

KEVSER SÛRESİ

Rahman, Rahim Allah'ın Adıyla

"Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir
alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.
Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır."

Allâme Seyyid İbn Tâvûs

KERBELA
ŞEHİTLERİNİN
ARDINDAN

~ el-Luhuf ~

Çeviri:
Cafer Bayar

KEVSER

Kevser Yayınları: 15

Eserin Orijinal Adı:
el-Luhuf Ala Katle't-Tufuf

Yazar:
Allâme Seyyid İbn Tâvûs

Mütercim:
Cafer Bayar

Dizgi & Mizanpaj:
Kevser

Kapak:
Faruk Atlan

1. Basım: Mayıs / 1997

3. Basım: Ekim / 2014

Baskı:
Yılmaz Matbaacılık (Sertifika: 27185)
Litros Yolu 2. Matb. Sitesi 3 NB 2 Zeytinburnu
Topkapı / İstanbul Tel: 0212 493 00 85

ISBN: 978-975-6640-61-6

Adres:
Kevser Yayınları
Sofular Mah. Simitçi Şakir Sok.
No: 14 / 1 Fatih – İSTANBUL
Tel: 0212 – 534 35 28 / 555 16 66
Faks: 0212 – 631 36 01 / 555 22 12
www.kevseryayincilik.com

TAKDİM

Bismillahirrahmanirrahim

Şüphesiz yeryüzü tarih boyunca birçok olaylara sahne olmuş ve bu olaylara tesir eden nice eşsiz şahsiyetlere... Bu yüce şahsiyetler kendi kişisel yaşamlarını, hedef ve amaçlarına feda ederek çaba göstermişler ve sonuçta insanlık tarihi de onları ödüllendirmiş, insanlığa birer öğretmen olarak sunmuştur. Yine kuşkusuz insanlık tarihine adını ve hedefini altın harflerle yazanlar içinde Kerbela kahramanı, özgürlük sembolü ve abidesi olan Hz. Hüseyin'in (a.s) yeri bir başkadır.

Öyle ki, bu fedakârlık karşısında saygıyla eğilmeyen hiçbir insan bulunamaz. Günümüze kadar farklı din ve mezheplerden olan yazarların telif ettikleri kitaplar bunun küçük bir belgesidir.

Nice savaşlar binlerce insanın ölümüyle sonuçlanmış ve kısa bir zaman sonra zihinlerden silinip unutulmuştur. Ancak kurak bir çölde, Fırat nehrinin kenarında, susuz ve mazlum katledilen yetmiş iki insanın kahramanlıkları ve fedakârlıkları unutulmadığı gibi, gün geçtikçe daha bir anlam kazanarak insanlığın zulümle savaşında onların karanlık hücrelerine meşale olmuş zulme karşı direniş ve savaşın metodu ve sembolü olmuştur. İslâm toplumunda dinin yozlaşmaya yüz tutup saptırılmak istendiği ve dinî eğitimlerin arka plana atıldığı, kişilerin ilâhlaştırılıp saltanatın din diye yutturulmak istendiği karanlık bir devrin karanlığına kızıl kan meşalesi ile aydınlık saçıp aydın sayfaların

nasıl oluşturulabileceğini gösteren bir hidayet meşalesi ve fitne ve bela tufanından Nuh'un kurtuluş gemisi gibi insanlığı kurtuluş sahiline taşıyan gemi olmuştur. Hüseyin ve yetmiş iki yareni insanlığa özgürlük, fedakârlık, şahadet ve mazlumiyet fazileti, Hüseyin'e ve yoluna nasip olmuş, cinayet, tutsaklık, acımasızlık, zalimlik çirkefine de katilleri ve katillerinin hamileri düşmüştür.

İnsanlık âlemi Hüseyin ve yareni gibilere özlem içinde bakmakta ve kurtuluş yolu ararken Hz. Resulullah'ın (s.a.a) ciğerparesi Hüseyin (a.s) hakkında buyurmuş olduğu: "*Hüseyin hidayet meşalesi ve kurtuluş gemisidir.*" sözünü hatırlayarak bu özgürlük öğretmenini, Kerbela okulu ve şahadet dersini daha iyi idrak edebilmek için Şia ulemasının itibar ettiği Seyyid İbn Tâvûs'un (589-664 h.) akıcı bir üslup ve eğitici bir metotla kaleme aldığı "**el-Luhuf**" adlı eserini (ki kendi konusunda kaynak eserlerden sayılmaktadır) sunarak minnet borçlu olduğumuz Hüseyinî şehitlerin ve Zeynebî şahsiyetlerin ruhuna ithaf ediyoruz.

Birinci basımı 1997 yılında yapılan bu eser, mütercim tarafından tekrar gözden geçirilerek ve önceki basımda olmayan müellifin mukaddimesi eklenerek, yeni mizanpaj ve bazı tashih ve değişikliklerle siz değerli okurlarımızın istifadesine sunulmuştur.

Ya Rabbi! Karanlık dünyamızı aydınlatmak için Hz. Resulullah'ın (s.a.a) emaneti olan Kur'ân ve Ehlibeyt'i anlamayı, yaşamayı ve yaşatmayı tüm insanlara ihsan eyle. (Âmin!)

Tevfik Allah'tandır.

KEVSER

Şubat 2006

Muharrem 1427

YAZARIN ÖNSÖZÜ

Bismillahirrahmanirrahim

Hamt ve övgü, akıllar ufkundan nurunu kullarına yanıtan, irade ve isteğini Sunnet ve Kitab'ın diliyle açıklayan Allah'adır. O Allah ki; evliyası ve aşıklarını, aldatıcı dünyanın pençesinden kurtarıp neşe yoğurlu nurlara cezp etmiştir. Aşıklarına olan bu lütfü, ne nedensiz ve ne de zorlayıcı değildir. Yüce Allah, kendilerini güzel ve üstün vasıflarla donatan aşıklarını, lütuf ve inayetine uygun ve layık bulmuştur.

Bu demek oluyor ki yüce Allah, kendine gönül veren kullarını, ne yapacağını bilmez halde kalmalarına ve şaşkınlığa duçar olarak görmeye razı olmamış ve bu yüzden de onlara, sorumluluklarını ifa etme başarısı inayet buyurmuş ve bu alanda başarılı kılmıştır.

Böylece de Allah evliyası, getirisi olgunluk olan davranış biçimine yönelmiş ve yüce Allah'tan başka her şeyden koparak rahatlığa kavuşmuşlardır. Ruhları, yüce Allah'ın rızasını algılamış ve bunun sonucunda gönülleri tümüyle hakka yönelmiştir. Allah'ın lütuf ve inayeti sayesinde gönülleri huzur bulmuş ve arzularının yönü ilâhî kerametler olmuştur.

Beka ve karar yurduna mutmain olan kalplere özgü mutlulukla dolu görürsün onların benliğini.

Âlemlerinin Rabbi'nin azamet ve yüceliğinden ve de O'nun huzurunda olmaktan kaynaklanan korkunun izini görürsün onlarda.

Allah'a daha çok ve layıkıyla yakın olabilme özlemleri daima artmakta ve gönülleri de ilahi sorumluluklarını yerine getirmeye isteklidir. Bu doğrultuda tam anlamıyla ciddiyet göstermektedirler; kulakları, ilâhî sırları dinlemeye amadedir; gönülleri, Allah'ı anmanın tatlılığıyla neşe bulmuş ve vecde gelmiştir. Allah'ı anmaktan, imanları ölçüsünde haz duyarlar.

Yüce Allah da lütuf ve inayet hazinesinden, kendine yakışır şekilde ve hem de minnet koymaksızın ilâhî erlere âta eder.

Ne de küçüktür ilâhî erler nezdinde, Allah'ın azamet ve yüceliğinden yüz çeviren her şey; ne de değersizdir onların nazarında, Allah'a vuslattan uzaklaştıran her şey!

İlâhî erler, daim Allah ile halvetin en güzel hazzını duyar ve ilâhî celal süslerini kuşanırlar.

Onlar, yaşamalarını, Allah'a kulluk ve hükmüne itaatin kemaline engel olarak gördükleri için mecburen bekadan el çekip Hz. Hakk'ın likasına yürüdüler. Bu felah ve kurtuluşa, fedakârlık ve özveriyle ilerlediler; bedenlerini, keskin kılıç ve mızraklara hedef kılacak kadar tetikte beklediler.

Kerbela şehitleri, can kuşlarını bu olgunluk ve yüceliğe kavuşturmak için beden kafesini kırdı ve kanatlandılar. Şehadet için yarışmayı haz ve huzur nedeni gördüler; mallarının yağmalanacağı, aile ve çocuklarının esir düşeceği konusu asla onların gönüllerinde hüznün sebebi oluşturmadı.

Seyyid Murtaza Alemü'l-Hüda (r.a), onlar hakkında şöyle buyurmuştur:

Bedenleri sıcak kumlar üzerine seriliyken, Allah dergâhında huzur bulmuştur ruhları. Onlara zarar vermek isteyenler, âdeta yarar sağlamıştır onlara; onları öldürenler, âdeta onları diriltmişlerdir!

Ehlibeyt'in Karşılaştığı Musibetlere Ağlamanın Sevabı

Hidayet izlerinin yok edilişi, bidatlerin ortaya çıkışı, saadeti yitirme üzüntüsü ve Kerbela şehitlerinin şehit edilmişlerinden etkilenme konusunda matem giysisi giymek, Peygamber (s.a.a) sünnetinin ve Allah kitabının gereği olmasaydı, onlara bahşedilen bu büyük nimet karşısında mutluluk ve muştuluk giysileri giyerdik.

Ancak Hz. Peygamber'in (s.a.a) evladının uğradığı musibete inlemek ve yas tutmak, Allah'ın rızasına neden olduğu ve iyilik ehli kulların değerli amaçlarına zemin oluşturduğu için biz de matem elbisesi giydik; bu bağlamda gözyaşı döktük ve gözlerimize şöyle dedik:

Ey gözler! Onların ardında ağlamaktan ve ağlama sonrasında gaflet etmeyin.

Gönüllerimize de dedik:

Şefkat ve rahmet Peygamber'inin, sevgili evlatları hakkındaki vasiyeti, ümmeti tarafından ve hamiyetsiz düşmanları tarafından ayaklar altına alınmış ve bu topraklarda doğranmıştır. Peygamber (s.a.a) evlatlarının yasında yavrusu ölen anneler gibi inleyin.

Allah'ım! Kalpleri pareleyen bu büyük hadiselerden, çile ve kederi feryada dönüştürüp kalpten coşturan bu büyük musibetten, bütün sıkıntıları küçük ve hakir kılan bu sıkıntıdan, takva merkezini dağıtan bu olaylardan, risalet ocağının kanını yerlere döken oklardan, yücelik ailesini esir tutan ellerden, büyüklerin başını öne eğdiren musibetten, en üstün ailenin canlarını bedenlerinden ayıran fitne ve beladan, yiğitlerin elini kolunu bağlayan kınamadan, Cebraill'i mateme büründüren faciadan ve Allah'ın huzurunda büyüklük arz eden bu yıkıcı olaydan sana sığınırız!

Niye böyle olmasın ki?! Yüce Peygamber'in (s.a.a) bedeninin bir parçası, üryan olarak çölün kumları üstünde yatmaktadır; sapkınlar tarafından kanı akıtılmıştır; Pey-

gamber (s.a.a) kızları, devecilerin ve kınayıcıların gözleri önünde yüzü açık olarak götürülmektedir; razı olan ve olmayanlar karşısında elbiseleri yağma edilmiştir. Bu yüce ve üstün bedenlerin elbiseleri çalınmış ve öylece toprak üstünde yatmaktadır.

İşte bu musibetler, Peygamber (s.a.a) ailesini perişan etmiştir ve hidayet güneşinin kalbine saplanan oklar, insanlığın kalbini işlevsiz bırakmıştır. Kadınların yankılanan nاله ve çığlıkları, onların ölüm habercisiydi. Bir de bu iniltiler o hazrete hitap olunca, onun kalbindeki hüzn ve keder ateşini alevlendiriyordu.

Keşke Fatıma (s.a) ve babası görselerdi, kızlarının ve evlatlarının yalın ayak bırakıldıklarını; keşke görselerdi, kimi evlatlarının yaralı, kiminin esir ve kiminin de başı kesik olduğunu! Peygamber (s.a.a) ailesinden olan kızlar yaka yırtarak, musibet vurgunu olarak, perişan saçlarıyla perdeler ardından çıkmış ve yüzlerini yırtarak koruyucularının yasında inlemekteler.

Ey bilinçli ve gerçekçi insanlar! Bu ailenin katledildiği yeri hatırlayın; düşmanlarının çokluğu karşısında onların kimsesizliğine ve yalnızlığına yakınıp ağlayın; sürekli hüzn ve göz yaşlarınızla onlara yardım edin! Çünkü onlar, âlemlerin Rabbi'nin emanetleri, Müslümanların Peygamber'inin (s.a.a) kalbinin meyveleri ve Hz. Fatıma'nın (s.a) göz nurudurlar. Yüce Peygamber (s.a.a), onların dişlerini mübarek ağzına alır ve onların baba ve annelerini, kendi baba ve annesinden üstün bilirdi.

Onlar hakkında bir şüphe varsa kalbinde, Peygamber'in (s.a.a) Sünneti'ne ve Kur'ân'a sor! Çünkü Kur'ân ve Sünnet, bilge insanlar nezdinde dürüst şahitlerin en adildirler ve her ikisinde de onların faziletleri ayrıntılarıyla açıklanmıştır. Yüce Allah, Cebrail aracılığıyla onların fazilet ve menkıbelerini iletmiştir. Bu insanlar, ne de çabuk unuttu her şeyi ve babalarının onca iyiliklerine karşılık

nankörlüğe giriştiler. O hazretin huzurunu, kalbinin meyyesine reva gördükleri eziyetle kararttılar; evlatlarının kanını dökmekle o hazretin makam ve hürmetini küçümsediler. O hazretin, evlatları ve ailesi hakkındaki onca tavsiyelerini görmezlikten geldiler. Kıyamet gününde Allah Resulü'nün (s.a.a) huzuruna çıktıklarında ne cevap verirler?

Bu zalimler, Peygamber'in (s.a.a) diktiği binayı yıktı ve İslâm ehli arasında, "Bu ne yaman musibettir!" feryadını icat ettiler.

Bu zulüm karşısında incinmeyen kalpten Allah'a sığınırız!

Zamanın insanlarından hayret etmekteyim. Ne oldu bu Müslümanlara böyle? Bu musibet karşısında üzüntülerini ortaya çıkarmamalarının nasıl bir mazereti olabilir? Bilmezler mi ki Allah Resulü'nün (s.a.a) öldürülen evladının intikamı henüz alınmış değil?! Bilmezler mi ki Peygamber'in (s.a.a) mübarek kalbi yaralıdır; sevgili oğlu düşmanlar çemberinde yalnız kalıp öldürülmüş ve naaşı yerde kalmıştır?!

Melekler, bu büyük musibette Peygamber'e (s.a.a) tesliyet arz etmekte ve peygamberler de o hazretin acılarını paylaşmaktadırlar.

Peygamberlerin sonuncusu Hz. Muhammed'e (s.a.a) vefa gösteren insanlar, neden o hazretle birlikte ağlamıyor ve acısını paylaşıyorsunuz?

Ey Fatıma'nın (s.a) babasını sevenler! Andola Allah'a, öldürülüp yerde yatanların mateminde Hz. Fatıma (s.a) ile birlikte inlemelisin! İslâm'ın büyükleri ve sultanlarının mazlumiyetine ağlayarak göz yaşısı seli oluşturmalsın! Ancak böylelikle, bu musibete ortaklık edenlerin mükafatını elde edebilir ve hesap gününün saadetine nail olabilirsin. Efen-dimiz İmam Muhammed Bâkır'ın (a.s) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

Babam Zeynelabidin (a.s) sürekli derdi ki: "Yüce Allah, İmam Hüseyin'in (a.s) şehadetinde gözleri yaşla dolan ve yüzüne akan her mümine cennette, yüzlerce yıl kalacağı köşkler verir. Yüce Allah, düşmanlarımızın dünya hayatında bize yaptığı eziyetlerden dolayı gözleri yaşaran her mümin kula, yanaklarına süzülen yaşlarla bağlantılı olarak doğruluk yurdunda yer verecektir. Yüce Allah, bizim yolumuzda eziyet gören her mümini kıyamet gününün eziyetinden koruyacaktır ve kıyamet gününün gazabından emniyette tutacaktır."

Efendimiz İmam Cafer Sadık'tan (a.s) da şöyle rivayet edilmiştir:

Yüce Allah, bizim anıldığımız yerde gözleri dolan ve sineğin kanadı büyüklüğünde bile olsa bize ağlayan müminin günahlarını, denizler büyüklüğünde olsa bile bağışlar.

Bu husustaki bir başka rivayet şöyledir:

Bizim musibetimize ağlayan veya yüz kişiyi ağlatan kimseyi cennete götürmeye biz kefiliz. Bizim musibetimize ağlayan ve elli kişiyi de ağlatan kimse, cennet ehlidir; kendi ayalayıp otuz kişiyi ağlatan kimse cennet ehli sayılır; kendi ağlayıp on kişiyi ağlatan kimse cennet ehli olacaktır; kendi ağlayıp sadece bir kişiyi ağlatan kimse cennet ehlidir; kendini ağlayanlara benzeten (her ne kadar gözünden yaş çıkmasa bile) kimseyi de Allah cennete götürecektir.

Elinizde bulunan "el-Luhuf" kitabının müellifi Ali b. Musa b. Cafer b. Muhammed b. Tâvûs şöyle der:

"Misbahu'z-Zâir ve Cenahu'l-Musafir" kitabını telif ettikten sonra bu kitabın, en güzel ziyaret yerlerini ve ziyaret esnasında yapılan en seçkin amelleri ihtiva ettiğini gördüm. O kitabı yanında bulunduran kimsenin, artık ziyaret

yer ve amellerini içeren büyük ya da küçük diğer kitapları yanında taşıma ihtiyacı hissetmeyeceğini anladım. Bu nedenle o kitabı yanında bulunduran kimsenin, Şehitler Efendisi İmam Hüseyin'e (a.s) yas tutabilmesi için başka kitaplara ihtiyaç duymaksızın özet ve derli toplu bir mak-tel kitabı hazırlamaya karar verdim. Kutsal türbeleri ziyarete gidenlerin zamanının sınırlı olduğunu da göz önünde bulundurarak bu kitabı hazırladım.

Bu kadarla yetiniyor ve sözü şöyle özetlemek istiyorum: Bu kitap, gam ve keder kapılarını okuyucuların yüzüne açacak ve müminleri kurtuluşa taşıyacaktır. Kitabın adını "**el-Luhuf Alâ Katle't-Tufuf**" olarak seçip bu sözcüklere değerli gerçekleri sığdırdım. Kitabı üç bölüm olarak tasarlayıp yazdım.

Evrenin sahibi ve merhameti bol Allah'tan yardım diliyorum.

Ali b. Musa b. Cafer b. Muhammed b. Tâvûs

BİRİNCİ BÖLÜM

Savaş Öncesi Vuku Bulan Olaylar

İmam Hüseyin (a.s), 4. hicrî kamerî yılında, şaban ayının beşinci gününün akşamı veya üçüncü gününde dünyaya gelmiştir. Bazıları da İmam Hüseyin'in (a.s), hicrî üçüncü yılında ve rebiyülevvel ayının sonlarında dünyaya geldiğini söylemişlerdir. İmam'ın (a.s) doğumu hakkında daha farklı rivayetler de mevcuttur.

İmam (a.s) dünyaya geldiğinde Cebrail, bin melek ile birlikte Allah Resulü'nün (s.a.a) huzuruna varmış ve bu kutlu doğumu tebrik etmiştir. Hz. Fatıma (a.s) çocuğunu alıp Allah Resulü'ne (s.a.a) götürmüş ve yüce Peygamberimiz (s.a.a) de onu görmekle mutlu olmuş ve ona "**Hüseyin**" adını vermiştir.

"Tabakat" kitabında İbn Abbas'ın Abdullah b. Bekir b. Habib-i Sahmî'den, onun da Hatem b. San'a'dan şöyle rivayet ettiği nakleder: Abbas b. Abdülmuttalib'in zevcesi Ümmü'l-Fazl şöyle demiştir:

Hüseyin (a.s) dünyaya gelmeden evvel, bir gece rüyamda, Peygamber'in bedeninden bir parçanın ayrıldığını ve benim kucağıma bırakıldığını gördüm. Rüyamı Resulullah'a (s.a.a) anlatıp tabir etmesini istedim. O da, "Eğer rüyan sadık rüyalardan ise, kızım çok yakında bir erkek çocuğuna sahip olacak ve ben de emzirmen için onu sana vereceğim." buyurdu.

Çok geçmemişti ki Hz. Fatıma (a.s), bir erkek çocuğu dünyaya getirdi ve emzirmem için onu bana

verdiler. Bir gün onu Allah Resulü'ne (s.a.a) götürdüm. Hazretleri, Hüseyin'i (a.s) alıp dizi üzerine oturttu ve öptü durdu. Bu arada Hüseyin (a.s) altını ıslatınca Peygamber'in elbisesine de bulaştı. Hızla ve şiddetle onu, Peygamber'in kucagından öyle uzaklaştırdım ki ağlamaya başladı. Allah Resulü (s.a.a) öfkeli bir ses tonuyla: "Ağır ol Ümmü'l-Fazl! Benim elbisem yıkanır; ama sen çocuğuma eziyet ettin." buyurdu. Ben Hüseyin'i (a.s) kendi haline bırakıp su getirmek için odadan çıktım ve döndüğümde Resulullah'ın (s.a.a) ağladığını gördüm. "Ey Allah'ın Resulü (s.a.a), neden ağlıyorsunuz!" dedim. Hz. Peygamber: "Az önce Cebrail gelip ümmetimin bu çocuğu öldüreceği haberini verdi!" buyurdu.

Hadis ravileri şöyle rivayet etmişlerdir: Hüseyin (a.s) bir yaşını doldurduktan sonra muhtelif suretlerde ve yüzleri kırmızı renkli on iki melek Allah Resulü'nün (s.a.a) huzuruna varıp kanatlarını açarak şöyle dediler:

Ya Muhammed, oğlun Hüseyin (a.s) de Kabil'in Habil'e yaptığı zulme uğrayacaktır. Habil'e verilen mükâfat ona da verilecek ve onu öldürenler ise Kabil'in düştüğü azaba düşeceklerdir.

Bu arada göklerdeki bütün mukarreb melekler, Resulullah'ın (s.a.a) huzuruna müşerref olup Hüseyin'in (a.s) şehadeti hakkında tesliyette bulundular; Hüseyin'in (a.s) öldürülüşüne karşılık olarak Allah'ın belirlediği mükâfat hakkında bilgi verdiler ve Hüseyin'in (a.s) defnedileceği yeri Resulullah'a (s.a.a) gösterdiler.

Allah Resulü (s.a.a), bu durum karşısında şöyle beddua etti:

Allah'ım! Oğlum Hüseyin'i (a.s) aşağılayana aşağıla; onu öldüreni öldür ve amacına ulaştırma!

Hüseyin (a.s) iki yaşındaydı ve Allah Resulü (s.a.a) bir yolculuğa çıkmıştı. Yüce Peygamberimiz (s.a.a), aniden

yolda durup "İnna lillahi ve inna ileyhi raciun (Şüphesiz ki biz Allah'ınız ve şüphesiz ki O'nadır dönüşümüz)" dedi ve gözlerinden yaşlar süzüldü. Ağlamasının nedeni sorulunca şöyle buyurdu:

Şimdi Cebraîl indi ve oğlum Hüseyin'in, Kerbela denilen yerde ve Fırat nehrinin yakınında öldürüleceğini bildirdi.

"Ey Allah Resulü (s.a.a), onun katili kimdir?" sorusunu şöyle yanıtladı:

Yezid adında biridir. Oğlum Hüseyin'in öldürülüşünü ve defnedildiği yeri gözlerimle görür gibiyim.

Allah Resulü (s.a.a), bu yolculuktan döndükten sonra camie geldi; minbere çıkıp bir konuşma yaptı ve insanları nasihat etti. Sonra sağ elini Hasan'ın (a.s) ve sol elini de Hüseyin'in (a.s) başına koyup yüzünü gökyüzüne çevirip şöyle yakardı:

Allah'ım! Muhammed senin kulun ve peygamberindir; bunlar da benim pak Ehlibeyt'imden ve seçkin soyumdandır. Ben, bunları ümmetimin arasında halife bırakıyorum. Cebraîl, bu oğlumun aşağılanarak öldürüleceği haberini verdi bana. Allah'ım! Şahadetini ona mübarek kıl; onu şehitler efendisi kıl ve şahadetini de katilleri için kutlu kılma!

Allah Resulü (s.a.a) bunları söyleyince halkın ağlama sesi yükseldi. Yüce Peygamber, "*Ona nasıl ağlar ve yarıdımına koşmazsınız?*" buyurduktan sonra camiden ayrıldı. Çok geçmemiştir ki yeniden camie döndü ve yüzünün rengi değişmişti. Yaşlı gözleriyle kısa bir konuşma yaptı ve şöyle buyurdu:

Ey insanlar! Sizin aranızda iki büyük emanet bırakıyorum; biri Kur'ân ve diğeri Ehlibeyt'imdir. Onlar benim sevgi beslediğim kişilerdir; kalbimin meyveleri ve benim canımıdır. Onlar (Kur'ân ve Ehli-

beyt'im) Kevser havuzunda bana gelinceye değin birbirlerinden ayrılmazlar. Bilin ki, ben kıyamet günü bu iki büyük emaneti bekleyeceğim. Yüce Allah'ın sizden istememi emrettiği Ehlibeyt'ime sevgi dışında size bir şey sormayacağım. Öyleyse iyi düşünün! Kıyamet günü, kalbinizde Ehlibeyt'imın düşmanlığını taşıyarak ve onlara zulmetmiş olarak bana gelmeyin! Bilmiş olun ki, kıyamet günü ümmetim üç bayrak altında bana gelecekler: Bazıları siyah bir bayrak altında bana varacaklar. Bu durum melekleri inletecektir. Bu bayrağın altındakiler benim karşımda duracaklar. "Siz kimsiniz?" diye soracağım onlara. Benim adımı unutarak diyecekler ki, "Biz tevhit ehliyiz ve Arabız." Onlara, "Ben Arap ve Acemin peygamberi Ahmed'im." diyeceğim. "Senin ümmetindeniz." diyecekler. "Benden sonra Kur'ân ve Ehlibeyt'im hakkında nasıl davrandınız?" diye soracağım. Diyecekler ki: "Kur'ân'ı zayı ettik ve emirlerine uymadık; senin Ehlibeyt'ini yok etmek ve yeryüzünden silmekti amacımız." Onlardan yüz çevireceğim ve onlar susuz bir hâlde ve siyah yüzleriyle benden uzaklaşacaklar.

Sonra simsiyah bir bayrak altında ikinci topluluk gelecektir. Bunlara, "Aranızda bıraktığım biri büyük ve diğeri küçük iki emanet; Kur'ân ve Ehlibeyt hakkında nasıl davrandınız?" diye soracağım. Diyecekler ki: "Kur'ân'a karşı muhalefet ettik ve Ehlibeyt'ini de aşağılayarak darmadağın ettik." Onlara, "Benden uzak durun!" diyeceğim. Onlar da yüzü kara ve susuz bir hâlde gidecekler.

Yüzlerinden nur yağın üçüncü bir topluluk da yanıma gelecektir ve ben onlara, "Siz kimsiniz?" diye soracağım. Onların cevabı şöyle olacaktır: "Tevhit sözünü yüceltenlerden, Allah'tan sakınmayı gaye edinenlerden ve Muhammed (s.a.a) ümmetindeniz.

Biz, dini inançlarında sarsılma ve tereddüde yer vermeyen hak ehlinin mirasçlarıyız. Biz, aziz Allah'ımızın kitabı Kur'ân'a sarılarak helalini helal ve haramını da haram kabul edenlerdeniz. Peygamberimiz Muhammed'in (s.a.a) Ehlibeyt'ini sevdik, onları kendimiz gibi görüp yardım etmede ve düşmanlarıyla da savaşmada asla ihmal etmedik." Onlara, "Ne mutlu sizlere!" diyeceğim. "Ben sizin peygamberiniz Muhammed'im. Siz, dünya hayatında söylediğiniz gibi yaşadınız." Daha sonra Kevser havuzundan onlara su vereceğim. Güler yüzle ve mutlu bir hâlde cennete doğru gidecek ve ebediyen orada kalacaklardır.

Muaviye'nin Ölümü ve Yezid'in Mektubu

O gün de akşam olmuş ve mescitte bulunanlar dağılmışlardı. Ancak Allah Resulü'nün (s.a.a) sözleri olduğu gibi halkın kulaklarında çınlamadaydı. Buldukları her mecliste ve gittikleri her yerde Hüseyin'in (a.s) öldürüleceğini anlattılar. Halk bu konu üzerinde titizlikle durdu ve bu hadiseyi gözleriyle görmeleri için beklemeye koyuldular sanki.

Hicrî 60 yılının receb ayında Muaviye öldü. Yezid, Medine valisi Velid b. Utbe'ye bir mektup yazarak bütün Medine halkından ve özellikle de Hüseyin'den (a.s) kendisi için biat almasını, biat etmediği taktirde başını vurup kendisine göndermesini emretti.

Velid, Mervan'ı çağırarak istişarede bulundu ve görüşünü sordu. Mervan, konu hakkındaki görüşünü şöyle açıkladı:

"Hüseyin (a.s), Yezid'e biat ederek alçalmaz. Senin yerinde ben olsaydım, senin gücün bende olsaydı şayet hiç gecikmeden Hüseyin'i (a.s) öldürürdüm."

Velid buna karşı şöyle dedi: "Böyle bir işe girişmek-tense dünyaya gelmez olaydım. Asla bu alçaklığın yükünü sırtlanmam!"

Velid daha sonra elçi göndererek Hüseyin'i (a.s) evine davet etti. Hüseyin (a.s) Ehlibeyt'inden ve dostlarından oluşan otuz kişilik bir grupla Velid'in evine geldi. Velid, önce Muaviye'nin ölüm haberini duyurdu ve Yezid için biat etmesini istedi. Hüseyin (a.s) biat meselesinin önemi-ne değinerek, bunun gizlide yapılamayacağını dedi ve ek-ledi: "*Halkı biat için davet edeceğin zaman bize de haber sal.*" Mervan dedi: "Hüseyin'in (a.s) sözüne kulak asma, mazeretini kabul etme ve eğer biat etmiyorsa onu sağ bı-rakma." Hüseyin (a.s) öfkelenerek şöyle buyurdu:

Vay olsun sana ey kötü kadının oğlu! Benim öl-dürülmem için ferman mı veriyorsun? Andolsun Al-lah'a, sen yalan söyledin ve bu sözü demekle de ken-dini aşağıladın.

Daha sonra Velid'e dönerek şöyle dedi:

Ey emir, biz Peygamber (s.a.a) Ehlibeyt'i ve risa-let kaynağıyız; meleklerin inip kalktığı ev bizim evi-mizdir. Allah bizim hatırımıza rahmetini insanların yüzüne açtı ve sonu da bizim adımızla olacaktır. Yezid'e gelince; o alenen günah işlemekten kaçın-mayan, içki içen ve kan döken biridir. Benim gibi biri, Yezid gibi birine biat etmez. Ancak siz de bu geceyi sabahlayın, biz de; siz de iyi düşünün, biz de. O zaman hangimizin hilafet makamına daha layık olduğunu anlarız.

Ardından Velid'in evinden çıktı.

Mervan, Velid'e dönerek dedi: "Benim nasihatime ku-lak asmadın ve söylediğimin aksine hareket ettin."

Velid dedi: "Vay hâline! Ne yani, dinimi ve dünyamı kaybetmemi mi öneriyorsun bana? Andolsun Allah'a, yer-

yüzünün saltanatını bana verseler bile Hüseyin'i (a.s) öldürmem. Andolsun Allah'a, her kim elini Hüseyin'in (a.s) kanına batırırsa, Allah'ın huzuruna çıktığında iyiliklerinin kefesi çok hafif olacak ve bağışlanması da imkansız. Allah, böyle birine rahmetle bakmaz, onu günahattan arındırmaz ve çok elim bir azapla onu cezalandırır."

O gece de sona erdi. Hüseyin (a.s), sabahın ilk saatlerinde yeni bilgiler edinmek için evinden çıktı ve yolda Mervan'la karşılaştı. Mervan İmam Hüseyin'e (a.s) şöyle dedi: "Ey Hüseyin (a.s), ben senin hayrını isterim. Benim nasihatimi dinle ki saadete kavuşasın." Hüseyin (a.s), "*Nedir nasihatın, söyle de duyayım.*" buyurdu. Mervan dedi: "Ben Yezid b. Muaviye'ye biat etmeni emrediyorum. Çünkü bu, hem dünya ve hem ahiretin için en iyi olanıdır." Hüseyin (a.s) dedi ki:

Şüphesiz biz Allah'a aitiz ve dönüşümüz de O'nadır! Şimdi İslâm diniyle vedalaşmak gerekir. Çünkü Peygamber (s.a.a) ümmeti, Yezid gibi birinin egemenliğine duçar olmuştur. Ben ceddim Resulullah'ın (s.a.a), "Hilafet Ebu Sufyanoğulları'na haramdır." buyurduğunu duydum.

Bir süre konuştuktan sonra Mervan öfkeli bir şekilde ayrıldı.

Hüseyin'in (a.s), Şehadetinden Haberdar Oluşu

Yazar der ki: Araştırmalarımız sonucu İmam Hüseyin'in (a.s), şehadetinden ve karşılaşacağı olaylardan haberdar olduğunu ve yapması gereken şeylerin de aynen yaptığı şeyler olduğunu anladık.

İsimlerini "Gıyas-u Sultani'l-Vera li-Sükkani's-Sera" kitabında detayıyla zikrettiğim bazı ravilerin kendi belgeleriyle Ebu Cafer Muhammed b. Babeveyh el-Kummî'den ve "el-Emali" kitabında da Mufazzal b. Ömer'den naklet-

tiklerine göre İmam Cafer Sadık (a.s) kendi babalarından şöyle rivayet etmiştir:

Bir gün Hüseyin b. Ali (a.s) kardeşi Hasan'ın (a.s) evine gitti. Kardeşinin durumunu görünce gözlerinden yaşlar süzüldü. Hasan (a.s), "Niye ağlıyorsun?" dedi. Hüseyin (a.s), "Size yapılan zulüm ve haksızlıklara ağlıyorum." dedi. Hasan (a.s), "Bana yapılan zulüm gizlide içirilen zehirdir ve ben bunun tesiriyle öleceğim. Ancak senin düşeceğin duruma kimse düşmeyecek ey Hüseyin (a.s). Çünkü ceddimiz Muhammed'in (s.a.a) ümmetinden olduklarını iddia eden otuz bin kişi senin etrafını sararak saygısızlıkta bulunmak, kanını akıtmak, seni öldürmek, aileni ve Ehlibeyt'ini esir etmek ve ganimet toplamak için tetikte bekleyecekler. Bu arada Allah da lanet ve gazabını Ümeyyeoglulları'na yöneltecek, gökyüzü kan ağlayacak, toz-toprak savuracak, her şey ve hatta çöllerdeki vahşi hayvanlar ve denizlerdeki balıklar bile senin başına gelenlere ağlayacaklar." dedi.

Ömer-i Nessabe (r.a), soy bilimi hakkındaki "Şafî" kitabında, cedi Muhammed b. Ömer'e dayandırdığı bir rivayette, bazılarının ismine değindiğim bir grup tarafından bana şöyle nakledilmiştir: Babam Ömer b. Ali b. Ebutalib (a.s), dayılarıma (Akil'in oğulları) şöyle nakledermiş:

Kardeşim Hüseyin (a.s) Yezid'e biat etmeyince, yanına gittim ve yalnız olduğunu görüp şöyle dedim: "Canım feda olsun sana, kardeşin Hasan (a.s), babası Ali'den (a.s) naklederdi." Anlatmak istiyordum ki boğazım düğümlendi ve ağlamaya başladım. Hüseyin (a.s) beni yanına oturtup buyurdu: "Benim öldürüleceğimi kardeşim sana söyledi mi?" Dedim ki: "Allah o günü göstermesin ey Peygamber'in oğlu!" İmam Hüseyin (a.s): "Seni babanın hakkına yemin veriyorum, bu haberi sana söyledi mi?" dedi.

Dedim ki: "Evet, canım kardeşim, hayatta kalman için niye Yezid'e biat etmedin?" İmam Hüseyin (a.s) buyurdu: "Babam, benim ve onun şehit edileceğini Allah Resulü'nden (s.a.a) nakletti ve benim kabrimin babamın kabrine yakın olacağını söyledi. Bildiğin bazı şeylerden benim habersiz olduğumu mu sanıyorsun? Andolsun Allah'a, asla zillete boyun eğmeyeceğim. Annem Fatımatü'z-Zehra (a.s) ceddım Resulullah (s.a.a) ile mülakat ettiğin zaman evlatlarına yapılan zulümlerden şikâyet edecek ve onun evlatlarına eziyet etmiş olanların hiçbiri cennete girmeyecektir. "

Müellif der ki: Bazı dar görüşlü ve örümcek kafalılar, şehadetin ne denli büyük bir saadet olduğunu anlayamadıkları için bir insanın böyle bir durumda kendini tehlikeye atmasından yüce Allah'ın razı olmayacağını sanırlar. Oysa ki Allah Kur'ân-ı Mecid'te bazı insanlara emrediyor ki nefsinizi öldürün:

Tövbe ederek kendi Allah'ınıza dönün ve nefsinizi öldürün. Çünkü bu Allah'ınızın katında sizin için daha hayırlıdır.¹

Belki de bu dar görüşlüler, "**... ve kendinizi kendi ellerinizle tehlikeye atmayın.**"² ayetinin şehadet hakkında olduğunu sanıyorlardır. Oysa ki böyle bir düşünce tümüyle yanlıştır. Şehadet, insan için en büyük saadetlerdendir. "Maktel" kitabının yazarı, bu ayetin tefsiri hakkında İmam Cafer Sadık'tan (a.s) bir hadis nakletmiştir ve bu hadisin asıl ravisi Eslem'dir:

Nehavend veya başka bir savaşa katılmıştık. Müslümanlar savaşmak için saflarını düzenlediler ve düşman da karşımızda saf düzenlemesi yaptı. Hiçbir

1- Bakara-54

2- Bakara-195

savaşta bu kadar uzunluk ve genişlikte saflar görmemişim. Rumlar şehrin duvarına sırtını dönerek savaşa hazırlanıyorlardı. Bu arada bir Müslüman saftan ayrılarak düşmana saldırdı. Gören Müslümanlar, "La ilahe illallah! Kendi eliyle kendini tehlikeye attı." dediler.¹ Bunu duyan Ebu Eyyüb Ensari şöyle dedi:

"Siz bu ayeti, düşmana saldırarak şahadete kucak açan biri hakkında uyarlamadasınız. Oysa ki bu doğru değil ve bu ayet bizim hakkımızda nazil olmuştur. Çünkü biz Allah Resulü'ne (s.a.a) yardım ettiğimizden, kendi aile ve mallarımızdan el çektiğimizden dolayı kendi işimizi yoluna koyamadık ve neticede hayatımızın düzeni bozuldu. Durum böyle olunca kendi yaşantımızı düzene sokmak için Allah Resulü'ne (s.a.a) yardım etmemeye karar verdik ve bundan ötürü de: '**ve kendinizi kendi ellerinizle tehlikeye atmayın.**'² ayeti nazil oldu."

Ayetin demek istediği şudur: Eğer Resulullah'a (s.a.a) yardım etmez ve evlerinize çekilirseniz kendi elinizle kendinizi bedbahtlığa itmiş ve Allah'ı gazaplandırmış olursunuz. Bu ayet, evlerine çekilmeye karar veren bizleri reddetmekte ve İslâm düşmanlarıyla savaşmaya teşvik etmektedir, düşmana saldırarak Müslümanları da bu işe teşvik eden biriyle veya Allah yolunda cihat ederek ahiret sevabına ulaşmak isteyenlerle hiçbir alakası yoktur. Allah dostları, hak yol uğrunda alacakları kılıç ve mızrak yaralarından dehşete kapılmazlar.

Bu kitapta işleyeceğimiz bazı konular, bu hususu daha bir aydınlatacaktır.

1- Bakara, 195. ayete istinaden

2- Bakara-195

Hüseyin'in (a.s) Medine'den Hicreti

Hadis bilgileri, İmam Hüseyin'in (a.s) Velid b. Utbe ve Mervan'la görüşmesini ayrıntılarıyla yazdıktan sonra şunları yazmaktalar: O gecenin sabahı (hicri 60 yılının şaban ayının üçüncü günü) İmam Hüseyin (a.s) Mekke'ye doğru hareket etti. Şaban ayının kalan bölümünde, ramazan, şevval ve zilkade aylarında Mekke'de bulundu. Abdulluh b. Abbas ve Abdullah b. Zübeyr İmam Hüseyin'in (a.s) huzuruna varıp, "Siz Mekke'de kalın." dediler. İmam buyurdu: "*Ben Allah Resulü'nden (s.a.a) bir emir almışım ve onu yerine getirmeliyim.*" Abdullah b. Abbas, İmam Hüseyin'den (a.s) ayrıldıktan sonra, "Vay Hüseynim!" diyerek yürüyordu.

Daha sonra Abdullah b. Ömer Hüsey'in (a.s) yanına gelip dedi: "İyisi mi bu dalalete düşen insanlarla uzlaşmaya bak ve savaşa girişme." İmam Hüseyin'in (a.s) cevabı şu oldu:

Yahya b. Zekeriyya'nın (a.s) başının kesilerek İsrailoğulları'ndan bir serkeşe hediye edilmesinin, dünyanın alçaklığından olduğunu bilmez misin? Bilmez misin ki İsrailoğulları şafağın söküşünden güneşin doğuşuna kadar yetmiş peygamberi öldürüyor ve sonra da hiç bir şey olmamış gibi pazara giderek alışverişlerini yapıyorlardı. Fakat Allah onları cezalandırmada acele etmedi, onlara mühlet verdi ve bu mühletten sonra çok katı bir şekilde onlardan intikam aldı. Ey Abdullah! Allah'ın gazabından sakın ve bana yardım hususunda ihmal etme!

Küfe Halkının Hüseyin'i (a.s) Daveti

Küfe halkı Hüseyin'in (a.s) Mekke'ye geldiğini ve Yezid'e biat etmediğini duyunca Süleyman b. Surad-i Hüzaif-

nin evinde toplandı. Süleyman kalkıp bir takım konuları hatırlattıktan sonra şu cümlelerle sözünü noktaladı:

Ey Şiiler! Hepiniz biliyorsunuz ki Muaviye öldü, hesap vermek için Allah'ın huzuruna gitti, yaptıklarının hesabını orda verecektir. Şimdi oğlu Yezid onun yerine geçmiştir. Şunu da biliyorsunuz ki Hüseyin b. Ali (a.s) ona biat etmedi ve zalim Ümeyye-oğulları'nın şerrinden korunmak için Allah'ın evine sığındı. Sizler onun babasının Şiilerisiniz, bugün Hüseyin'in (a.s) sizin yardımlarınıza ihtiyacı var. Eğer ona yardım edeceğinize ve düşmanlarıyla savaşa-
ğınıza inanıyorsanız hazır olduğunuzu yazıp ona bildirin. Eğer tembellik edecekseniz şayet, onu kendi hâline bırakın ve en azından aldatmayın.

Bu konuşmadan sonra şöyle bir mektup yazdılar:

Bismillahirrahmanirrahim

Süleyman b. Surad-ı Hüzai, Musayyib b. Necibe, Rüfaa b. Şeddad, Habib b. Mezahir, Abdullah b. Vâil, müminlerden ve Şiilerinden Hüseyin'in (a.s) huzuruna arz edilir:

Selamun Aleykum!

Hamdolsun Allah'a ki senin ve babanın düşmanını helak etti. O zalim ve hunhâr ki ümmetin idaresini onlardan selbedip zulüm ve haksızlıkla tasarufta bulundu; Müslümanlara ait olan beytül malı gasbetti; onların rızasını almadan kendini yetki sahibi ilan etti; iyileri katletti ve kötülere dokunmadı; Allah'ın malını zalimlerin ve serkeşlerin serveti haline getirdi. Semud, Allah'ın rahmetinden uzak olduğu gibi o da uzak olsun! Şimdi bizim senden başka imam ve önderimiz yoktur. Zahmete katlanıp bizim şehrimize gelmeniz çok uygun olacaktır. Sizin vesile-nizle Allah'ın bizi saadet yoluna hidayet etmesi tarafımızca ümit edilmektedir. Kûfe valisi Nüman b. Be-

şir emirlik konağındadır; fakat biz onun cuma ve cemaat namazlarına katılmıyor ve bayram günleri onunla birlikte namaz kılmıyoruz. Eğer bize gelecek olursanız, onu Kûfe'den çıkarıp Şam'a göndeririz.

Selam olsun sana ey Peygamber'in evladı ve babanın pak ruhuna. Allah'ın selam, rahmet ve bereketi üzerinize olsun.

Şanı yüce Allah'inkinden başka güç ve kudret yoktur.

Bu mektubu yazıp gönderdiler. İki gün bekledikten sonra yeniden her biri birkaç kişinin imzasını taşıyan yüz elliye yakın mektubu bir grup insanla İmam Hüseyin'e (a.s) gönderdiler. Mektupların her birinde o hazret davet edilmişti. Hüseyin (a.s) bunca mektubun gelmesine rağmen sessiz beklemedeydi ve onların mektubuna cevap vermiyordu. Nitekim bir gün altıyüz mektup aldı ve diğer mektuplar da peyderpey İmama (a.s) takdim edilmedeydi. Öyle ki mektupların sayısı onikibine vardı. Daha sonra Kûfe halkının en son mektubu, Hâni b. Hâni Sebî ve Said b. Abdullah Hanefî tarafından İmam Hüseyin'e (a.s) takdim edildi. Mektup şöyleydi:

Bismillahirrahmanirrahim

Hüseyin (a.s) ve babası Emir'ül Mümin Ali (a.s) Şiilerinden Hüseyin b. Ali'nin (a.s) huzuruna:

Selamun Aleykum!

İnsanlar sizi beklemekteler ve sizden başkasını istemiyorlar. Ey Peygamber'in evladı, çok çabuk bize doğru hareket et. Çünkü bahçeler yeşile bürünmüş, meyveler olgunlaşmış, bitkiler yeşermiş ve yeşil yapraklar ağaçların güzelliğine güzellik katmıştır. Bize gel, çünkü tetikte bekleyen ve donanımlı ordu- na gelmiş olacaksın.

Allah'ın selamı, rahmet ve bereketi size ve babanızın üzerine olsun!

Hüseyin (a.s) mektubu okuduktan sonra onu getiren iki kişiye "Bu mektubu kimler yazdı?" diye sordu. "Ey Resulullah'ın (s.a.a) evladı, bu mektubu Şebes b. Rib'i, Haccar b. Abcer, Yezid b. Haris, Yezid b. Rüveym, Urve b. Kays, Amr b. Haccac ve Muhammed b. Ömer b. Utarit gönderdi." dediler.

Müslim b. Akil'in Kûfe'ye Gönderilmesi

Hüseyin (a.s), kalkıp Rükûn ile Makam arasında iki rekât namaz kıldıktan sonra yüce Allah'tan, bu olayı hayırlı kılmasını diledi. Müslim b. Akil'i yanına çağırarak durumunu anlattı ve halkın göndermiş olduğu mektupların cevabını da Müslim'le gönderdi. İmam (a.s) mektubunda onların isteğini olumlu bulduğunu belirterek şöyle yazmıştı:

Ben, sizin gerçek amacınızın ne olduğunu öğrenip bana bildirmesi üzere amcam oğlu Müslim b. Akil'i size gönderiyorum.

Müslim mektubu alıp Kûfe'ye doğru hareket etti.

Kûfe halkı, İmam Hüseyin'in (a.s) cevap göndermesine ve Müslim'in gelişine çok sevinmişlerdi.

Öncelikle Muhtar b. Ebi Übeyde-i Sakaff'nin evini hazırlayarak Müslim'i orada ağırladılar. Daha sonra Şiilerin Müslim'le görüşmesini sağladılar. Müslim grup grup gelen Şiilere İmam Hüseyin'in (a.s) mektubunu okuyordu ve onlar da sevinç gözyaşları dökerek biat ediyorlardı. Nitekim biat edenlerin sayısı on sekiz bine ulaştı.

İbn Ziyad'ın Kûfe'ye Vali Tayin Edilişi

Abdullah b. Müslim-i Bahili, İmaret b. Velid ve Ömer b. Sa'd Yezid'e bir mektup yazarak Müslim'in geldiğini bildirdiler ve Nüman b. Beşir'in Kûfe valiliğinden azledilerek yerine bir başkasının atanmasını istediler. Yezid, Basra valisi olan Übeydullah b. Ziyad'a bir mektup yazıp Kû-

fe valiliğini ona verdiğini bildirdi. Müslim ve İmam Hüseyin'in (a.s) olayını da yazarak Müslim'i tutuklamasına ve öldürmesine dair kesin emir verdi. İbn Ziyad mektubu okuduktan sonra Kûfe'ye gitmek üzere hazırlık yapmaya koyuldu.

Hüseyin (a.s), Yezid b. Mes'ud Nehşeli ve Münzir b. Carud-i Abdi gibi Basra büyüklerine mektup yazarak kendisine yardım ve emirlerine itaat etmeleri gerektiğini belirtmiş ve mektubu da kendi kölesi Süleyman'la göndermişti.

Yezid b. Mes'ud, Temimoğulları, Hanzeleoğulları ve Sa'doğulları kabilelerini bir araya toplamış ve şöyle hitap etmişti:

– Ey Temimoğulları, sizin aranızdaki mevki ve makamımı nasıl görüyorsunuz?

– Andolsun Allah'a ki çok iyi ve yüce bir makama sahipsin. Senin varlığınla kabilemiz varlığını korumuştur ve en büyük itfihar sana mahsustur. Herkesten yüce ve herkesten öncesin, dediler.

Bunun üzerine Yezid b. Mes'ud şöyle devam etti sözlerine:

– Sizi buraya toplamamın bir nedeni var. Sizinle istişarede bulunmak istiyorum ve yardımınızı bekliyorum.

– Andolsun Allah'a, dediler; nasihat etmekten çekinmez ve düşüncelerimizi takdim ederiz. Şimdi amacını söyle.

Yezid b. Mes'ud dedi:

– Ey Temimoğulları, öncelikle bilmelisiniz ki Muaviye öldü. Andolsun Allah'a, çok alçak ve değersiz bir ölüdür ki yokluğuyla üzüntü duyulmaz. Bilin ki onun ölmesiyle günah kapıları kırıldı ve zulmün temelleri sarsıldı. Muaviye halktan biat alarak oğlu Yezid'in saltanatını sağlamlaştırmak istedi. Heyhat, böyle bir şey olamaz. Andol-

sun Allah'a, çalıştı ve çaba harcadı ama iş zaafa uğradı ve sarsıldı, hilekarlarla meşveret etti ama rezil oldu. Şimdi de günahkar, bozguncu ve içkici oğlu Yezid onun yerine oturmuş ve halifelik iddiasında bulunmaktadır. Müslümanların rızasını almadan kendini onların emiri olarak tanıtmaktadır. Oysa ki ne sabrı var, ne de bilgisi. Hak yolundan ayağını koyduğu kadarını bile bilmez. Öyleyse ümmeti nasıl yönetebilir? Kat'i olarak Allah'a yemin ederim ki, dini korumak için Yezid'le savaşmak müşriklere karşı cihat etmekten daha hayırlıdır. Peygamberimizin kızının oğlu Hüseyin b. Ali (a.s) ise yüce, asil ve aynı zamanda da iyi düşünceli biridir. Fazileti vafedilemez ve ilmi de sonsuzdur. Hilafete daha layık olan da odur. Çünkü İslâm'daki geçmişi parlak, yaşı olgun ve Resulullah'a (s.a.a) olan yakınlığı da herkesçe bilinmektedir. Küçüklere karşı şefkatli ve büyüklere karşı da iyilikle davranandır. O en güzel imam ve önderdir ki Allah onunla hüccetini sizlere tamamlamış ve saadet yolunu göstermiştir. O hâlde hakkın nuru karşısında gözlerinizi kaybetmeyin ve hidayet yolunu tanımadan batıl kuyularına düşmeyin. Sahr b. Kays Cemel Savaşı'nda itibarınıza gölge düşürdü, ancak bugün Peygamber'in evladına yardımda bulunarak o lekeyi silebilirsiniz. Andolsun Allah'a, her kim ona yardım etmezse, çocukları zelil olur ve yakınlarını kaybeder. Bilin ki ben savaş için kuşanmış ve zırhımı giymişim. Şunu da bilmelisiniz ki her kim öldürülmezse nitekim ölecektir ve firar insanı kurtarmayacaktır. Allah sizleri bağışlasın. Sözlerime olumlu cevap verin.

Hanzeleoğulları söze başlayarak şöyle dediler:

– Ey Eba Halid, biz senin yayındaki oklar gibiyiz ve yönelttiğin hedeften şaşmayız. Biz senin kabilenin süvari ve piyade askerleriyiz; bizi hangi savaşa gönderirsen zafer ve fetih senin olacaktır. Andolsun Allah'a, hangi girdaba atılsan biz de seninle olacağız; hangi zorlukla karşılaşsan

senin yanında yer alacağız. Andolsun Allah'a, kendi kılıçlarımızla sana yardım edecek ve kendi bedenlerimizle seni koruyacağız. Şimdi ne yapmak istiyorsan, gecikmeden yap!

Onlardan sonra Sa'doğulları şöyle başladı söze:

– Ey Eba Halid, senin emrinden çıkmak ve sana muhalefet etmek bizim yanımızda en çirkin ve en kötü düşmandır. Fakat Sahr b. Kays, bizi savaş yapmamaya emretmiştir; bizce en doğru olanı budur ve şimdiye kadar da savaş yapmadığımız için izzetimizi koruyabildik. Madem durum bundan ibaret, istişarede bulunmamız için bize mühlet ver. Daha sonra görüşümüzü bildireceğiz.

Şimdi söz sırası Temimoğulları'nındı:

– Ey Eba Halid, biz senin kabiledeniz ve seninle ant içmişiz; öfkelenirsen öfkelenecek ve sefere çıkarsan yanında olacağız. Emir senindir; emret, icabet ve itaat edelim.

Yezid b. Mes'ud, Sa'doğulları'na dönerek şunları dedi:

– Ey Sa'doğulları kabilesi! Andolsun Allah'a, eğer Hüseyin'e (a.s) yardım etmezseniz, Allah aranızdan fitne ve kan dökmeyi kaldırmayacak ve her zaman birbirinizle savaşacaksınız.

Daha sonra Hüseyin'e (a.s) şu mektubu yazdı:

Bismillahirrahmanirrahim

Mektubunuzu ziyaret ettim ve beni emirlerinize itaat etme saadetine kavuşmak için davette bulunduğunuzu anladım. Allah yeryüzünü, hayır işleyen ve saadete yönelten birinden boş bırakmaz. Siz Allah'ın insanlara hücceti ve yeryüzündeki emanetisiniz. Sizler, pak Ahmedî (s.a.a) şecerinin dallarısınız ve kökü de Peygamber-i Hatem'dir (s.a.a). Rahat olun ve gönül ferahlığıyla bize gelin. Çünkü ben Temimoğulları'nı size yardım etmek üzere hazırla-

dım. Şimdi onların sana yardımda bulunmak için olan istekleri, suya doğru koşan susamış develerin suya duydukları istekten daha fazladır. Sa'doğullarını da sana yardım etmeleri için hazırlamış bulunuyorum. Onların sinelerindeki kini, öğütle ve ateşin sözlerle yıkamışım.

İmam Hüseyin (a.s) bu mektubu okuyunca çok sevindi ve onun hakkında şöyle dua etti:

Allah, kıyametin korkutucu ve ürkütücü gününde seni korusun; aziz kılsın ve susuzluğun doruğa ulaştığı gün seni sirâb etsin!

Bu mektubu gönderen Yezid b. Mes'ud, İmam Hüseyin'in (a.s) huzuruna gitmek ve yardımda bulunmak için hazırlandı. Fakat Basra'dan hareket etmeden önce Hüseyin'in (a.s) şehit edildiği haberini aldı, çok ağladı ve çok üzüldü.

Yezid b. Mes'ud, Hüseyin'in (a.s) mektubuna böyle yanıt vermişti.

İbn Ziyad'ın kayınpederi olan Münzir b. Carut ise, Hüseyin'in (a.s) mektubunu görünce, bunun İbn Ziyad'ın bir komplosu olduğunu düşünmüş, mektubu da mektubu getiren de İbn Ziyad'a teslim etmişti.

Übeydullah b. Ziyad hiç bekletmeden elçiyi dar ağacına astıktan sonra bir konuşma yaparak Basra halkını, muhalefet ettikleri ve ayaklanma başlattıkları taktirde cezalandıracağını bildirdi ve tehditler savurdu.

Übeydullah o geceyi Basra'da geçirdi ve sabah olunca da kardeşi Osman b. Ziyad'ı kendi yerine bırakarak hızla Kûfe'ye yöneldi. Kûfe'ye yaklaşınca bineğinden indi ve güneşin batmasını bekledi. Akşamın ilk saatlerinde Kûfe'ye girdi. Hava karanlık olduğundan Kûfe halkı Hüseyin'in (a.s) geldiğini zannederek birbirlerine müjde ver-

diler. Ona yaklaştıklarında İbn Ziyad olduğunu görüp dağıldılar.

İbn Ziyad emirlik konağına girerek geceyi orda geçirdi ve sabahın ilk saatlerinde konaktan ayrılıp bir konuşma yaptı. Konuşmasında halkı, Yezid'e muhalefet etmekten sakındırdı ve itaat etmeleri takdirde iyilikte bulunacağı vadedinde bulundu.

Müslim'in, Hâni'ye Sığınması

Müslim b. Akil, İbn Ziyad'ın Kûfe'ye geldiğini öğrenince, kendisinin Kûfe'de olduğundan haberdar olduğunu ve işine engel olabileceğini düşünerek Muhtar'ın evinden ayrılıp Hâni b. Urve'nin evine gitti. Hâni Müslim'i evine aldı. O günden sonra Şiiler, onun evine gelip gitmeye başladılar. İbn Ziyad da Müslim'in yerini bulabilmek için casuslar görevlendirdi. Müslim'in, Hâni'nin evinde saklandığını öğrenince Muhammed b. Eş'as, Esmâ b. Harice ve Amr b. Haccac'ı çağırarak onlara dedi:

– Hâni neden bizi görmeye gelmiyor?

Dediler:

– Bilmiyoruz. Ancak Hâni'nin hastalandığı söylentisi de yayılmıştır.

İbn Ziyad:

– İyileştiğini duydum, evinin kapısının arkasında oturuyormuş. Eğer hasta olduğunu bilseydim, görüşüne giderdim. En iyisi siz gidin, bizim hakkımızı zayi etmemesini ve ziyaretimize gelmesini söyleyin. Ben, onun gibi Arap büyüklerinden olan birinin benden uzak durmasını ve hakkının heba olmasını isteme.

Bu üç kişi gecenin girmesiyle Hâni'nin evine gelip dediler:

– Neden valiyi görmeye gelmiyorsun? Oysa ki o senin durumunu sordu ve eğer dedi, hasta olduğunu bilsem görüşüne giderim.

Hâni:

– Hasta olduğum için geledim, dedi.

Cevaben dediler:

– İbn Ziyad, geceleri evinin kapı arkasında oturduğunu öğrenmiş ve görüşüne gitmediğinden dolayı da sana kırgındır. Güç sahibi olan biri, senin gibi kabile reisinin itinasızlığına tahammül edemez. Biz seni ant veriyoruz, giyin-kuşan birlikte onu görmeye gidelim.

Hâni elbisesini giyip bineğine bindi ve yola koyuldular. Emirlik sarayına yaklaştıklarında, acı olayların kendisini beklediğini hissediyor gibiydi. Bu yüzden Hisan b. Esma b. Harice'ye, "Ey kardeşimin oğlu! Andolsun Allah'a, ben bu İbn Ziyad'dan korkuyorum. Sen ne düşünüyorsun?" dedi.

"Andolsun Allah'a, amcacığım" dedi, "Ben senin açından hiç korkmuyorum ve sen de bu düşünceleri kafandan çıkar."

Fakat Hisan, amcası Hâni'nin, İbn Ziyad tarafından neden çağrıldığını bilmiyordu. Hâni beraberindeki kişilerle İbn Ziyad'ın yanına geldi. Übeydullah b. Ziyad, Hâni'yi görünce, "Hain kendi ayaklarıyla geldi." dedikten sonra yanında bulunan Şureyh-i Gâzi'ye döndü ve Hâni'ye işaretle Amr b. Ma'di Kerb-i Zübeydî'nin şiirini okudu. Übeydullah b. Ziyad maksadına açıklık getirerek şöyle dedi:

– Ben Hâni'nin yaşamasını istiyorum, o ise evinde oturmuş benim aleyhimde komplo kuruyor.

Hâni:

– Ne demek istiyorsun?

İbn Ziyad:

– Sus! Müminlerin emiri ve Müslümanlar aleyhinde evinde dönen dümen nedir? Müslim b. Akil'i evine getirir ve onun için silah ve savaççı tedarik eder ve komşularının evinde saklarsın öyle mi? Bunları bilmiyor muyum sanırsın?

Hâni:

– Ben böyle bir şey yapmamışım.

İbn Ziyad:

– Sen bunları yapmışsın.

Hâni yine inkar etti.

İbn Ziyad:

– Kölem Makil'i sesleyin!

Makil, İbn Ziyad'ın kölesiydi, Müslim ve dostları hakkında pek çok bilgi edinmiş ve birçok sırlarını çözmüştü.

Makil gelip İbn Ziyad'ın yanında durdu. Hâni, onu görür görmez casus olduğunu anladı ve şöyle dedi:

– Ey emir, Müslim'i ben davet etmedim; onun kendisi benim evime sığındı ve ben de reddedemedim. Bu yüzden onu ağırlamak ve korumak benim görevim. Madem bundan haberin olmuş, izin ver gidip evimden çıkmasını isteyeyim ve böylece de yüklendiğim sorumluluktan çıkmış olurum.

İbn Ziyad:

– Andolsun Allah'a, Müslim'i buraya getirmeden benim yanımdan ayrılamazsın.

Hâni:

– Andolsun Allah'a, onu buraya getirmem. Misafirimi öldüresin diye sana teslim etmem.

İbn Ziyad:

– Kesinlikle Müslim'i buraya getirmelisin.

Hâni:

– Andolsun Allah'a, onu getirmeyeceğim.

Bu sırada Müslim b. Amr-i Bahilî şöyle dedi:

"Ey emir, Hâni ile yalnız görüşmek istiyorum."

Bu hususta izin aldıktan sonra Hâni ile birlikte valilik konağının bir köşesine çekildiler. İbn Ziyad onları görüyor ve yüksek sesle konuştuklarını duyuyordu.

Müslim b. Amr-i Bahilî:

– Hâni! Allah aşkına vazgeç; kendi ölümüne sebep olma ve kabilenin başına bela alma. Andolsun Allah'a, ben seni ölümden kurtaracağım. Müslim b. Akil bunlarla amca oğludur, bu yüzden onu öldürmez ve zarar da vermezler. Onu teslim et. Bu, sana ne ayıp getirir, ne de horlanmana sebep olur. Çünkü sen onu yöneticiye teslim etmiş olursun ve bu da ayıp değildir.

Hâni:

– Kesinlikle bu rezillik ve alçaklığa düşmeyeceğim. Bana sığınan birini, misafirimi ve Peygamber (s.a.a) oğlunun elçisini düşmana teslim etmek benim nezdimde rezillik ve alçaklıktır. Oysa ki ellerim sağlam ve bir hayli de dostum var. Bu hususta kimse bana yardım etmese ve yalnız kalsam dahi ölürüm ama onu teslim etmem.

Müslim b. Amr, Hâni'yi ısrarla yemin vermeye başlarken Hâni dedi:

– Andolsun Allah'a, Müslim'i teslim etmeyeceğim.

İbn Ziyad bunu duyunca, şöyle dedi:

– Onu yanıma getirin!

Hâni, İbn Ziyad'ın yanına getirilince İbn Ziyad yeniden söze başladı:

– Andolsun Allah'a, Müslim'i getirtmediğin takdirde başını bedeninden ayırırım!

Hâni:

– Bunu yapmaya kalkışacak olursan, evin dört bir yandan kılıçlarla çevrilir.

İbn Ziyad:

– Hey zavallı! Kılıçlarla mı korkutuyorsun beni?

Hâni, sesinin kabilesi tarafından duyulduğunu düşünüyordu.

Übeydullah b. Ziyad: "Onu yanıma getirin!"

Hâni yaklaştırıldı ve Übeydullah b. Ziyad, elindeki çubuk kırılıncaya kadar Hâni'nin alınına, burnuna ve yüzüne vurdu. Artık Hâni'nin burnu kırılmıştı ve elbisesi kana boyanmıştı; alnından ve yüzünden ayrılan et parçaları sakalına sarkmıştı.

Hâni, ani bir hareketle nöbetçilerden birinin kılıcına sarıldı, ama nöbetçinin elinden çıkaramadı.

İbn Ziyad: "Onu tutun!"

Hâni'yi tutup sürüklediler ve odalardan birine kapattılar. İbn Ziyad'ın emriyle birçok nöbetçi dikildi kapıya.

Bu arada Esmâ b. Harice ve bir görüşe göre de Hisan b. Esmâ yerinden kalkıp dedi: "Ey emir! Sen bizden Hâni'yi getirmemizi istedin, biz de getirdik. Yüzünü parçaladın, burnunu kırdın ve sakalını kanıyla boyadın. Onu öldürebileceğini mi sanıyorsun?"

İbn Ziyad öfkelenmişti ve "Sen de bizim yanımızda kalacaksın!" dedi. Adam o kadar dövüldü ki, sonunda susmak zorunda kaldı. Daha sonra onu da bağlayıp sarayın bir odasına hapsedtiler. Başına gelenleri görünce, kendi kendine, "Şüphesiz ki Allah'ımız ve kesinlikle O'na döneceğiz!" söylendi. Sanki birden saraya girmeden önce Hâni'nin söylediklerini hatırladı ve "Ey Hâni! Şimdi ben öldürüleceğimi sana söyleyebilirim." dedi.

Amr b. Haccac, kızı Rûveyha'nın kocası olan Hâni'nin katledildiğini duyunca Mazhec kabilesini toplayarak valilik konağını kuşattı ve bağırarak şöyle dedi: "Ben Amr b.

Haccac'ım; bunlar da Mazhec kabilesinin büyükleri ve süvarileridirler. Biz ne sultana karşı geldik ve ne de Müslüman topluluktan ayrıldık. Büyüğümüz ve efendimiz Hâni'nin öldürüldüğü doğru mu?"

İbn Ziyad, bu olaydan ve söylediklerinden haberdar olunca, Şureyh-i Gazi'ye dedi: "Git Hâni'yi gör ve ölmediğini de kabilesine söyle!" Şureyh gidip Hâni'yi gördü ve valiliği muhasara edenlere, Hâni'nin öldürülmediğini ilettiler. Mazhec kabilesi, Şureyh-i Gazi'nin sözüyle yetinerek dağıldı.

Müslim b. Akil'in Kıyımı

Müslim, Hâni'nin öldürüldüğünü duyunca, kendisine biat edenleri toplayıp İbn Ziyad'a karşı savaş hazırlıklarını tamamladı. Bu kıyamın haberini alan Übeydullah b. Ziyad valilik konağına sığındı ve kapılar da sıkıca kapatıldı. İbn Ziyad'ın askerleri ile Müslim'in dostları arasında savaş başladı.

İbn Ziyad'ın adamlarından bazıları konağın damına çıkarak Müslim'in dostlarını, Şam ordularının gelişiyle tehdit ediyorlardı. O gün böylece geçip akşam oldu ve karanlık çöktü. Müslim'in dostları birbirlerine, "Fitne ateşini neden biz körükleyelim? İyisi mi evlerimize kapanalım; Müslim ve İbn Ziyad'ın işine karışmayalım. Allah onların arasını bulsun!" diyerek dağıldılar.

Şimdi artık on kişiden başka kimse kalmamıştı Müslim'in yanında. Müslim akşam namazını kılmak için mescide geldiğinde onlar da ayrılmış ve Müslim'i yalnız başına bırakmışlardı. Kimsesi ve sığınağı olmayan Müslim, mescitten ayrıldıktan sonra Kûfe sokaklarında öylesine yürünmeye başladı. Tav'a diye bilinen bir kadının evinin önünden geçerken, susadığını bildirip biraz su diledi ve kadının getirdiği suyu içtikten sonra ona sığınmak istedi.

Kadın, Müslim'i kabul edip evine aldı. Olaydan haberdar olan Tav'a'nın oğlu durumu İbn Ziyad'a bildirdi.

Übeydullah b. Ziyad, Muhammed b. Eş'as'ı sesledi ve bir grup askerle gidip Müslim'i getirmesini emretti. Müslim'i yakalamakla görevli askerler, kadının evine çok yaklaşmışlardı ki Müslim atların nal sesini duyup hemen zırhını giydi ve silahına davranıp atına bindi. Müslim ilk saldırıda onlardan birkaçını öldürdü.

Muhammed b. Eş'as, "Ey Müslim, sana eman veriyorum!" diye bağırdı.

Müslim, "Hilekâr ve günahkâr insanların emanı eman olmaz!" dedi ve savaşa devam etti. Hamran b. Malik Has'amî'nin şiirlerini okumaya başladı:

Ant içmişim, ölüm şerbetini olanca zorluk ve acılığıyla içsem dahi mertlikle öleceğim.

Bana hile yapılarak gururlandırılmaktan ve sonra da esir edilmekten hoşlanmam.

Serin ve tatlı suyu, acı suya karıştırmayı sevmem.
(Yani, savaş meydanında yiğitlik ve cesareten vazgeçip kendimi düşmanın eline teslim etmem.)

Dünyada herkes bir gün zorluğa düşer, ancak ben kılıcımla size vuracak, hiçbir ziyan ve zarardan da korkmayacağım.

İbn Ziyad'ın adamları, "Ey Müslim, Muhammed b. Eş'as sana yalan söylemiyor ve seni aldatmıyor." diye bağırdılar. Müslim hiç itina etmedi bunlara, bir süre daha savaştıktan sonra aldığı kılıç ve mızrak yaraları sonucu bitkin düşünce, düşmanın saldırıları yoğunlaştı. Namerdin biri, arkadan saldırıp mızrağıyla Müslim'i yaraladı ve atından yere düşürdü.

Esir alınıp İbn Ziyad'ın yanına götürüldü. Müslim ona selam etmedi. Nöbetçilerden biri:

– Emire selam et, dedi.

Müslim:

– Yazıklar olsun sana! O benim emirim değildir.

İbn Ziyad:

– Zıyanı yok, selam etsen de, etmesen de öldürüleceksin.

Müslim:

– Beni öldürecek olman pek önemli değil. Çünkü senden daha alçak olanlar benden çok daha üstün olanları öldürmüşler. Ayrıca senin insanları kallesçe öldürmen, feci bir şekilde işkence etmen ve galip gelince en kötü muamelede bulunman başkalarına bir şey bırakmıyor zaten. Hakikaten de bu habislikler için senden daha iyisi olamaz.

İbn Ziyad:

– Ey günahkâr, asi! Sen imamına başkaldırdın; Müslümanların topluluğunu dağıttın; fitne ve isyan çıkardın.

Müslim:

– Ey Ziyad'ın oğlu! Yalan söyledin. Müslümanların topluluğunu Muaviye ve oğlu Yezid dağıttı. Fitneyi de sen ve baban Ziyad b. Übeyd¹ çıkardınız. Allah'ın bana şehitlik nasip buyuracağını arzulamaktayım ve bunu da en habis birinin eliyle gerçekleştirecektir!

İbn Ziyad:

– Ey Müslim, bir makam elde etmek istedin ve bunun için de girişimde bulundun; ama Allah bunu istemedi ve o makamı ehline bıraktı.

Müslim:

– Ey Mercane'nin oğlu, o makama kim daha layıktır?

İbn Ziyad:

– Yezid b. Muaviye.

Müslim:

1- Übeyd, Sakif kabilesinden olan Benî İlac'ın kölesiydi.

– Allah'a hamdolsun! Biz, sizinle bizim aramızda Allah'ın hükmetmesine razıyız.

İbn Ziyad:

– Yoksa hilafette senin de payın olduğunu mu düşünüyorsun?

Müslim:

– Andolsun Allah'a, ben buna eminim.

İbn Ziyad:

– Söyle, neden buraya geldin? Neden bu şehrin düzenini bozup ihtilaf çıkardın?

Müslim:

– Ben isyan ve ihtilaf çıkarmak için bu şehre gelmedim. Bunu yapan sizler oldunuz; kötülüklerde bulundunuz, iyilikleri ortadan kaldırdınız, halkın rızasını almadan kendinizi onların emiri gösterdiniz, Allah'ın razı olmadığı işlere yönelttiniz insanları ve onların arasında İran ve Rum padişahları gibi davrandınız. İnsanları iyiliklere davet etmek ve kötülüklerden sakındırmak, insanları Kur'ân'ın emirlerine ve İslâm Peygamberi'nin (s.a.a) kanunlarına itaat ettirmek için buraya geldim; bu liyakat ve yeterliliğe de sahibim.

İbn Ziyad birden Müslim, İmam Ali (a.s), İmam Hasan (a.s) ve İmam Hüseyin (a.s) hakkında kötü sözler sarf etmeye başladı.

Müslim:

– Ettiğin küfürlere hem sen, hem de baban daha layıksınız. Ey Allah'ın düşmanı, istediğini yap!

Müslim ve Hâni'nin Şehadeti

İbn Ziyad, Müslim'i valilik konağının üstüne çıkarıp öldürmesi için Bekr b. Hamran'ı görevlendirdi. Müslim, konağın üstüne çıkıncaya kadar Allah'ı zikrederek yürüdü,

bağışlanma diledi ve Allah Resulü'ne (s.a.a) salavat getirdi. Konağın üstüne vardıklarında başı bedeninden ayrıldı. Müslim'i şehit eden şahıs, büyük bir korku ve panik içinde aşağı indi.

İbn Ziyad:

– Ne oluyor sana?

Katil:

– Ey emir! Müslim'i öldürdüğüm an siyah ve çirkin yüzlü birini tam karşımda durmuş gördüm, parmaklarını ısıırıyordu. Onu görünce öylesine korktum ki şimdiye kadar hiç böyle korkmamıştım!

İbn Ziyad:

– Belki de Müslim'i öldürmekle bu korkuya kapılmışsın.

Şimdi sıra Hâni'ye gelmişti. Öldürölmek üzere İbn Ziyad'ın yanına götüröldü. Hâni durmadan, "Peki nerdesiniz ey Mazhec kabilesi, nerdesiniz benim yakınlarım ve kabile mensuplarım?" diyordu.

Cellat:

– Başımı uzat ve boynunu çek!

Hâni:

– Andolsun Allah'a, canımı vermekte pek de cömert sayılmam; beni öldürmenize yardım etmeyeceğim.

Bu esnada İbn Ziyad'ın Reşit adındaki kölesi kılıcını indirerek onu katletti.

Müslim ve Hâni hakkında ağıt yakan Abdullah b. Zübeyr el-Esedî şu beyitleri okumuştur: (Bir görüşe göre Ferazdak ve bazılarının dediğine göre de Süleyman Hanefî okumuştur bu beyitleri:)

Eğer Küfe pazarında ölümün ne olduğunu bilmiyorsan, Hâni ve Müslim b. Akil'e bak.

O cesur yiğidin yüzü kılıçla yaralandı ve diğer yiğit ise öldürüldükten sonra sarayın üstünden atıldı.

Habis İbn Ziyad onları tuttu ve o günün sabahı yoldan geçenlerin konusu oldular:

Görüyor musun bu naaşı, ölüm onun rengini değiştirmiş ve kanını yollara akıtmış.

Öyle bir yiğitti ki o, haya eden kadınlardan daha iffetli ve her iki tarafı da bilenen kılıçlardan daha keskindi.

Hâni'yi İbn Ziyad'ın yanına götüren Esmâ b. Harice atına binerek rahatça dolaşacak mı?

Oysa ki Mazheç ondan Hâni'nin kanını alacaktıdır!

Bu arada Murat kabilesi Hâni'nin etrafında dolaşıyor ve birbirlerinden onu soruyorlardı.

Ey Murat kabilesi, eğer kardeşiniz Hâni'nin intikamını almazsanız, az para karşılığı razı olan kötü kadınlar olun daha iyi!

Müslim b. Akil ve Hâni b. Urve'nin öldürüldüğü, İbn Ziyad tarafından Yezid'e bildirildi ve çok geçmeden de mektubunun cevabı geldi.

Yezid gönderdiği mektupta hizmetlerinden dolayı ona teşekkür etmiş ve eklemişti:

Duyduğuma göre Hüseyin Kûfe'ye doğru geliyormuş. Buna göre davranmalı ve şimdiden tedbirini almalısın; muhalefet edebileceğini düşündüğün kişileri zindana atmalısın.

İmam Hüseyin'in (a.s) Irak'a Hareketi

İmam Hüseyin (a.s), hicrî 60 yılının zilhicce ayının üçünde (salı günü) ve bir görüşe göre de sekizinde (çarşamba günü) Müslim'in şehit edildiği haberi kendine ulaşmadan önce Mekke'den çıkmıştı.

Rivayete göre İmam Hüseyin (a.s), Irak'a gitmeye karar verdiğinde, insanlara bir konuşma yaparak şöyle buyurdu:

الْحَمْدُ لِلَّهِ، مَا شَاءَ اللَّهُ، وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، وَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيَّ
رَسُولِهِ. حُطَّ الْمَوْتُ عَلَيَّ وَوُلِدَ آدَمَ مَحَطَّ الْقِلَادَةِ عَلَيَّ جِيدِ الْفَتَاةِ، وَ
مَا أَوْلَهَنِي إِلَى أَسْلَافِي اسْتِيْقَاقُ يَعْقُوبَ إِلَى يُوسُفَ، وَ حَيْرَ لِي مَصْرَعٌ
أَنَا لِأَقِيهِ، كَأَنِّي بِأَوْصَالِي تَتَقَطَّعُهَا عَسَلَانُ الْفَلَوَاتِ بَيْنَ التَّوَاوِيسِ وَ
كَرْبَلَاءَ، فَيَمِينٌ مِنِّي أَكْرَاشًا جَوْفًا وَ أَجْرِبَةً سَعْبًا، لَا مَحِيصَ عَن يَوْمٍ حُطَّ
بِالْقَلَمِ.

رَضِيَ اللَّهُ رِضَانًا أَهْلَ الْبَيْتِ، نَصَبِ عَلَيَّ بَلَاءِهِ وَ يُوفِّقُنَا أَجْرَ
الصَّابِرِينَ، لَنْ تُشَدَّ عَن رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) لِحِمَّتِهِ، وَ هِيَ
مَجْمُوعَةٌ لَهُ فِي حَظِيرَةِ الْقُدْسِ، تَقَرُّ بِهِمْ عَيْنُهُ وَ يُنْجِزُ بِهِمْ وَعْدَهُ. مَنْ
كَانَ بَاذِلًا فِينَا مُهْجَتَهُ وَ مُوْطِنًا عَلَيَّ لِقَاءِ اللَّهِ نَفْسَهُ فَلْيَرْحَلْ مَعَنَا، فَإِنِّي
رَاحِلٌ مُصْبِحًا إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

"Hamd Allah'a mahsustur. Allah'ın dilediği olur ve O'nun dışında güç kaynağı yoktur. Allah'ın salatu Resul'ünün (s.a.a) üzerine olsun. Ölüm hattı insan oğlu için çizilmiştir; kızların boyunlarına astıkları kolyenin izi gibi süstür. Yakub'un Yusuf'u görmeğe olan isteği gibi ben de seleflerimi görmeye istekliyim. Benim öldürüleceğim yer belirlenmiştir ve ben de oraya varacağım. Nevavis ve Kerbela arasında, çöl kurtlarının aç karınlarını doyurmak ve boş dağarcıklarını doldurmak için bedenimi parçaladıklarını adeta görüyor gibiyim. Kader kalemiyle çizilen yoldan kaçış imkansızdır. Biz Ehlibeyt'in rızası Allah'ın rızasına bağ-

lıdır. O'nun göndereceği belaya sabredek ve sabır ehlinin mükâfatını alacağız. Allah Resulü'nün (s.a.a) bedeninin parçası olan bizler, ondan ayrılmayacak ve cennette onunla beraber olacağız. Böylece Resulullah (s.a.a) razı olacak ve Allah'ın, Resul'üne (s.a.a) olan vaadi gerçekleşecektir. Bizim yolumuzda fedakârlık etmek ve şehit olarak Allah'ın huzuruna çıkmak isteyen bizimle gelsin. Allah'ın yardımıyla bu sabah Mekke'den çıkacağız."

Ebu Cafer Muhammed b. Cerir-i Taberî el-İmamî "Delâil'ul-İmamet" kitabında, kendi senediyle şöyle nakleder: Ebu Muhammed Vakıdî ve Zürare b. Halc şöyle dediler:

İmam Hüseyin (a.s) Irak'a hareket etmeden önce huzuruna varıp Kûfe halkının tutarsızlığını ve gevşekliğini anlattıktan sonra, "Kûfe halkının kalpleri seninledir; kılıçları ise seni öldürmek için beklemektedir!" dedik.

Hüseyin (a.s) eliyle gökyüzünü gösterdi ve gökyüzü kapıları açıldı. Gökten o kadar melek indi ki sayılarını ancak Allah bilir. Daha sonra İmam Hüseyin (a.s), "Eğer bedenimin Kerbela toprağıyla yakın olması Allah'ın takdiri olmasaydı ve eğer sevabımın yok olmasından korkmasaydım onlara karşı bu güçlü orduyla savaşırdım. Fakat katiyen biliyorum ki oğlum Ali (a.s) hariç, bütün ashabım benimle birlikte öldürülecektir." buyurdu.

Muammer b. Müsenna "Maktelü'l-Hüseyin" adlı kitabında şöyle rivayet eder:

Zilhicce ayının sekizinci günü, İmam Hüseyin'le (a.s) savaşıp öldürmek için Yezid tarafından görevlendirilen Amr b. Said b. As büyük bir orduyla Mekke'ye girmiş ve İmam Hüseyin (a.s) de aynı gün Mekke'den çıkmıştı.

İmam Cafer Sadık'tan (a.s) şöyle rivayet edilmiştir:

Muhammed b. Hanefiye, İmam Hüseyin'in (a.s) Mekke'den ayrılmayı düşündüğü günün sabahı İmam'ın huzuruna gelerek dedi: "Canım kardeşim! Kûfe halkının babana ve kardeşine neler yaptığını biliyor-sun; sana da aynı şekilde muamele edeceklerinden korkarım. Uygun görüyor isen Mekke'de kal! Çünkü sen herkesten daha değerli ve daha azizsin!"

İmam buyurdu: "Yezid b. Muaviye'nin ansızın beni haremde öldürmesinden ve benim yüzümden Allah'ın evine saygısızlıkta bulunmasından korkuyorum."

Muhammed b. Hanefiye: "Eğer bundan endişe ediyorsan, Yemen'e doğru hareket et! Orada saygın kalacaksın ve Yezid de sana dokunamayacaktır. Bunu da istemezsen çölün bir bölümünü seç ve orada kal!"

İmam Hüseyin (a.s): "Senin bu teklifin hakkında düşüneneğim."

Hüseyinî (a.s) Kafilenin Mekke'den Hareketi

İmam Hüseyin (a.s), gecenin son saatlerinde Mekke'den ayrıldı. Muhammed b. Hanefiye, bu haberi duyar duymaz yetişip İmam'ın bindiği devenin yularını tuttu.

Muhammed b. Hanefiye:

– Canım kardeşim, hani sözlerim hakkında düşüneneğine dair söz vermiştin bana?

İmam:

– Evet.

Muhammed b. Hanefiye:

– O hâlde bu acelen niye?

İmam:

– Sen gittikten sonra Resulullah (s.a.a) yanıma geldi ve:

أَتَانِي رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) بَعْدَ مَا فَارَقْتِكَ فَقَالَ: يَا حُسَيْنُ
اُخْرُجْ، فَإِنَّ اللَّهَ قَدْ شَاءَ أَنْ يَرَاكَ قَتِيلًا.

"Ey Hüseyin, Irak'a doğru hareket et! Çünkü Allah seni öldürülmüş olarak görmek istiyor!" buyurdu.

Muhammed b. Hanefiye:

– Kuşkusuz ki biz Allah'ınız ve kesinlikle de O'na döneceğiz. Madem öldürüleceksin, bu kadınları niye beraberinde götürüyorsun?

İmam:

– Resulullah (s.a.a):

قَدْ قَالَ لِي: إِنَّ اللَّهَ قَدْ شَاءَ أَنْ يَرَاهُنَّ سَبَايَا.

"Allah onları da esir olarak görmek istiyor." buyurdu.

Muhammed b. Hanefiye bunları duyunca İmam'la vedalaşıp gitti.

Muhammed b. Yakub-i Küleynî "er-Resâil" kitabında, Hamza b. Hamran'dan şöyle nakleder:

Biz Hüseyin'in (a.s) yola koyuluşunu ve Muhammed b. Hanefiye'nin de İmamla hareket etmeyişi anlatıyorduk. Orada bulunan İmam Cafer Sadık (a.s) bana buyurdu:

Ey Hamza! Sana bir hadis aktaracağım ki, artık buradan çıktuktan sonra Muhammed b. Hanefiye hakkında bir şey sormayasın. Hadis şudur: İmam Hüseyin (a.s) Mekke'den hareket edince bir kağıt istedi ve ona şunları yazdı:

Bismilliharrahmanirrahim

Hüseyin b. Ali'den Benî Haşim kabilesine:

Hamd-ü selamdan sonra; benimle gelecek olan herkes şehid edilecek ve gelmeyenlerse amacına ulaşamayacaktır. Vesselam.

Meleklerin ve Cinlerin Yardıma Gelişi

Şeyh Müfid Muhammed b. Muhammed b. Nu'man "Mevlidü'n-Nebi ve Mevlidü'l-Esfıya" kitabında kendi senediyle İmam Cafer Sadık'tan (a.s) şöyle rivayet eder:

Hüseyin (a.s) Mekke'den ayrıldığı zaman Resulullah'a (s.a.a) yardım etmiş olan melekler, cennet atları üstünde ve silahlı olarak gökten İmam Hüseyin'in (a.s) huzuruna inerek selam verdi ve dediler:

Ey Allah'ın hücceti! Mukaddes yüce yaratıcı, birçok savaşlarda ceddin Resulullah'a (s.a.a) bizim vesilemizle yardımda bulundu ve şimdi de sana yardım etmemiz için bizi gönderdi.

İmam Hüseyin (a.s) onlara buyurdu:

Ben sizinle, öldürüleceğim Kerbela'da buluşacağım; oraya vardığımda yanıma gelin!

Melekler:

Allah bizi senin sözüne itaat etmekle görevlendirmiştir. Eğer düşmanlarının seninle karşılaşmasından endişe duyuyor isen hizmetinde kalalım.

İmam Hüseyin (a.s):

Kerbela'ya varıncaya kadar onlar bana bir şey yapamaz.

Daha sonra mümin cinlerden bir topluluk İmam Hüseyin'in (a.s) yanına gelip dediler:

Biz senin Şiîlerin ve dostlarınız; ne isteğin varsa emret! İstersen düşmanlarını nabud ederiz ve sen de kendi vatanında kalırsın.

İmam Hüseyin (a.s) onların hakkında dua etti ve sonra da şöyle buyurdu:

أَمَّا قَرَأْتُمْ كِتَابَ اللَّهِ الْمُنْزَلَ عَلَيَّ جَدِّي رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) فِي قَوْلِهِ: ﴿قُلْ لَوْ كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَىٰ مَضَاجِعِهِمْ﴾.

فَإِذَا أَقَمْتُ فِي مَكَانِي فَبِمَا يُمْتَحَنُ هَذَا الْخَلْقُ الْمُتَعَوَّسُ؟ وَبِمَاذَا يُحْتَبَرُونَ؟ وَمَنْ ذَا يَكُونُ سَاكِنٌ حَفْرَتِي؟ وَقَدْ احْتَارَهَا اللَّهُ تَعَالَى يَوْمَ دَحَىٰ أَيْرُضَ وَجَعَلَهَا مَعْقَلًا لِشِيعَتِنَا وَمُحِبِّينَا، تُقْبَلُ أَعْمَالُهُمْ وَصَلَوَاتُهُمْ، وَيَجَابُ دُعَاؤُهُمْ، وَتَسْكُنُ شِيعَتُنَا، فَتَكُونُ لَهُمْ أَمَانًا فِي الدُّنْيَا وَفِي آيِ خِرَةٍ.

وَ لَكِنْ تَحْضُرُونَ يَوْمَ السَّبْتِ (و في غير هذه الرواية يَوْمَ الْجُمُعَةِ) وَ هُوَ يَوْمٌ عَاشُورَاءَ الَّذِي فِي آخِرِهِ أَقْتُلُ وَ لَا يَبْقَىٰ بَعْدِي مَطْلُوبٌ مِنْ أَهْلِي وَ نَسَبِي وَ إِخْوَانِي وَ أَهْلَ بَيْتِي وَ يُسَارُّ رَأْسِي إِلَىٰ يَزِيدَ بْنِ مَعَاوِيَةَ لَعْنَهُمَا اللَّهُ.

"Ceddim Resulullah'a (s.a.a) nazil olan Kur'an'ın, 'De ki: Evlerinizde de olsanız, öldürülmeleri yazılanlar, gene çıkarlar, öldürülüp yatacakları yerlere giderlerdi.'¹ buyurduğunu okumamış mısınız? Medine'de kalmanın sonu yoktur. Ben evimde kalacak olsam bu katı kalpli ve bedbaht insanlar neyle imtihan edilirler? Benim kabrimde kim yatar? Oysa ki Allah yeryüzünü yaratıp yaydığında onu benim için seçmiş, Şiîlerimiz ve dostlarımız için sığınak

1- Âl-i İmrân, 154

kılmıştır. Onların amellerini orada kabul ve dualarını icabet edecektir. Bizim Şiîlerimiz o topraklarda ikamet edecektir; dünya ve ahiretleri de güvencede olacaktır. Siz Aşura'ya denk gelen cumartesi günü benim yanıma gelin!"

Başka bir rivayette de İmam'ın (a.s) onlara şöyle buyurduğu nakledilmiştir.

Cuma günü benim yanıma gelin! Çünkü o günün sonunda ben öldürüleceğim; ne Ehlibeyt'imden, ne yakınlarımdan ve ne de kardeşlerimden kimse kalmayacaktır. Öldürüldükten sonra da başım bedenimden ayrılıp Yezid'e gönderilecektir.

Mümin cinler:

Andolsun Allah'a! Eğer emirlerine itaat etmek farz olmasaydı, sana muhalefet eder ve düşmanlığını, sana zarar vermeden önce öldürürdük.

İmam Hüseyin (a.s):

Andolsun Allah'a, onları öldürmek için sizden daha fazla gücümüz var. Ancak biz, herkese hücceti tamamlamak istiyoruz ki helak olacaklar da, mutluluğa erecekler de kanıtsız kalsın.

Daha sonra İmam Hüseyin (a.s) yoluna devam etti ve Tan'im menziline vardı. Orada Yemen valisi Buhayr b. Yezid'in Yezid b. Muaviye'ye göndermiş olduğu hediyeyi götüren bir kabileyle karşılaştı. Müslümanların meşru hakim ve halifesi olan İmam Hüseyin (a.s), bu hediyeleri aldı ve kervanda bulunan devecilere de, *"Bizimle Irak'a gelmek isteyenler, kiralalarını alacak ve iyi muamele görecektir. Gelmek istemeyenler de, buraya kadar gelmiş olduğu yolun kirasını alıp dönsünler."* buyurdu.

Kervandaki devecilerden bazıları geri döndü ve diğer bazıları da İmam Hüseyin (a.s) ile birlikte yola koyuldu.

İmam Hüseyin'in (a.s) kafiləsi, şimdi Zat-u Irk menziline varmıştı.

Orada, Irak'tan gelen Bişr b. Galib'i görüp, "Irak halkının durumu nasıl?" diye sordu.

Bişr dedi: "Kalben seni severler, ama kılıçları Ümeyyeoğulları'na yardım etmektedir.

İmam buyurdu:

Doğru söyledin. Allah dilediğini yapar ve irade ettiği her şeye hükmeder.

Kafile yoluna devam etti ve öğlenin girişinde Sa'lebe menziline ulaştı. İmam Hüseyin (a.s) biraz uyukladıktan sonra uyanıp şöyle buyurdu:

قَدْ رَأَيْتُ هَاتِفًا يَقُولُ: أَنْتُمْ تَسْرِعُونَ وَالْمَنَائِيَا تَسْرِعُ بِكُمْ إِلَى الْجَنَّةِ.

"Rüyada, 'Siz hızla ilerliyorsunuz ve ölüm de sizi hızla cennete götürüyor.' diyen birini gördüm."

Oğlu Ali şöyle dedi:

– Babacığım! Biz hak üzere değil miyiz?

İmam Hüseyin (a.s):

– Evet. Andolsun ki biz hak üzereyiz, dedi.

Ali dedi:

– O hâlde ölümden korkmayız.

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

– Canım oğlum, Allah sana hayırlı mükâfatlar versin.

O geceyi Sa'lebe menzilinde geçirdiler.

İmam Hüseyin'in (a.s) Ebu Hirra ile Görüşmesi

Kûfe'den gelen ve Ebu Hirra künyesiyle tanınan biri, sabahın erken saatlerinde İmam'ın (a.s) huzuruna varıp selam arz ettikten sonra şöyle dedi:

Ey Peygamber evladı! Allah'ın ve ceddin Resullullah'ın (s.a.a) hareminden niye çıktın?

İmam buyurdu:

وَيَحْكَا يَا أَبَا هِرَّةَ! إِنَّ بَنِي أُمَيَّةَ أَحَذُوا مَالِي فَصَبَرْتُ، وَشَتَمُوا
عِرْضِي فَصَبَرْتُ، وَطَلَبُوا دَمِي فَهَرَبْتُ، وَأَيْمُ اللَّهِ لَتَتَّقُنِي الْفِتْنَةُ الْبَاغِيَّةُ! وَ
لَيَلْبَسَنَّ اللَّهُ ذُلًّا شَامِلًا وَ سَيْفًا قَاطِعًا، وَ لَيَسَلِّطَنَّ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مَنْ يَدُلُّهُمْ
حَتَّى يَكُونُوا أَذَلَّ مِنْ قَوْمِ سَبَا، إِذْ مَلَكَتْهُمْ امْرَأَةٌ فَحَكَمَتْ فِي أَمْوَالِهِمْ وَ
دِمَائِهِمْ.

"Ebu Hirra! Ümeyyeoğulları mallarıma el koydu ve ben sabrettim; hakkımda kötü konuştu ve ben buna da katlandım; şimdi ise kanımı dökmek istediler ve ben de bu yüzden kaçtım. Andolsun Allah'a, biliyorum ki bu zalim topluluk beni öldürecek. Allah da onlara horluk ve aşağılık elbisesi giydirecek, keskin intikam kılıcını indirecek ve onlara öyle birini musallat edecektir ki Sebe kavminden -ki bir kadın, dilediği gibi onların mal ve canlarında hükmediyordu- daha aşağılık olacaklardır."

İmam bunu dedikten sonra o menzilden hareket etti.

Züheyr b. Kayn'ın İmam Hüseyin (a.s) İle Görüşmesi

Büceyle ve Firareoğulları kabilesinden bir grup şöyle nakleder:

Biz Züheyr b. Kayn ile birlikte Mekke'den ayrılıp İmam Hüseyin'in (a.s) kafilesinin arkasında hareket ettik. Bir ara İmam'ın kafilesini gördük. Züheyr, o hazretle görüşmek istemedi ve bundan dolayı da İmam Hüseyin'in (a.s) konakladığı yerden uzak bir yerde konakladık.

Bir defasında da İmam Hüseyin'in (a.s) konakladığı menzilde inmek zorunda kaldık. Yemek yiyorduk ki, İmam Hüseyin (a.s) tarafından biri gelip selam verdi ve şöyle dedi: "Ey Züheyr! Ben, İmam Hüseyin'in (a.s) elçisiyim. İmam seni görmek istiyor."

Bunu duyunca herkes elindeki lokmayı bırakıp düşünce denizine daldı. Züheyr'in eşi Daylem bint-i Ömer şöyle dedi:

Sübhanellellah! Peygamber'in (s.a.a) evladı seni istiyor ve sen gitmekten yana değilsin! Huzuruna varır ve diyeceklerini dinlersin. Ne var bunda?

Züheyr oturduğu yerden kalkıp İmam Hüseyin'in (a.s) huzuruna varmak üzere hareket etti. Kısa bir süre sonra güler yüzle ve sevinçle dönüp çadırların toplanmasını ve İmam Hüseyin'in (a.s) çadırlarının yanında kurulmasını istedi. Sonra da eşine dönerek şöyle dedi:

Ben seni boşadım; benim yüzümden sana bir şey olsun istemem. Ben, İmam Hüseyin'in (a.s) yanında yer almaya ve canımı onun uğrunda feda etmeğe karar verdim.

Züheyr, eşi Daylem'in mallarını ödedikten sonra onu, kendi akrabalarına götürmeleri üzere amca oğullarına teslim etti. Daylem, Züheyr'in yanına varıp ağladı ve vedalaşırken şunları dedi:

Allah yar-u yaverin olsun ve Allah seni mutlu kılsın! Senden bir dileğim var; kıyamet günü Hüseyin'in (a.s) ceddinin yanında beni hatırla!

Züheyr sonra da adamlarına hitapla şöyle dedi:

Benimle gelmek isteyen gelsin; aksi taktirde bu son görüşmemizdir.

İmam Hüseyin (a.s) oradan ayrılıp Zübale konağına vardı. İmam Hüseyin (a.s) de, dostları da Müslim b. Akil'in şehit edildiğini burada duydular. Makam ve mevki hırsıyla İmam Hüseyin'in (a.s) yanında yer alanlar, bu haberi duyduktan sonra ayrılıp gittiler. İmam Hüseyin'in (a.s) Ehlibeyt'i ve vefalı dostları, Müslim'in şehit edilmesine ağladı ve yas tuttular. İmam Hüseyin (a.s), şehadeti bağrına basmak üzere olanca kararlılıkla devam ediyordu yoluna.

Yol esnasında Ferazdak, İmam Hüseyin (a.s) ile karşılaştınca şöyle dedi:

Ey Peygamber (s.a.a) evladı, amcanın oğlu Müslim b. Akil'i ve dostlarını öldüren Kûfe halkına nasıl güvenirsin?

İmam Hüseyin (a.s) ağladı ve: "*Allah Müslim'i affetsin! O, ebedî hayata ve bol nimete kavuştu; cennete girdi ve Allah'ın rızasını kazandı. O kendi görevini başarıyla gerçekleştirdi; bizler ise henüz bunu yapmış değiliz.*" dedikten sonra şu beyitleri okudu:

فَإِنْ تَكُنِ الدُّنْيَا تَعَدُّ نَفِيسَةً فَإِنَّ ثَوَابَ اللَّهِ أَعْلَىٰ وَ أَنْبَلُ
وَ إِنْ تَكُنِ أَيْدِيَانُ لِلْمَوْتِ أَشْبَهَتْ فَتَقْتُلُ أَمْرِيَّ بِالسَّيْفِ فِي اللَّهِ أَفْضَلُ
وَ إِنْ تَكُنِ أَيْرِزَاقُ قِسْمًا مُّقَدَّرًا فَقَلَّةٌ حِرْصِ الْمَرْءِ فِي السَّعْيِ أَجْمَلُ
وَ إِنْ تَكُنِ أَيْمَوَالُ لِلتَّرَكِّ جَمْعُهَا فَمَا بَالُ مَتْرُوكٍ بِهِ الْمَرْءُ يَبْخَلُ

Dünya değerli sayılsa da, Allah'ın sevabının daha iyi ve daha yüce olduğu kesindir.

Bedenler ölüm için yaratılmışsa eğer, insanın Allah yolunda kılıçla öldürülmesi daha güzeldir.

Eğer insanların rızkı belirlenmiş ve takdir edilmişse, insanın kazanç elde etmek için daha az hırslı olması en güzeldir.

Biriktirilen mallar hepten terk edilecekse bir gün, insan terk edeceği şeye neden hasis olsun!

Kays b. Musahhar'ın Şehadeti

İmam Hüseyin (a.s), Kûfe'de bulunan Süleyman b. Surad-i Huzaî, Musayyib b. Neciye, Rûfaa b. Şeddad ve bazı Şiîlerine bir mektup yazarak Kays b. Musahhar-i Saydavî ile gönderdi. Kays Kûfe'ye yaklaşmıştı ki, İbn Ziyad'ın

memuru Husayn b. Nümeyr onu gördü ve üstünü aramak istedi. Kays hemen İmam Hüseyin'in (a.s) yazmış olduğu mektubu çıkarıp paramparça etti. Bunun üzerine Husayn, Kays'ı tutuklayarak İbn Ziyad'ın yanına götürdü.

İbn Ziyad:

– Sen kimsin?

Kays:

– Müminler Emiri Ali b. Ebutalib'in (a.s) ve oğlunun Şiflerindenim.

İbn Ziyad:

– Yırttığın mektubu gönderen kimdi ve kime götürüyordun?

Kays:

– Mektup İmam Hüseyin'dendi (a.s) ve isimlerini bilmediğim bazı Küfelilere götürüyordum.

İbn Ziyad öfkelenerek dedi:

– Andolsun Allah'a! Onların isimlerini söylemezsen ya da minbere çıkıp Hüseyin b. Ali (a.s), babası ve kardeşi hakkında kötü ve olumsuz konuşmazsan seni kılıçla parça parça ederim!

Kays:

– Onların ismini sana söylemem, ama Hüseyin (a.s) ve babası hakkında konuşma yaparım.

Kays, konuşma yapma üzere minbere çıktı. Allah'a hamd-ü sena ve Resulü'ne (s.a.a) selam ettikten sonra Ali b. Ebutalib (a.s), Hasan (a.s) ve Hüseyin (a.s) için rahmet ve mağfîret dileğinde bulundu. Sonra da zalim Übeydullah b. Ziyad'a, babasına ve Ümeyyeoğulları'na lanet okudu. Hemen ardından şöyle hitap etti:

Ey insanlar! Ben, İmam Hüseyin'in (a.s) sizlere gönderdiği elçiyim. İmam Hüseyin (a.s) filan yerdedir; ona gidin ve yardımda bulunun.

İbn Ziyad, Kays'ın konuşmasından haberdar olunca, Kays'ın valilik konağının üstüne çıkarılıp oradan yere atılmasını emretti. Böylece Kays da şehitler kervanına katıldı.

Kays'ın şehit edildiği haberi İmam Hüseyin'e (a.s) ulaştı. İmam ağladı ve şöyle dedi:

اللَّهُمَّ اجْعَلْ لَنَا وَ لِشِيعَتِنَا مَنْزِلًا كَرِيمًا وَاجْمَعْ بَيْنَنَا وَ بَيْنَهُمْ فِي مُسْتَقَرٍّ
مِنْ رَحْمَتِكَ، إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.

"Allah'ım! Bize ve Şiîlerimize iyi bir makam bağışla; rahmetinle bizi ve onları bir arada topla. Şüphesiz ki sen her şeye kadirsin!"

Kays ile gönderilen mektubun, Hacîr veya bir başka menzilden gönderdiği de rivayet edilmiştir.

Hürr b. Yezid

İmam Hüseyin'in (a.s) kafilesi, bu menzili de geride bırakarak yola koyuldu. Artık Kûfe'ye iki menzil kalmıştı ki, bin atlı askere komuta eden Hürr b. Yezid ortaya çıktı.

İmam Hüseyin (a.s):

– Bize yardım etmek için mi geldiniz; yoksa bizimle savaşmak için mi?

Hürr:

– Ey Hüseyin (a.s), sizinle savaşmak için geldim!

İmam Hüseyin (a.s):

– Şanı yüce Allah'ın dışında güç ve kuvvet yoktur!

Bir süre konuştuğundan sonra İmam Hüseyin buyurdu:

– Eğer gönderdiğiniz mektuplar ve elçilerin ilettiği mesajlardan döndüyseniz, ben de geldiğim yere geri dönerim.

Hürr ve adamları, İmam'ın kafilesinin geri dönmesine engel oldular.

Hürr dedi:

– Ey Peygamber (s.a.a) evladı! Bir yol seç ki, sonu ne Kûfe olsun, ne de Medine! Böylece İbn Ziyad'a mazeretimi bildirir ve "Hüseyin, benim göremediğim bir yoldan gitmişti." derim.

Bu teklif üzerine İmam Hüseyin (a.s) sol taraftaki yolu seçti ve Üzeybü'l-Hicanat'a vardılar. Bu arada İbn Ziyad'dan gelen bir mektup Hürr'e verildi. Hürr bu mektupta, İmam Hüseyin'e (a.s) karşı davranışından dolayı azarlanmış ve baskıda bulunması istenmişti. Hürr ve adamları yolu kesip İmam Hüseyin'in (a.s) hareket etmesine engel oldular.

İmam buyurdu:

Ziyad'dan Yolu değiştirmemizi ve sonu ne Kûfe, ne de Medine olmayan bir yolu seçmemizi sen istemedin mi?

Hürr:

Ziyad'dan Evet, bunu ben istemiştim. Fakat Übeydullah b. Ziyad, gönderdiği bu mektupta sert davranmamı istemiş ve emirlerini uygulayıp uygulamadığımı gözetleyen bir de casus görevlendirmiştir.

İmam Hüseyin (a.s) ashabının arasında ayağa kalkıp Allah'a hamd-u sena ve ceddi Resulullah'a (s.a.a) da salavat getirdikten sonra şöyle buyurdu:

إِنَّهُ قَدْ نَزَلَ بِنَا مِنْ أَيْمَرٍ مَا قَدْ تَرَوْنَ، وَإِنَّ الدُّنْيَا قَدْ تَغَيَّرَتْ وَتَنَكَّرَتْ، وَأَدْبَرَ مَعْرُوفُهَا، وَاسْتَمَرَّتْ حِذَاءَ، وَلَمْ تَبْقَ مِنْهَا إِلَّا صُبَابَةٌ كَصُبَابَةِ الْإِتَاءِ، وَحَسْبُ عَيْشٍ كَالْمَرْعَى الْوَيْبِلِ، أَلَا تَرَوْنَ إِلَى الْحَقِّ لَا

يُعْمَلُ بِهِ وَإِلَى الْبَاطِلِ لَا يُتَنَاهَى عَنْهُ، لِيَرْغَبَ الْمُؤْمِنُ فِي لِقَاءِ رَبِّهِ مُحِقًّا،
فَإِنِّي لَا أَرَى الْمَوْتَ إِلَّا سَعَادَةً وَالْحَيَاةَ مَعَ الظَّالِمِينَ إِلَّا بَرَمًا.

"Ey insanlar, karşılaştığınız olayları görüyorsunuz. Gerçekten de dünya değişmiş; kötülüklerini ortaya çıkarmış, iyiliklerine de sırt çevirmişdir. Her zaman insanın isteğinin aksine gider. Dünyadan kalan tek şey, suyu döküldükten sonra bir kasede kalan damlalar gibidir. Dünyadan kalan, alçakça bir yaşamdan başka bir şey değildir; o da tuzlak toprağa benzer. Görmüyor musunuz, hakla amel edilmiyor ve batıl engellenmiyor? İmanlı bir insan, böyle bir durumda hak yolunda şehit düşmeyi arzular. Şüphesiz, ben ölüme saadetten ve zalimlerle yaşamayı da zilletten başka bir şey görmüyorum!"

Züheyr b. Kayn kalkıp dedi:

Ey Resulullah'ın (s.a.a) evladı, biz senin sözlerini duyduk. Bu fani dünyanın yanımızda hiçbir değeri yoktur. Eğer dünya hayatı sonsuz olsaydı ve biz de ölümsüz, yine senin yolunda öldürülmeği o ebedi dünya yaşamından üstün tutardık!

Ondan sonra Hilal b. Nafi Becelî ayağa kalktı ve dedi:

Andolsun Allah'a, ölümden ve şehadetten korkumuz yok; aynı inanç ve gönül görüşü üzerindediz. Senin dostlarınla dost, düşmanlarınla düşmanız.

Sonra da Büreyr b. Hüzeyr kalktı ve söze başladı:

Ey Peygamber (s.a.a) evladı! Andolsun Allah'a ki yüce Allah, senin varlığınla bize minnet koydu ki sana yardım etmek üzere savaşalım; bedenlerimiz senin yolunda parça parça doğransın ve karşılığında da ceddin Resulullah (s.a.a) kıyamet günü bizim şefaathimiz olsun!

Hüseyin'in (a.s) Kerbela'ya Varışı

İmam Hüseyin (a.s) atına binip hareket etti. Hürr'ün ordusu bazen ona engel oluyor ve bazen de peşinden hareket ediyordu. Nitekim İmam Hüseyin (a.s) muharrem ayının ikinci günü bir yerde ansızın durdu ve "*Buranın adı nedir?*" diye sordu.

Dediler: "Kerbela."

Hüseyin (a.s), "*Allah'ım dertlerden ve belalardan sana sığınırım!*" dedikten sonra şöyle devam etti:

اَللّٰهُمَّ اِنِّىْ اَعُوْذُ بِكَ مِنَ الْكَرْبِ وَالْبَلَاءِ. هٰذَا مَوْضِعُ كَرْبٍ وَ بَلَاءٍ،
اِنْزِلُوْا، هَيِّئْ لَنَا مَحَطًّا رَحَالِنَا وَ مَسْفِكًا دِمَائِنَا وَ هُنَا مَحَلُّ قُبُوْرِنَا، بِهٰذَا
حَدَّثَنِىْ جَدِّىْ رَسُوْلُ اللهِ (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ).

"İşte burası hüznün ve bela mahallidir. İnmemiz gereken yer işte burasıdır. Kanımız burada dökülecek ve burası mezarımız olacaktır. Bunu, ceddim Resulullah (s.a.a) bana bildirmiştir."

Herkes bineğinden indi, Hürr ve askerleri de ayrı bir yerde indiler.

Hz. Zeyneb'in (s.a) Kararsızlığı

İmam Hüseyin (a.s) oturdu ve kılıcını hazırlarken şu şiiri okudu:

يَا دَهْرُ أَفْ لَكَ مِنْ خَلِيْلِ كَمْ لَكَ بِالْأَشْرَاقِ وَأَيَّصِيْلِ
مِنْ طَالِبٍ وَ صَاحِبِ قَتِيْلِ وَ الدَّهْرُ لَا يَتَّقَعُ بِالْبَدِيْلِ
وَ كُلُّ حَىٍّ سَالِكٌ سَبِيْلِ مَا أَقْرَبَ الْوَعْدُ مِنَ الرَّحِيْلِ
وَ إِنَّمَا أَيْمُرُ إِلَى الْجَلِيْلِ

"Yazıklar olsun dostluğuna ey zamane!

Sabah ve ikindi sularında dostlarına ölüm indiriyorsun

Zaten felek hiçbir şeyle kanaat etmez

İşler sadece Allah'a havale edilir

Ve canlı bu yolun yolcusudur."

Hz. Zeyneb (s.a), İmam Hüseyin'in (a.s) okuduğu bu şiiri duyunca şöyle dedi: "Canım kardeşim! Öldürüleceğinden emin olan biri bunları söyler."

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu: "*Evet, canım bacım, öyledir!*"

Hz. Zeynep (s.a) yüksek bir sesle şöyle dedi: "Hüseyin (a.s) şehit edileceğinden haber veriyor, duyuyor musunuz?"

Bunu duyan kadınlar ağlamaya, yüzlerine vurmaya ve yakalarını yırtmaya başladılar.

Ümm-ü Kulsüm şöyle sızlanıyordu: "Vay Muhammed'im! Vay Ali'm! Vay anam! Vay Hüseyin'im! Senden sonra düşeceğimiz çaresizlikten yakınırım ey Hüseyin!"

İmam Hüseyin (a.s), ona teselli vermek amacıyla şöyle buyurdu:

يَا أُحْتَاهُ، تَعَزَّى بِعِزَاءِ اللَّهِ، فَإِنَّ سَكَانَ السَّمَاوَاتِ يَفْتُونُ، وَأَهْلَ
أَرْضِ كُلُّهُمْ يَمُوتُونَ وَجَمِيعَ الْبَرِيَّةِ يَهْلِكُونَ.

"Canım bacım, Allah yolunda sabırlı ol! Göklerdekiler de fanidir, yeryüzündekiler de. Bütün insanlar ölecektir."

Daha sonra şunları da ekledi:

يَا أُحْتَاهُ، يَا أُمَّ كَلْثُومَ، وَأَنْتِ يَا زَيْنَبُ، وَأَنْتِ يَا فَاطِمَةَ، وَأَنْتِ يَا
رُبَابُ، أَنْظُرْنَ إِذَا أَنَا قُتِلْتُ فَلَا تَشَقَّقْنَ عَلَيَّ جِيْبًا، وَلَا تَحْمِشْنَ عَلَيَّ
وَجْهًا، وَلَا تَقْلَنَّ هَجْرًا.

"Ümm'ü Kulsüm, Zeyneb, Fatıma ve Rübab! Aklınızda olsun, ben öldürüldüğümde yakanızı yırtmayın, yüzünüze vurmayın ve Allah'a, razı olmadığı bir söz söylemeyin!"

Başka bir tarih kitabında ise şöyle rivayet edilmiştir: İmam Hüseyin'den (a.s) uzakta kadınların ve kızların arasında oturan Zeyneb (s.a), bu şiiri duyunca yaşmaksız ve çarşafı yerde sürüklenir bir hâlde kardeşinin yanına geleerek şöyle dedi:

– Keşke ölüm gelseydi de benim canımı alsaydı! Bugün anam Zehra, babam Ali ve kardeşim Hasan'ı kaybetmiş gibiyim; ey kaybettiklerimin mirasçısı ve kalanlarımın sığınağı!

İmam Hüseyin (a.s), Zeyneb'e (s.a) bakarak buyurdu:

– Canım bacım, dayanıklı ol; sabrını şeytana kaptırma!

Hz. Zeynep dedi:

– Kurbanın olayım, öldürülecek misin?

İmam Hüseyin (a.s) kederini, hüznünü kalbine gömdü ve gözlerinden yaş dökerek şöyle dedi:

– Avcılar kata kuşunu kendi haline bıraksalardı, elbette ki yuvasında yatarı.

İmam bununla, "Ümeyyeoğulları beni rahat bıraksalardı, Medine'den çıkmazdım." demek istemişti.

Hz. Zeyneb (s.a) bunu duyunca:

– Canım kardeşim! Düşman karşısında çaresiz kaldığını mı düşünüyorsun ve hayata dair ümidini mi yitirmişsin? Yüreğim yanar, buna dayanmam! dedi ve yakasını yırtarak bayıldı.

İmam Hüseyin (a.s), hemen ayağa kalkarak Zeyneb'in yüzüne su serpti ve ayılttıktan sonra da teselli verdi ve metin davranmasını istedi. Allah Resulü'nün (s.a.a) ve babası

Ali'nin (a.s) ölümünü hatırlatarak, kendi şehadetinin acısını hafifletmeye çalıştı.

İmam Hüseyin'in (a.s), ailesini de beraberine alıp Kerbela'ya getirmesinin bir nedeni şöyle açıklanabilir: İmam (a.s), ailesini Hicaz'da veya başka bir şehirde bırakmış olsaydı, Yezid b. Muaviye (Allah'ın laneti olsun) bir grup asker gönderip onları esir edebilirdi. Bunu da, İmam Hüseyin'i (a.s) yolundan döndürmek ve Yezid'e muhalefetten vazgeçirmek için bir koz olarak kullanabilirdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Aşura Günündeki Olaylar – Kerbela Yiğitlerinin Şehadeti – Çadırların Yağmalanması

Übeydullah b. Ziyad, gerçekleri çarpıtarak insanları İmam Hüseyin (a.s) ile savaşmaya çağırdı ve insanlar bu daveti kabul ederek ve İbn Ziyad'ın isteği yönünde hareket ettiler. Ömer b. Sa'd'ın ahiretini, dünyası karşılığında satın aldı ve onu, kurmuş olduğu orduya başkomutan olarak atadı. Ömer b. Sa'd de buna razı olup İmam Hüseyin'le (a.s) savaşmak üzere dört bin atlı ile Kûfe'den ayrıldı.

İbn Ziyad peyderpey ordular kurup onun komutasına katılmak üzere sevk etti. Ömer b. Sa'd'ın komuta ettiği süvari ordu, muharrem ayının altıncı günü yirmi bin sınırını aştı.

Böylece İmam Hüseyin'e (a.s) baskı üstüne baskı yapıldı ve bunun sonucunda da, hem İmam Hüseyin (a.s), hem de ashabı susuzluğa yenik düştü.

İmam Hüseyin'in (a.s) Kerbela'daki İlk Hutbesi

İmam Hüseyin (a.s) ayağa kalkıp kılıcına dayandı ve yüksek sesle şöyle buyurdu:

– Allah aşkına söyleyin, beni tanıyor musunuz?

Dediler:

– Evet, sen Peygamber'in evladısın.

İmam Hüseyin (a.s):

– Sizi Allah'a ant veriyorum, ceddimin Resulullah (s.a.a) olduğunu biliyor musunuz?

Dediler:

– Allah'a andolsun ki, biliyoruz.

İmam Hüseyin (a.s):

– Sizi Allah'a ant veriyorum, babamın Ali b. Ebutalib (a.s) olduğunu biliyor musunuz?

Dediler:

– Andolsun ki biliyoruz.

İmam Hüseyin (a.s):

– Allah aşkına söyleyin, Muhammed Mustafa'nın (s.a.a) kızı Fatımat'üz Zehra'nın (a.s) benim annem olduğunu biliyor musunuz?

Dediler:

– Andolsun ki bunu biliyoruz.

İmam Hüseyin (a.s):

– Allah aşkına söyleyene, Şehitler Efendisi Hamza benim babamın amcası değil miydi?

Dediler:

– Evet, andolsun ki dediğin gibidir.

İmam Hüseyin (a.s):

– Allah aşkına söyleyene, Cafer-i Tayyar benim amcam değil miydi?

Dediler:

– Evet, öyledir.

İmam Hüseyin (a.s):

– Allah aşkına söyleyene, şu tuttuğum kılıç, Allah Resulü'nün (s.a.a) kılıcı değil midir?

Dediler:

– Andolsun, böyle olduğunu biliyoruz.

İmam Hüseyin (a.s):

– Allah aşkına söylesenize, başımda taşıdığım şu sarık Peygamber'in (s.a.a) değil miydi?

Dediler:

– Biliriz ki öyledir.

İmam Hüseyin (a.s):

– Allah aşkına söylesenize, ilk Müslüman Ali değil miydi? O değil miydi herkesten daha bilgili, daha sabırlı, daha dayanıklı? Müslüman her erkek ve kadının emir sahibinin Ali olduğunu bilmez misiniz?

Dediler:

– Allah'a andolsun ki biliriz.

İmam Hüseyin (a.s):

– Peki kanımı akıtmayı niye helal görürsünüz? Kevser suyunu dağıtacak da odur; kıyamet günü Hamt sancağını taşıyacak da.

Dediler:

– Biz bu söylediklerinin hepsini biliriz ve susuz olarak can verinceye kadar da senden el çekmeyiz.

İmam Hüseyin (a.s) konuşmasını bitirdiğinde kızları ve bacısı Zeynep gözyaşına boğulmuşlardı; yüzlerine vuruyor ve hıçkırma hıçkırma ağlıyorlardı.

İmam Hüseyin (a.s), kardeşi Abbas ve oğlu Ali'yi onlara göndererek buyurdu:

Kadınları susturun; canıma andolsun ki bundan sonra çok ağlayacaksınız!

Ebulfazl (a.s) ve Kardeşlerinin Şimr'in Sunduğu Eman Karşı Tutumları

Olayı rivayet eden şöyle der:

Übeydullah b. Ziyad, Ömer b. Sa'd'a yazdığı bir mektupta savaşı çabuk başlatıp çabuk bitirmesini istemişti.

Ömer b. Sa'd'ın ordusu atlara binip İmam Hüseyin'in (a.s) çadırlarına doğru ilerledi.

Şimr çadırlara yaklaştı ve bağırarak şöyle dedi: "Bacımın oğulları Abdullah, Cafer, Abbas ve Osman nerde-ler?"

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu: "*Şimr'in cevabını verin; o, fasık olsa da sizin dayınızdır.*"

Abbas ve kardeşleri, "Ne diyorsun?" dediler. Şimr, "Ey bacımın oğulları!" dedi, "Siz emandasınız; kendinizi kardeşiniz Hüseyin'le ölüme atmayın ve gelin müminlerin emiri Yezid'e biat ve itaat edin."

Abbas (a.s) buyurdu:

Ellerin kırılсын senin, ey Allah'ın düşmanı, ne de çirkin ve kötü bir eman getirmişsin bizlere! Fatımanın (a.s) oğlu kardeşimiz Hüseyin'den (a.s) el çekip de zinazade oğlu Yezid'e itaat etmemizi mi istiyorsun!?

Şimr sinirli bir hâlde orduya geri döndü. İmam Hüseyin (a.s), İbn Ziyad ordusunun savaşmak için acele ettiğini, öğüt ve nasihattan etkilenmediklerini gördü. Kardeşi Abbas'a (a.s) buyurdu:

Bugün savaşı başlatmalarına engel olabilirsen, bunu yap! Bu geceyi namaz kılarak geçirelim. Allah da biliyor ki, ben namaz kılmayı ve Kur'ân okumayı çok severim.

Abbas (a.s) gidip onlardan bunu istedi. Ömer b. Sa'd, savaşın gecikmesini istemediği için sustu ve hiç konuşmadı.

Amr b. Haccac-i Zübeydî şöyle dedi:

Andolsun Allah'a, eğer bunlar Türk ya da Deylem olsaydı, bu isteklerini geri çevirmeyecektik. Peki neden bunlardan gelen bu isteği reddedelim.

Amr b. Haccac'ın bu sözünden sonra kimse bir şey demedi ve savaş ertelendi.

İmam Hüseyin (a.s) yere oturdu ve bir ara uyukladıktan sonra uyanıp Hz. Zeyneb'e (s.a) buyurdu:

Canım bacım, ceddim Resulullah'ı (s.a.a), babam Ali'yi (a.s), annem Fatıma'yı (a.s) ve kardeşim Hasan'ı (a.s) rüyamda gördüm. Bana, "Ey Hüseyin çok yakında yanımıza geleceksin." dediler.

Bazı rivayetlerde de, "*Ey Hüseyin, yarın yanımıza geleceksin!*" buyurdıkları geçmektedir.

Hz. Zeyneb (s.a) bunu duyunca, elini yüzüne vurdu ve yüksek sesle ağladı.

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Biraz yavaş ol, bu milletin bizi kınayacağı, alay edeceği bir şey yapma!

İmam Hüseyin'in (a.s) Son Gecesi

Akşam olmuştu. İmam Hüseyin (a.s) ashabını topladı, Allah'a hamd-ü sena ettikten sonra şöyle buyurdu:

أَمَّا بَعْدُ، فَإِنِّي لَا أَعْلَمُ أَصْحَابًا أَصْلَحَ مِنْكُمْ وَلَا أَهْلَ بَيْتِ أَبِيٍّ وَلَا أَفْضَلَ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي، فَجَزَاكُمْ اللَّهُ جَمِيعًا عَنِّي حَيْرًا، وَ هَذَا اللَّيْلُ قَدْ غَشِيَكُمْ، فَاتَّخِذُوهُ جَمَلًا، وَلِيَأْخُذْ كُلُّ رَجُلٍ مِنْكُمْ بِيَدِ رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي وَ تَفَرَّقُوا فِي سَوَادِ هَذَا اللَّيْلِ وَ ذُرُونِي وَ هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ، فَإِنَّهُمْ لَا يُرِيدُونَ غَيْرِي.

"Ben, kendi ashabım kadar salih ashap ve ailem kadar da iyi ve üstün aile tanımıyorum. Allah hepinize hayırlı mükâfatlar versin. Şimdi akşam olmuş ve karanlık çökmüştür. Siz de onu yürüyen bir deve edinip (gecenin karanlı-

ğından yararlanıp) ailemden birinin elini tutun, gecenin bu karanlığında dağılın ve beni bu orduyla yalnız bırakın. Bunların tek istedikleri benim."

İmam Hüseyin'in (a.s) kardeşleri, oğulları, Abdullah ve Cafer'in oğulları şöyle dediler:

Neden seni yalnız bırakıp gidelim, senden sonra yaşamak için mi? Allah o günü bize asla göstermesin!

Önce Abbas b. Ali (a.s) bunu dedi ve diğerleri de onu izlediler. İmam Hüseyin (a.s), Akil'in oğullarına bakıp buyurdu:

Müslim'in şehit olması sizin için yeterlidir; ben size izin verdim, gidin!

Başka bir kanalla gelen rivayette de şöyle belirtilmiştir:

Bu arada İmam Hüseyin'in (a.s) kardeşleri ve ailesi söze başlayıp dediler:

Ey Peygamber (s.a.a) evladı, o zaman halk bize ne der ve cevabımız ne olur? Efendimizi, büyüğümüzü ve Peygamberimizin evladını yalnız bıraktık; düşmana bir ok dahi atmadık; ele mızrak alıp savaşmadık ve bir kılıç bile savurmadık mı diyelim? Hayır, andolsun Allah'a, senden ayrılmayacak, senin yolunda öldürülünceye kadar bu canlarımızla seni koruyacak ve senin gibi şehit olacağız. Allah senden sonra yaşamayı haram etsin bize!

Müslim b. Avsece kalkıp dedi:

Ey Peygamber'in evladı! Etrafını saran bunca düşman arasında seni bırakıp gidelim mi? Andolsun Allah'a, bu mümkün değil. Senden sonra yaşamayı Allah bize nasip eylesin! Ben savaşacağım; mızrağımı düşmanın göğsünde kırıncaya ve elimdeki kılıcımı onlara indirinceye kadar. Savaşmak için hiç

bir silahım olmasa dahi taş alıp savaşıcağım ve seninle birlikte ölmedikçe senden ayrılmayacağım!

Said b. Abdullah Hanefi konuşmaya başladı:

Ey Peygamber'in evladı! biz seni asla yalnız bırakmayız. Muhammed Peygamber'in (s.a.a) senin hakkındaki vasiyetine uydüğümüzü Allah'a da göstermeliyiz. Eğer bilsem senin yolunda öldürülecek ve yeniden dirileceğim ve bu defa da diri diri yaklaacağım, yetmiş kere de bu tekrarlanacak olsa, kendi ölümümü senden önce görmedikçe senden ayrılmam. Nasıl senin yolunda can vermem, oysa ki ölüm birden fazla değildir ve ondan sonra ise sonsuz izzet ve saadete kavuşmuş olacağım.

Ondan sonra Züheyr b. Kayn yerinden kalkıp dedi:

Ey Peygamber evladı! Andolsun Allah'a ki senin yaşaman için, kardeşlerinin ve ailenin hayatta kalması için bin kez öldürülmeye razıyım!

Ondan sonra da Hüseyin'in (a.s) ashabından bir grubu şöyle dedi:

Bizim canlarımız sana feda olsun, biz seni kendi el ve yüzlerimizle koruyacağız. Eğer bu yolda öldürülürsek, Allah'a karşı sorumluluğumuzu yerine getirmiş olacağız.

Aynı gece Muhammed b. Beşir-i Hazremi'ye, "Oğlun Rey sınırında esir düşmüş!" haberi geldi. Muhammed b. Beşir şöyle dedi: "Onu Allah'a bırakıyorum. Andolsun canıma, ben yaşadıkça oğlumun esir düşmesine razı olmadım."

İmam Hüseyin (a.s) onun sözünü duyunca şöyle buyurdu:

Allah seni bağışlasın. Üzerindeki biati kaldırdım, git ve oğlunu kurtarmaya çalış!

Muhammed b. Beşir dedi: "Yırtıcı hayvanlar diri diri yesinler beni, eğer senden ayrılırsam!"

İmam Hüseyin (a.s), bin dinar değerinde beş elbise vererek buyurdu:

O hâlde bu Yemen keteninden olan elbiseleri al ve oğluna ver ki, gidip bunların karşılığında kardeşini kurtarsın.

Olayı anlatan şöyle diyor: İmam Hüseyin (a.s) ve ashabı o geceyi dua ederek ve Allah'ın huzurunda yalvarıp yakararak geçirdiler. Bazıları rüku, bazıları secde ve diğer bazıları da ayakta ibadet ettiler. O gece Ömer b. Sa'd'ın ordusundan otuz iki kişi İmam Hüseyin'in (a.s) ordusuna katıldı. İmam Hüseyin'in (a.s) namazı ve olgunluk vasıflarıyla ilgili seciyesi her zaman böyle olmuştur.

İbn Abd-i Rabbih "Ikdu'l-Ferid" kitabının dördüncü bölümünde şöyle nakleder:

İmam Zeynelabidin'e (a.s), "Babanızın evlatları ne kadar da azdır!" dediler.

İmam Zeynelabidin (a.s) buyurdu: "Bu birkaç evlat sahibi olması bile şaşırtıcıdır. Çünkü her gün bin rekât namaz kılar ve artık zevceleriyle birlikte olacak zamanı olmazdı."

Aşura sabahı İmam Hüseyin'in (a.s) emriyle çadırlar kuruldu, güzel kokuyla dolu bir tabak hazırlandı ve İmam Hüseyin (a.s) şahsi temizliğini yapmak için çadıra geldi. Rivayete göre Büreyr b. Hüzeyr-i Hamedanî ve Abdurrahman b. Abd-i Rabbih-i Nesarî, İmam Hüseyin'den (a.s) sonra temizliklerini yapmak için çadırın arkasında beklediler. Bu arada Bereyr, Abdurrahman ile şakalaşmaya başladı. Abdurrahman dedi:

Ey Büreyr, şimdi gülmek ve şaka yapmak zamanı mı?

Büreyr de dedi ki:

Benim kabilem de biliyor ki ben, ne gençlikte ve ne de yaşlılıkta beyhude konuşmaktan hoşlanmamışım. Şimdi şehitlik sevinciyle böyleyim işte. Andolsun Allah'a, çok az bir zamanımız kaldı; kılıcımızı alıp bir süre savaştıktan sonra hurilerle kol boyun olacağız!

Aşura Sabahı

Şöyle rivayet edilmiştir: Ömer b. Sa'd'ın ordusu atına binip hazırlandı. İmam Hüseyin (a.s), Büreyr b. Hüzeyr'i onlara gönderdi. Büreyr bir süre onlara nasihat ederek bazı konuları hatırlattı. Onlar bundan hiç etkilenmedi ve hatta itina bile etmediler.

İmam Hüseyin'in (a.s) kendisi, devesine -bir rivayete göre de atına- binip Ömer b. Sa'd'ın ordusunu susmaya ve sözlerini dinlemeye davet etti. Herkes susunca İmam Hüseyin (a.s) en iyi şekilde Allah'a hamd-ü sena, Muhammed'e (s.a.a), peygamberlere ve meleklerle selam ettikten sonra buyurdu:

تَبَّأَ لَكُمْ أَيَّتَهَا الْجَمَاعَةُ وَ تَرَحَّأَ، حِينَ اسْتَصْرَحْتُمُونَا وَالْهَيْنَ فَاصْرَحْنَاكُمْ
مُوجِفِينَ، سَلَلْتُمْ عَلَيْنَا سَيْفًا لَنَا فِي أَيْمَانِكُمْ، وَ حَسَشْتُمْ عَلَيْنَا نَارًا اقْتَدَحْنَاهَا
عَلَى عَدُوِّنَا وَ عَدُوِّكُمْ، فَاصْبِحْتُمْ إِبَاءً لِأَعْدَائِكُمْ عَلَى أَوْلِيَائِكُمْ بَعِيرٍ عَدَلٍ
أَفْشُوهُ فِيكُمْ، وَ لَا أَمَلَ أَصْبَحَ لَكُمْ فِيهِمْ.

فَهَلَّا لَكُمْ الْوَيْلَاتَ، تَرَكْتُمُونَا وَالسَّيْفُ مَشِيمٌ وَالْجَأَشُ طَامِنٌ
وَالرَّأْيُ لَمَّا يُسْتَحْصَفُ، وَلَكِنْ أَسْرَعْتُمْ إِلَيْهَا كَطَيْرَةِ الدَّبَا، وَ تَدَاعَيْتُمْ
إِلَيْهَا كَتَهَافَتِ الْفِرَاشِ، فَسُحِقًا لَكُمْ يَا عَبِيدَ أَيْمَةٍ وَ شِدَادَ أَيْحَزَابِ وَ

نَبَذَ الْكِتَابَ وَ مُحَرَّفِي الْكَلِمِ وَ عُصْبَةَ أَيْ ثَامٍ وَ نَفَثَةَ الشَّيْطَانِ وَ مُطْفِئَ
السُّنَنِ.

أَهْوَىءِ تَعَضُّدُونَ، وَ عَنَّا تَتَّخِذُونَ؟ أَجَلُ وَاللَّهِ، غَدَرُ فَيْكُمْ قَدِيمٌ وَ
شَجَتْ إِلَيْهِ أَصُولُكُمْ وَ تَأَزَّرَتْ عَلَيْهِ فُرُوعُكُمْ، فَكُنْتُمْ أَحْبَثَ ثَمَرِ شَجَرٍ
لِلنَّاطِرِ وَ أَكَلَةَ لِلْعَاصِبِ.

أَلَا وَ إِنَّ الدَّعِيَّ ابْنَ الدَّعَى، قَدْ رَكَزَ بَيْنَ اثْنَتَيْنِ: بَيْنَ السَّلَّةِ وَ الدَّلَّةِ،
وَ هَيْهَاتَ مِمَّا الدَّلَّةُ، يَا بِي اللَّهِ ذَلِكَ لَنَا وَ رَسُولُهُ وَ الْمُؤْمِنُونَ وَ حُجُورُ
طَابَتْ وَ طَهَّرَتْ وَ أُتُوفُ حَمِيَّةً وَ نُفُوسٌ أَيْبَةٌ مِنْ أَنْ نُؤْتِرَ طَاعَةَ اللَّئَامِ
عَلَى مَصَارِعِ الْكِرَامِ.

أَلَا وَ إِنِّي زَاحِفٌ بِهَذَا أَيْسَرِدَ مَعَ قِلَّةِ الْعَدَدِ وَ خَذَلَةَ النَّاصِرِ.

"Ey insanlar! Allah sizi kahretsin ve kalbinizi kederle doldursun! Şaşkınlık içerisindeydiniz ve ısrarla bizi yardıma çağırıyordunuz. Biz de isteğinize olumlu cevap verip süratle imdadınıza koştuk. Fakat siz, bizim amacımız doğrultusunda kullanacağınıza ant içtiğiniz kılıçlarınızı, şimdi bizi öldürmek için ellerinize almışsınız. Hem bizim ve hem de sizin düşmanlarınızı yakmak istediğimiz ateşi, bizi yakmak için körüklemişsiniz. Bugün sizler kendi dostlarınızı öldürmek için, aranızda adaletle davranmayan ve kendilerine yardım etmekle mutluluk ve merhamet beklentiniz olmayan düşmanların saflarına geçmişsiniz."

"Vay hâlinize! Kılıçların kınında, kalplerin emin ve düşüncelerin sarsılmaz olduğu bir durumda neden bize yardım etmekten vazgeçtiniz. Fitne ateşini körüklemekte çerkingeler gibi acele ettiniz ve kelebekler gibi delicesine ken-

dinizi ateşe vurdunuz. Ey hakka karşı gelenler, ey gayri-müslimler, ey Kur'ân'ı terk edenler, ey sözleri saptıranlar, ey günahkarlar topluluğu, ey şeytanın vesveselerine uyanlar, ey şeriati ve Peygamber'in (s.a.a) sünnetini söndürenler, Allah'ın rahmetinden uzak kalasınız!"

"Bizi bırakıp bu zinazadelere mi yardım edersiniz? Andolsun Allah'a, hile ve düzen eskiden beri vardı sizde; sizin aslınız da, dalınız da hile suyuyla yoğrulmuş ve düşünceleriniz onunla güçlenmiştir. Siz, bakanların genzini yırtan en habis meyvelersiniz ve gasıpların sizi midesine indirmesi için pek naçiz lokmalarsınız! Bilmiş olun ki, bu zinazade oğlu zinazede (İbn Ziyad) beni iki şey arasında serbest bırakmıştır; ya kılıcı çekip savaşmalıyım ya da zillet libası giyerek Yezid'e biat etmeliyim. Zillet bizden uzaktır; Allah, Resulü (s.a.a), müminler, iffet eteğinde yetişenler, yiğit ve gayretli insanlar, alçaklara itaat etme zilletini izzetli ölüme tercih etmemize razı olmazlar. Bilmiş olun ki ben, yar-u yaverimin az olmasına rağmen sizinle savaşacağım!"

Daha sonra sözlerine Ferme b. Müseyk-i Muradî'nin şiiriyle devam etti:

وَإِنْ نُغَلِبُ فَعَبِيرٌ مُّغَلَّبِينَا	فَإِنْ نُهْزَمَ فَهَزَامُونَ قَدِمًا
مَنَايَا وَدَوْلَةَ آخِرِينَا	وَمَا إِنْ طِبُّنَا جُبْنَ وَ لَكِنْ
كَلَّا كِلَهُ أَنْآخَ بِآخِرِينَا	إِذَا مَا الْمَوْتُ رَفَعَ عَنْ أَنَاسٍ
كَمَا أَفْتَى الْقُرُونُ أَيَّوَلِينَا	فَأَفْنَى ذَلِكُمْ سَرَوَاةٌ قَوْمِي
وَلَوْ بَقِيَ الْكِرَامُ إِذَا بَقِينَا	فَلَوْ حُلِدَ الْمُلُوكُ إِذَا حُلِدْنَا
سَيَلْقَى الشَّامِثُونَ كَمَا لَقِينَا	فَقُلْ لِلشَّامِثِينَ بِنَا أَفِيقُوا

"Muzaffer olur ve düşmanı yenilgiye uğrattırsak hiç şaşmayın

Çünkü biz her zaman galip olmuşuzdur.

Yenilgiye uğrar, öldürülürsek bu bizden kaynaklanmaz ve korkudan öldürülmüş olmayız.

Bu demektir ki ecelimiz gelmiş ve feleğin çarkının gereği zafer sırası başkalarına geçmiştir.

Eğer ölüm birilerinin evinin kapısından ayrılırsa, diğerlerinin kapısına oturacaktır.

Geçmiş asırlarda insanların öldükleri gibi benim kavminin büyükleri de sizin elinizle ölüme duçar oldular.

Eğer padişahlar dünyada kalıcı olsalardı, biz de kalıcı olurduk.

Eğer büyük insanlar dünyada kalsalardı, biz de kalırdık

Bizi zemmedenlere de ki: Kendinize gelin ve beyhude bizi yermeyin

Bizim giriftar olduğumuz ölüme, zemmedenler de müptela olacaklardır."

Ve şöyle devam etti:

ثُمَّ أَيُّمُ اللَّهِ لَا تَلْبَثُونَ بَعْدَهَا إِلَّا كَرِيثٍ مَا يُرَكَّبُ الْفَرَسُ حَتَّى تَدُورَ
بِكُمْ دَوْرَ الرَّحَى...

"Andolsun Allah'a, beni öldürdükten sonra siz de fazla yaşamayacaksınız. Yaşama süreniz, yaya birinin (bineğe) binmesinden fazla olmayacaktır. Günler değirmen taşı gibi dönecek ve sizi değirmen taşının mili gibi perişan edecektir. Babam Ali (a.s), bu haberi ceddim Resulullah'tan (s.a.a) duyup bana nakletmiştir. Şimdi siz dostlarınızla bir araya gelip meşveret edin ki gizli-saklı bir şey kalmasın. Daha sonra beni öldürmeye girişin ve bana mühlet vermeyin! Ben Allah'a tevekkül etmişim. O ki, benim ve sizin Rabbinizdir ve her canlı O'nun kudret kabzasındadır. Şüphesiz, benim Rabbim sırat-ı müstakim üzeredir."

Hutbeden sonra da o orduyu telin ederek buyurdu:

اللَّهُمَّ أَحْبَسْ عَنْهُمْ قَطْرَ السَّمَاءِ وَأَبْعَثْ عَلَيْهِمْ سِنِينَ كَسِنِي يُوسُفَ...

"Allah'ım! Onlara yağmur yağdırma, Yusuf'un yılları gibi yıllar yaşat! Sakafî genci¹ onlara musallat kıl ki, ölümün acı şerbetini onlara içirsin. Çünkü onlar bize yalan söylediler ve aldattılar. Sensin bizim Rabbimiz. Sana tevekkül ettik ve dönüşümüz de ancak Senin huzurundadır."

Daha sonra inip Allah Resulü'nün (s.a.a) "Mürtecez" adındaki atını istedi ve yarenlerini de savaşa hazırladı.

İmam Muhammed Bâkır'dan (a.s) nakledilen bir hadise göre İmam Hüseyin'in (a.s) ashabı kırk beş süvari ve yüz piyade idi. O hazretin ashabının sayısı hakkında farklı görüşler vardır.

Ömer b. Sa'd Savaşı Başlatıyor

Ömer b. Sa'd ileri çıkıp İmam Hüseyin'in (a.s) ashabına doğru bir ok fırlattı ve dedi: "İlk oku benim attığıma dair İbn Ziyad'ın yanında tanıklık edin!"

Bunun ardından Ömer b. Sa'd'ın ordusu ok yağmurunu başlattı.

İmam Hüseyin (a.s) ashabına buyurdu:

Allah'ın rahmeti üzerine olsun, kaçınılmaz ölüme doğru kalkın. Şüphesiz ki bu oklar, bu topluluğun size savaş elçileridir.

İmam'ın ashabından bazıları ok yağmuruyla şehit düştüler. Bu esnada İmam Hüseyin (a.s) elini yüzüne vurup buyurdu:

1- Sakafî'den kastedilen kişi Haccac b. Yusuf Sakafî de olabilir, Muhtar b. Ebi Übeyde-i Sakafî de. Allame Meclisî ve Muhaddis-i Kummî, Muhtar'ın kastedildiği ihtimali üzerinde durmuşlardır.

إِشْتَدَّ غَضَبُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَى الْيَهُودِ، إِذْ جَعَلُوا لَهُ وَلَدًا، وَاشْتَدَّ غَضَبُ اللَّهِ عَلَى النَّصَارَى، إِذْ جَعَلُوهُ ثَالِثَ ثَلَاثَةٍ، وَاشْتَدَّ غَضَبُهُ عَلَى الْمَجُوسِ إِذْ عَبَدُوا الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دُونَهُ، وَاشْتَدَّ غَضَبُهُ عَلَى قَوْمِ أَتَقَمَتِ كَلِمَتُهُمْ عَلَى قَتْلِ ابْنِ بَنِي نَبِيِّهِمْ، أَمَا وَاللَّهِ لَا أُجِيبُهُمْ إِلَى شَيْءٍ مِمَّا يُرِيدُونَ حَتَّى أَلْقَى اللَّهَ وَأَنَا مُحْضَبٌ بَدْمِي.

"Yahudiler, Allah'ın bir oğlu olduğuna inandıkları için çetin bir azaba duçar oldular; Hıristiyanlar yüce Allah'ı, üçün üçüncüsü kabul ettikleri için Allah'ın gazabına uğradılar; Mecusiler de Allah'ı bırakıp güneş ve aya taptikları için yüce Allah'ın elim azabına tutuldular. Kendi Peygamberlerinin kızının oğlunu öldürmek için söz birliği eden topluluğa da Allah'ın azabı çok çetin olacaktır. Andolsun Allah'a ki ben, onların istediklerini kabul etmeyecek ve kanımla boyanmış bir hâlde yüce Allah'ın huzuruna çıkacağım."

Ebu Tahir Muhammed b. Hüseyin Taresî, "Maalimu'd-Din" kitabında İmam Cafer Sadık'tan (a.s) şöyle rivayet eder:

سَمِعْتُ أَبِي يَقُولُ: لَمَّا التَّقَى الْحُسَيْنُ (عليه السلام) وَ عُمَرُ بْنُ سَعْدٍ لَعَنَهُ اللَّهُ وَ قَامَتِ الْحَرْبُ أَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى النَّصْرَ حَتَّى رَفَرَ عَلَى رَأْسِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) ثُمَّ خَيْرَ بَيْنَ النَّصْرِ عَلَى أَعْدَائِهِ وَ بَيْنَ لِقَاءِ اللَّهِ فَاحْتَارَ لِقَاءَ اللَّهِ.

Babamın şöyle buyurduğunu duydum:

"Ömer b. Sa'd savaşı başlatmak için İmam Hüseyin'in (a.s) karşısına dikildiğinde yüce Allah, Hüseyin'e (a.s) yardım etmeleri için gökyüzünden bir grup melek indirdi. Bu

melekler, İmam Hüseyin'in (a.s) başı üzerinde uçtular. Sonra İmam Hüseyin (a.s), düşmanlarının bu melekler tarafından yok edilmesini ya da şehit olarak Allah'ın huzuruna varmayı seçmek arasında serbest bırakıldı. İmam Hüseyin (a.s) de şehit olarak Allah'ın huzuruna çıkmayı kabul etti."

Şimdi İmam Hüseyin (a.s) bağırarak şöyle demektedir:

أَمَّا مِنْ مُعِيثٍ يُعِيثُنَا لَوْجِهِ اللهُ، أَمَّا مِنْ ذَابٍ يَذُبُّ عَنْ حَرَمِ رَسُولِ

اللهِ (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ)؟

"Allah rızası için bize yardım edecek kimse yok mu? Allah Resulü'nün (s.a.a) Ehlibeyt'ini ve ailesini düşmanlardan koruyacak kimse yok mu?"

Hürr b. Yezid-i Riyahî bunu duyduktan sonra Ömer b. Sa'd'ın yanına gelip sordu: "Gerçekten onunla savaşıyor musunuz?"

Ömer b. Sa'd dedi: "Andolsun Allah'a, hem de öyle bir savaşıcağım ki, başlar uçacak ve kollar bedenlerden ayrılacaktır!"

Hürr bunu duyunca ordudan ayrılıp bir köşeye çekildi. Bütün bedeni titriyordu.

Muhacir b. Avs şöyle seslendi: "Ey Hürr, senin bu durumun beni şüpheye düşürdü. Bana, 'Kûfe'deki en cesur adam kimdir?' diye sorulacak olsaydı, senin dışında birinin adını ağzıma almazdım. Niye titriyorsun?"

Hürr, "Andolsun Allah'a, kendimi cennet ile cehennem arasında görüyorum. Allah'a yemin ederim ki, lime lime doğranıp yakılsam bile hiçbir şeyi cennete tercih etmeyeceğim!" dedi ve İmam Hüseyin'in (a.s) huzuruna varmak için atını mahmuzladı.

İki elini başının üstüne koydu ve "Allah'ım, senin dergahına yöneldim; benim tövbemi kabul et! Çünkü ben, Senin dostlarını ve Peygamber'inin kızının evlatlarını kurtuttum." diyerek İmam Hüseyin'e (a.s) arz etti:

Canım feda olsun sana! Seni inciten ve Medine'ye dönmene engel olan adamım ben. İşi buraya vardıracağını bilmiyordum. Şimdi Allah'ın huzuruna dönüyorum. Tövbem kabul edilir mi?

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Evet, Allah senin tövbeni kabul buyuracaktır. İn atından!

Hürr dedi:

Senin yolunda at üzerinde savaşmam, piyade savaşmamdan daha iyi olur. Çünkü nasıl olsa attan düşürüleceğim. Senin yolunu kesen ilk kişi ben oldum; izin buyursan, yolunda ilk ölen de ben olmak ve böylece kıyamet günü ceddin Resulullah (s.a.a) ile tokalaşanlardan olmak istiyorum.

Müellif şöyle diyor:

Hürr'ün amacı o andan itibaren ilk şehit unvanını almaktı. Çünkü Hürr'den önce bir grup Hüseyin (a.s) dostu ok yağmuruyla öldürülmüştü. Bu hususta bir çok hadis mevcuttur.

İmam Hüseyin (a.s), Hürr'ün bu isteğini kabul etti. Hürr, bir kahraman gibi savaşarak düşmanın meşhur savaşçılarında birkaçını öldürdü ve sonra da şehit düştü.

Hürr'ün naaşı İmam Hüseyin'in (a.s) yanına getirildi. İmam (a.s), bir yandan onun yüzündeki toprakları siliyor ve bir yandan da, "*Annenin sana verdiği adın gibi sen, hem dünyada, hem de ahirette özgür/erkinsin.*" diyordu.

Tarihçiler şöyle diyor: Zahit ve ibadet düşkününü olarak tanınan Büreyr b. Hüzeyr çıkmıştı, savaş meydanına. Yezid b. Ma'kil onunla savaşmak için meydana koştu. Birbir-

leriyle lanetleşerek batıda olan tarafın, diğeri eliyle öldürülmesini arzu ettiler.

Bu anlaşmayla savaşa başladılar. Büreyr onu öldürdü ve şehit edilinceye kadar da savaşı sürdürdü.

Ondan sonra Vahab b. Cenah-i Kelbî meydana çıkıp yiğitçe savaştı, ciddiyetle cihat etti ve sonra kendisiyle birlikte Kerbela'da bulunan anne ve ailesinin yanına döndü ve "Canım anam, benden razı oldun mu?" dedi.

Anası, "Hüseyin (a.s) uğruna öldürülmedikçe senden razı olmayacağım!" dedi.

Vahab'ın eşi şöyle dedi: "Seni Allah'a ant veriyorum; kalbimi incitme ve beni musibetinle yüz yüze bırakma!"

Anası dedi: "Canım oğlum! Onun sözlerine kulak asma; dön ve Peygamber evladı uğruna savaş ki, kıyamet günü de ceddinin şefaatinde faydalanasın."

Vahab meydana dönüp savaştı ve iki kolu da bedeninden koparıldı. Vahab'ın eşi eline bir çadır direği alarak onun yanına geldi ve "Babam da anam da sana feda olsun! Kalk; Allah Resulü'nün (s.a.a) pak Ehlibeyt'i ve ailesi uğruna savaş!" dedi.

Vahab, eşini kadınların yanına göndermek istediye de eşi, "Ölmedikçe geri dönmem!" dedi.

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Ehlibeyt'ime yardım ettiğiniz için Allah sizi hayırla mükâfatlandırсын. Kadınların yanına dön!

Vahab'ın eşi geri döndü, ama Vahab şehit edilinceye dek savaştı.

Vahab'tan sonra Müslim b. Avsece meydana çıktı. Büyük bir fedakarlıkla savaştı, zorluklara katlandı ve belalar karşısında sabretti ve sonuçta atından düşürüldü. Henüz ölmemişti. İmam Hüseyin (a.s) Habib b. Mezahir ile birlikte onun yanına geldi.

İmam (a.s), "*Müslim, Allah seni bağışlasın!*" dedi ve şu ayeti okudu:

İnananlardan öyle erler var ki Allah'a verdikleri sözde sadakat gösterirler; onlardan kimisi, adağını ödedi, kimisi de beklemede ve onlar sözlerini, özlerini hiçbir surette değiştirmediler.¹

Habib, Müslim'in yanına sokulup "Senin öldürülmen bana çok ağır gelir, bilesin. Fakat gittiğin yer cennettir; müjdelersun!" dedi.

Müslim zayıf bir sesle dedi: "Allah seni hoşnut etsin ve hayırla müjdelesin!"

Habib dedi: "Eğer senden sonra öldürüleceğime emin olmasaydım, her vasiyetini baha etmeni isterdim."

Müslim, İmam Hüseyin'i (a.s) işaretle dedi: "Ona yardım etmeni vasiyet ediyorum. Onun uğrunda ölünceye kadar savaş!"

Habib dedi: "Senin vasiyetine uyacak ve gözlerini aydınlatacağım!"

Habib'in bu sözünden sonra Müslim son nefesini verdi.

Amr b. Kırta-i Ensarî öne çıkıp İmam Hüseyin'den (a.s) savaş izni istedi ve İmam Hüseyin (a.s) de izin verdi.

Amr, mükâfat arzusu çekenler gibi savaştı. İbn Ziyad'ın ordusundan bazılarını öldürdü, söz ve cihat dürüstlüğünü bir arada toplayarak o zalim güruha karşı savaştı. İmam Hüseyin'e (a.s) atılan her oka kendi elini siper etti ve savrulan her kılıcı kendi bedenine aldı. Son nefesine kadar İmam'ın (a.s) mukaddes bedenine bir zarar gelmesine engel oldu. Bilahare aldığı yaralarla zayıf düştü. İmam Hüseyin'e (a.s) taraf dönüp dedi: "Ey Resulullah'ın (s.a.a) evladı, ahdime vefa edebildim mi?"

1- Ahzâb, 23

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Evet, sen benden önce cennete gidiyorsun. Ceddim Resulullah'a (s.a.a) selamımı ilet ve benim de birazdan geleceğimi söyle!

Amr yeniden savaşa başladı ve sonunda şehit düştü.

Ondan sonra Ebu Zer'in zenci kölesi Cevn öne çıktı.

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Ben sana izin verdim; git buradan ve kendini kurtar! Sen bizimle buralara kadar geldin ki rahat içinde olasın; şimdi kendini ölüme atma!

Cevn, "Ey Peygamber evladı, rahatlıkta sizin sofranızdan yemek ve zorluklarda da sizi yalnız bırakmak olmaz. Bedenim kötü kokar, soyum değersiz insanlara dayanır ve rengim de siyahtır. Ebedi cennetin huzuruna kavuşturun beni ki güzel kokayım, soyum şeref kazansın ve yüzüm ak olsun. Size minnettar olurum! Andolsun Allah'a, bu siyah kanımı o temiz kanlarınıza katmadıkça sizden ayrılmam!" dedikten sonra savaştı ve şehadete ulaştı.

Ondan sonra Amr b. Halid-i Saydavî, İmam Hüseyin'in (a.s) yanına gelerek dedi:

Canım feda olsun sana ey Hüseyin (a.s)! Senin dostlarına katılmaya kararlıyım; onlardan geri kalmak ve Ehlibeyt'inin arasında yar-u yaversiz öldürdüğünü görmek istemiyorum.

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Haydi davran! Birazdan biz de size katılacağız.

Amr saldırdı ve biraz savaştıktan sonra şehit düştü.

Hanzele b. Sa'd Şamî İmam Hüseyin'in (a.s) karşısına gelip yüzünü ve göğsünü kılıç, ok ve mızraklara siper ederek dedi:

Ey kavmim! Ben, bir bölük ümmetin uğradıkları azaba uğrayacaksınız diye korkuyorum;

Nuh, Âd ve Semud kavimlerine ve onlardan sonrakilere olduğu gibi ve Allah kullarına zulmetmeyi istemez. Ve ey kavmim, ben, o fer-yad-ü figan, o boşuna bağıırıp söylenme günündeki hâlinizden korkuyorum; o gün, bir gündür ki arkanızı dönüp kaçacaksınız, ama doğru cehenneme gideceksiniz ve Allah'ın azabından sizi bir kurtaran olmayacaktır.¹

Bu azap ayetlerini okuduktan sonra şunları ekledi:

Ey kavmim, Hüseyin'i öldürmeyin! Çünkü Allah bir azap göndererek helak eder sizi. Şüphe yok ki Allah'a iftira eden hüsrandır.

Bundan sonra da İmam Hüseyin'in (a.s) yüzünden öp-tü ve şöyle dedi:

Rabbimize koşmayalım mı, kardeşlerimize katıl-mayalım mı?

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Evet, dünyadan ve dünyadaki her şeyden daha hayırlı olana koş! Ezelî ve ebedî Sultan'a git!

Hanzele yiğitçe ve mertçe vuruştı; zorlukları sineye çekti ve nitekim o da şehit edildi.

Öğle namazı vakti gelmişti. İmam Hüseyin'in (a.s) em-riyle Zühre b. Kayn ve Said b. Abdullah, kalan adamların yarısını alarak İmam Hüseyin'in (a.s) önünde bir saf oluş-turdular. İmam Hüseyin diğer dostlarıyla birlikte (korku hâlinde) namaz kıldı.

Tam bu sırada düşman tarafından İmam Hüseyin'e (a.s) doğru bir ok fırlatıldı. Said b. Abdullah, İmam Hüseyin'in (a.s) önünde durarak gelen oklara kendini siper etti. Aldığı ok yaraları sonucu yere düşerken şunları diyordu:

1- Mü'min, 31 ile 34

Allah'ım! Bu topluluğa lanet et; Âd ve Semud kavmini azaplandırдың gibi bunları da azaplandır. Selamımı Peygamber'ine ilet ve bedenime isabet eden yaralardan haberdar et. Senin Peygamber'inin evladına yardım etmekle senin sevap ve mükâfatını kazanmak istedim.

Bunu dedi ve şehit düştü. Kılıç ve mızrak yaraları dışında bedenine on üç ok isabet etmişti.

Ondan sonra, çok namaz kılan ve erdemler sahibi bir insan olan Süveyd b. Amr b. Ebi Muta' meydana çıkıp cesur bir arslan gibi savaştı; zorluklara göğüs gerdi; acılara katlandı ve nitekim aldığı yaralar sonucu öldürülenlerin arasına düşüp öylece hareketsiz kaldı. İbn Ziyad ordusundan gelen "Hüseyin öldürüldü!" sözünü duyunca, bütün gücünü toplayarak ayakkabısından çıkardığı bir bıçakla yeniden savaşa başladı ve şehit edildi.

Bu olayı anlatan adam şöyle diyor:

İmam Hüseyin'in (a.s) ashabı, o hazrete yardım ederek şehit düşmek için birbirleriyle yarışıyorlardı adeta. Bir şair de onların bu hâlini şöyle dile getirmiştir:

Hüseyin'in (a.s) ashabı o kimselerdir ki

Belaları defetmek için çağrıldıklarında

Mızraklı ve sırt sırta veren silahlı düşmanlara al-
dırmaksızın

Böyle tehlikeli bir anda cesur kalplerini zırhları-
nın üstüne giyerek ölümün ağzına atılırlar.

Ali Ekber'in Yiğitliği

İmam Hüseyin'in (a.s) vefalı ashabının mukaddes na-
aşları paramparça olmuş hâlde toprak üstünde yatmaktay-
dı. Şimdi Ehlibeyt'ten başka kimse kalmamıştı. İmam Hü-
seyin'in (a.s), cemal ve ahlak olarak herkesten daha güzel
olan oğlu Ali, İmam'ın (a.s) huzuruna varıp savaşmak için

izni istedi. İmam Hüseyin (a.s), duraksamaksızın izin verdikten sonra ümitsizce baktı durdu; iradesi dışında gözyaşları damla damla süzüldü ve şöyle dedi:

اللَّهُمَّ اشْهَدْ، فَقَدْ بَرَزَ إِلَيْهِمْ غُلامٌ أَشْبَهَ النَّاسَ حُلُقًا وَ حُلُقًا وَ مَطْطًا
بِرَسُولِكَ (صلى الله عليه وآله وسلم)، وَ كُنَّا إِذَا اشْتَقْنَا إِلَى نَبِيِّكَ نَظَرْنَا إِلَيْهِ.

"Allah'ım! Şahit ol, bu orduya karşı öyle bir genç gidiyor ki boy, ahlak ve konuşma tarzıyla Peygamber'ine (s.a.a) çok benziyor. Biz Peygamber'i arzuladığımızda ona bakardık."

Sonra da Ömer b. Sa'd'a dönerek yüksek sesle şöyle buyurdu:

يَا ابْنَ سَعْدٍ، قَطَعَ اللهُ رَحِمَكَ كَمَا قَطَعْتَ رَحِمِي.

"Ey Sa'd'ın oğlu, benim soyumu kuruttuğun gibi Allah da senin soyunu kurutsun!"

Ali b. Hüseyin (a.s) düşmana yaklaşıp kanlı bir savaşa girişmişti. Düşman ordusundan bir grubu öldürdükten sonra babasının yanına dönerek şöyle dedi:

Babacığım! Susuzluk beni öldürmek üzeredir ve bu demirlerin ağırlığı da bir yandan beni zorlamaktadır; bir içimlik su verebilir misin?

İmam Hüseyin (a.s) ağlayarak buyurdu:

Aziz oğlum, dön ve savaş! Çünkü artık ceddin Muhammed'in (s.a.a) huzuruna varmana ve onun elinden tas dolusu su içmene çok az bir zaman kaldı. Artık asla susamayacaksın.

Ali Ekber savaş meydanına döndü. Canından el çekip şehitliğe hazırlandı. Çok ağır bir saldırıya geçti. Ansızın Münkiz b. Mirra-i Abdî (Allah'ın laneti ona olsun) onu nişan alarak bir ok fırlattı. Ali Ekber aldığı ok yarasıyla savunma gücünü kaybedip yere düştü ve yüksek sesle şöyle dedi:

Canım babam! Benden selam olsun sana. Bu ceddim Muhammed'dir (s.a.a); sana selam yolluyor ve "Bize çabuk gel!" diyor.

Bir kez daha feryat etti ve can verdi. İmam Hüseyin (a.s), oğlunun cansız bedeninin yanına gelerek yüzünün onun yüzüne dayadı ve şöyle buyurdu:

Seni öldürenleri Allah öldürsün, ne kadar da Allah'a karşı küstahlık ve Resul'üne (s.a.a) de saygısızlık ettiler! Senden sonra dünyanın başına kül olsun!

Olayı aktaran şahıs şöyle der: Hz. Zeyneb (s.a) kadınların çadırından çıkıp, "Ey habibim, ey kardeşimin oğlu!" dedi ve meydana doğru koşmaya başladı. Ali Ekber'in yanına geldiğinde kendini, o pare pare naaşın üstüne attı.

İmam Hüseyin (a.s), Hz. Zeyneb'i (s.a) geri gönderdi. Bundan sonra Ehlibeyt gençleri birbiri ardınca meydana çıkıp savaştılar. Onlardan bir grubu şehit olunca, İmam Hüseyin (a.s) yüksek sesle dedi:

Amca oğullarım ve ehlibeytim, sabırlı olun! Andolsun Allah'a, bu günden sonra artık asla horlanmayacaksınız.

Kasım b. Hasan'ın (a.s) Savaşı

Şöyle rivayet edilmiştir: Yüzü ay parçası gibi olan bir genç meydana çıkıp savaşmaya başladı. İbn Fuzeyl-i Azdî (Allah'ın laneti ona olsun) bir kılıç darbesiyle onun başını yarıdı. Genç yüz üstü düşerek "Amcacığım!" diye bağırdı. İmam Hüseyin (a.s) bir şahin gibi meydana atıldı ve öfkeli bir arslan gibi orduya saldırdı. İbn Füzeyl'e bir kılıç savurdu. İbn Füzeyl elini siper edince kolu dirsekten koptu. Öyle bir bağırdı ki, sesi İbn Ziyad'ın ordusu tarafından duyuldu. Kûfe ordusu onu kurtarmak için saldırıya geçti. Ancak o atların nalı altında kalıp öldü.

Etrafındaki toz-duman yatışınca İmam Hüseyin'in (a.s), can vermekte ve ayağını yere sürmekte olan o gencin başı üstünde durduğunu gördüm. İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

بَعْدًا لِقَوْمٍ قَتَلُوكَ وَمَنْ حَصَمَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيكَ جَدُّكَ وَ أَبُوكَ، عَزَّ
وَاللَّهِ عَلَى عَمِّكَ أَنْ تَدْعُوهُ فَلَا يُجِيبُكَ، أَوْ يُجِيبُكَ فَلَا يَنْفَعُكَ صَوْتُهُ، هَذَا
يَوْمٌ وَاللَّهِ كَثُرَ وَاتْرُهُ وَقَلَّ نَاصِرُهُ.

"Allah'ın rahmetinden uzak olsun seni katledenler! Kıyamet günü ceddin ve baban onlarla husumet edecektir. Andolsun Allah'a, amcanı seslediğinde cevap verememesi veya cevap vermesinin sana faydalı olmaması amcana çok ağır gelir. Bugün öyle bir gün ki, amcanın düşmanı çok ve dostu ise azdır."

Sonra da o genci bağrına bastı ve alıp Ehlibeyt şehitlerinin yanına bıraktı.

İmam Hüseyin (a.s), gençlerinin ve dostlarının öldürülüp yerde yattığını görünce Allah yolunda şehit olmak ve fedakârlık göstermek için hazırlandı ve yüksek sesle bu-yurdu:

هَلْ مِنْ ذَابٍ يَذُبُّ عَنْ حَرَمِ رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ)؟ هَلْ مِنْ
مَوْحِدٍ يَخَافُ اللَّهَ فَيُنَا؟ هَلْ مِنْ مُعِيثٍ يَرْجُو اللَّهَ بِإِعَانَتِنَا؟ هَلْ مِنْ مُعِينٍ
يَرْجُو مَا عِنْدَ اللَّهِ فِي إِعَانَتِنَا؟

"Allah Resülü'nün (s.a.a) Ehlibeyt'inden düşmanları uzaklaştıracak biri yok mu? Bizim hakkımızda Allah korkusu taşıyan bir müvahhit yok mu? Allah rızası için bize yardım edecek kimse yok mu?"

Çadırlarda bulunan kadınların bunu duymasının ardından bir kıyametti, koptu. Ağlamalar, sızlamalar başladı.

İmam Hüseyin (a.s) çadırın önüne gelip Hz. Zeyneb'e (s.a) buyurdu: "*Küçük oğlumu getir de vedalaşayım.*"

Çocuğunu ellerinin üstüne alıp öpmek istedi, ansızın Harmelet b. Kahil-i Esedî (Allah'ın laneti ona olsun) bir ok fırlattı. Bu ok çocuğun boğazına saplandı ve ölmesine neden oldu. İmam Hüseyin (a.s), Hz. Zeyneb'e (s.a) "*Çocuğu tut!*" buyurdu ve kendisi de ellerini çocuğun boğazından akan kanla doldurup gökyüzüne serpiyor ve şöyle diyordu:

Bu musibetler benim için kolaydır; çünkü Allah yolundadır ve Allah bunları görmektedir.

İmam Muhammed Bâkır (a.s) şöyle buyurmuştur:

İmam Hüseyin'in (a.s) gökyüzüne serptiği kanın bir damlası dahi yere düşmemiştir!

Alemdar Abbas'ın Destan ve Şehadeti

İmam Hüseyin (a.s) çok susamıştı. Kardeşi Alemdar Abbas ile birlikte Fırat nehrinin yanına geldi. Ömer b. Sa'd'ın ordusu harekete geçerek onlara engel oldu. Darumoğulları kabilesinden biri İmam'a (a.s) bir ok fırlattı. Ok İmam'ın (a.s) ağzına isabet etti. İmam Hüseyin (a.s), oku çıkarıp elini akan kanın altına tuttu. Eli kanla dolunca döküp buyurdu:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْكُو إِلَيْكَ مَا يُفْعَلُ بَابِنِ بِنْتِ نَبِيِّكَ.

"Allah'ım! Senin Peygamber'inin kızının oğluna yapılan bu zulümleri sana şikâyet ediyorum."

Ömer b. Sa'd'ın ordusu İmam Hüseyin (a.s) ile Alemdar Abbas'ın arasına girerek onları birbirlerinden ayırdı. Her taraftan Alemdar Abbas'ın etrafını sarıp şehit ettiler.

İmam Hüseyin (a.s), Abbas'ın şehadetinde çok ağladı. Bu hususta bir Arap şairi şöyle demiş:

İnsanlar arasında ağlanmaya en layık olan, Kerbela'da Hüseyin'i (a.s) ağlatan gençtir.

O, Hüseyin'in kardeşi ve babasının oğlu Eb'ul Fazl'dır.

O ki Hüseyin'e karşı canıyla eşit davrandı ve hiç bir şey onu bundan vazgeçiremedi.

Susuzluğun kavurduğu bir anda Fırat'a girdi ama Hüseyin susuz olduğu için ondan içmedi.

Şehitler Efendisi İmam Hüseyin (a.s) Savaşa Çıkıyor

Bu olaydan sonra İmam Hüseyin (a.s) orduyu savaşa çağırdı. Savaşmak için gelen herkesi öldürüyor ve buyuruyordu:

الْقَتْلُ أَوْلَى مِنْ رُكُوبِ الْعَارِ وَالْعَارُ أَوْلَى مِنْ دُخُولِ النَّارِ

Zillettense öldürülmek daha iyi, zillet ise cehennem ateşine girmekten evladır!

Olayı rivayet edenlerden biri şöyle der:

Andolsun Allah'a! Oğulları, Ehlibeyti ve ashabı öldürüldüğü ve kendisi de düşman ordusu tarafından kuşatıldığı hâlde Hüseyin (a.s) kadar cesur davranan birini hiç görmemiştim. Düşman saldırdıkça, İmam Hüseyin (a.s) kılıcına sarılıp düşmana saldırıyordu ve onlar da kurt saldırısına uğrayan koyun sürüsü gibi dağılıyordu. İmam Hüseyin (a.s), sayıları otuz bini bulan o orduya saldırdığında, insan görüp de uçuşan çekirgeler gibi İmam Hüseyin'in (a.s) karşısından kaçıyorlardı. Daha sonra İmam Hüseyin (a.s) merkezine dönüyor ve sesleniyordu:

Allah'ın dışında güç ve kuvvet yoktur!

İmam Hüseyin (a.s) durmadan savaştı ve sonuçta Kûfe ordusu, İmam (a.s) ile Ehlibeyt'in bulunduğu çadırların

arasına girdi. İmam Hüseyin (a.s) bunu görünce şöyle buyurdu:

وَيَلِكُمْ يَا شَيْعَةَ آلِ أَبِي سُفْيَانَ، إِنَّ لِمَ يَكُنْ لَكُمْ دِينَ وَ كُنْتُمْ
لَا تَخَافُونَ الْمَعَادَ فَكُونُوا أحراراً فِي دُنْيَاكُمْ هَذِهِ، وَارْجِعُوا إِلَى أَحْسَابِكُمْ
إِنَّ كُنْتُمْ عَرَباً كَمَا تَزْعُمُونَ.

"Yazıklar olsun size, ey Ebu Süfyanogulları havarileri! Dine inanmıyor ve ahiretten de korkmuyor olsanız bile en azından dünyanızda özgür insanlar olun."

Şimr: "Ey Fatıma'nın (s.a) oğlu, ne diyorsun sen?"

İmam Hüseyin (a.s):

إِنِّي أَقُولُ: أَقَاتِلْكُمْ وَتَقَاتِلُونِي، وَالنِّسَاءُ لَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ، فَاْمَعُوا
عُنَاتِكُمْ وَجَهَالِكُمْ وَطُعَاتِكُمْ مِنَ التَّعَرُّضِ لِحَرَمِي مَا دُمْتُ حَيًّا.

"Ben sizinle savaşıyorum ve siz de benimle. Kadınların bunda suçu ne? Hayatta olduğum sürece içinizdeki serkeş, cahil ve zalimlerin benim haremime saldırmalarına izin vermeyin!"

Şimr: "Bunu kabul ettik."

Sonra da savaşmak ve İmam Hüseyin'i (a.s) öldürmek için hazırlandılar. Karşılıklı olarak her iki taraf saldırıya geçti. İmam Hüseyin (a.s) bir içimlik su istedi, fakat bunu esirgediler. Yetmiş iki yara alan İmam (a.s) biraz dinlenmek için durdu. Bu sırada bir taşın alnına isabet etmesiyle alnından kan aktı. İmam Hüseyin (a.s) elbisesinin eteğini tutarak alnını temizlemek isterken üç başlı zehirli bir ok gelip kalbine saplandı. İşte bu esnada İmam Hüseyin (a.s) dedi:

بِسْمِ اللَّهِ وَبِاللَّهِ وَعَلَى مِلَّةِ رَسُولِ اللَّهِ.

"Bismillahi ve billahi ve ala milleti Resulillah."

Sonra da başını gökyüzüne çevirip dedi:

إِلٰهِي أَنْتَ تَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقْتُلُونَ رَجُلًا لَيْسَ عَلَيَّ وَجْهٍ أَرْضِ إِيْنُ بُنْتِ
نَبِيِّ غَيْرِهِ.

"Allah'ım, bu ordu öyle birini öldürüyor ki onun dışında bir peygamberin kızının oğlu yeryüzünde mevcut değildir!"

İmam Hüseyin (a.s), göğsüne saplanan oku sırtından çıkardı. Oluk oluk kan akmaya başladı. İmam (a.s) artık savaş gücünü kaybetmişti. İmama (a.s) yaklaşan herkes, Allah katında Hüseyin'in (a.s) kanını boynuna almamak için uzaklaşıyordu. Kinde kabilesinden Malik b. Yusr (Allah'ın laneti ona olsun) diye bilinen biri, İmam Hüseyin'in (a.s) yanına gelerek hakaret etmeye başladı ve kılıcını Hüseyin'in (a.s) başına indirdi. Kılıç, imameyi parçalayıp İmam'ın (a.s) başını yaraladı. İmam'ın (a.s) başındaki imame kanla boyandı. İmam (a.s) bir mendil istedi ve başına bağladı. Bir başlık istedi ve başına koydu. Sonra imamesini de onun üstüne bağladı.

İbn Ziyad'ın ordusu biraz duraksadıktan sonra yeniden gelip Hüseyin'in (a.s) etrafını sardı.

Abdullah b. Hasan'ın (a.s) Şehadeti

Henüz ergenlik çağına girmeyen Abdullah b. Hasan b. Ali (a.s), kadınların çadırından çıkıp İmam Hüseyin'in (a.s) yanında durdu. Hz. Zeyneb (s.a) onu korumak için atıldı, fakat Abdullah şiddetle geri dönmekten sakındı ve şöyle dedi: "Andolsun Allah'a, amcamdan ayrılmayacağım!" Bu esnada Ebher b. Ka'b, bir rivayete göre de Har-mele b. Kahil (Allah'ın laneti onlara olsun) kılıcını Hüseyin'e (a.s) savurdu.

Abdullah, "Yazıklar olsun sana ey haramzâde, amcamı öldürmek mi istiyorsun?" dedi ve inmekte olan kılıca kolunu siper etti. Abdullah'ın kolu kesilmişti ve "Vay anam!" diye bağıyordu. İmam Hüseyin (a.s), Abdullah'ı kucaklayıp bağrına bastı ve buyurdu:

يَا بْنَ أَخِي، إِصْبِرْ عَلَيَّ مَا نَزَلَ بِكَ وَاحْتَسِبْ فِي ذَلِكَ الْخَيْرَ، فَإِنَّ اللَّهَ
يُلْحِقُكَ بِآبَائِكَ الصَّالِحِينَ.

"Ey kardeş oğlu, bu musibete dayan ve Allah'tan hayır dile! Çünkü Allah seni salih babalarına kavuşturacaktır."

Aniden Harmele b. Kahil bir ok fırlatarak Abdullah'ı, amcası Hüseyin'in (a.s) kucagında katletti. Bu olaydan sonra Şimr b. Zi'l-Cevşen (Allah'ın laneti ona olsun) çadırlara saldırarak çadırları mızrağıyla deldi ve dedi: "Ateş getirin, çadırları içindekilerle birlikte yakacağım!"

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

Ey Zi'l Cûşen'in oğlu, ehlibeytimi yakmak için mi ateş istiyorsun? Allah da seni cehennem ateşiyle yaksın!

Şebs müdahale edip bu işinden dolayı Şimr'i azarladı. Şimr (Allah'ın laneti ona olsun) utanıp vazgeçti.

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

إِنْعُوا لِي ثَوْبًا لَا يُرْغَبُ فِيهِ أَجْعَلُهُ تَحْتَ ثِيَابِي لِئَلَّا أُجْرَدَ مِنْهُ.

"Elbisemin altından giymem için kimsenin rağbet etmeyeceği bir elbise getirin, ki bedenim çıplak kalmasın!"

Küçük ve dar bir elbise getirdiler. İmam Hüseyin (a.s) dedi:

Ben bunu giymem| çünkü bu, aşağılık insanların giysisidir.

Eski bir elbise aldı ve parçalayıp elbisesinin altından giydi. Yemen kumaşından bir elbise daha istedi ve onu da parçalayarak giydi. Aslında İmam Hüseyin (a.s), şehit edildikten sonrasını düşünerek onu parçalayarak giymişti ki üstünden çıkarmasınlar.

İmam Hüseyin'in (a.s) şehadetinden sonra Ebher b. Ka'b (Allah'ın laneti ona olsun) gelip o elbiseye tamah salıp İmam'ın (a.s) üstünden çıkardı. Ebher b. Ka'b yaptığı'nın cezasını sonraları gördü. Yaz mevsiminde her iki kolu da kuru çubuk gibi kuruyor ve kış olduğunda ise normal haline dönüyordu. Bu defa da sürekli olarak kollarından irin ve kan akıyordu. Ölünceye kadar böyle yaşadı.

Rivayet şöyledir: Her taraftan fırlatılan düşman okları İmam Hüseyin'in (a.s) bedenine saplanmıştı. Salih b. Vahab b. Mezeni (Allah'ın laneti ona olsun), tümüyle gücünü kaybeden İmam Hüseyin'e (a.s) yaklaşarak elindeki mızrağını böğrüne sapladı. İmam (a.s) atının üstünde duramayıp sağ tarafından ve yüz üstü yere düştü. İmam Hüseyin (a.s) "*Bismillahi ve billahi ve ala milleti Resulillah (s.a.a)!*" diyordu. İmam Hüseyin (a.s) gücünü toplayıp yerden kalkmıştı ki Hz. Zeynep (s.a) çadırdan dışarı çıktı ve gördüğü durum karşısında şöyle diyordu:

Vay kardeşim, vay efendim, vay ehlibeytim!
Keşke gökyüzü yerde parçalansaydı! Keşke dağlar
paramparça olup yere serilseydi!

Bu sırada Şimr (Allah'ın laneti ona olsun), orduya bağırarak "Ne bekliyorsunuz? Neden Hüseyin'in işini bitirmiyorsunuz?" dedi.

Ordu her taraftan hücumla geçti. Zer'a b. Şerik (Allah'ın laneti ona olsun), İmam Hüseyin'in (a.s) sol omzuna bir kılıç indirdi. İmam (a.s) da kılıcını ona saplayarak öldürdü. Başka biri, kılıçla İmam'ın (a.s) sırtından vurdu ve İmam (a.s) yüz üstü yere düştü. Buna rağmen kalkmak istiyor ama bitkinliğinden kalkamıyordu.

Senan b. Enes-i Nehaî (Allah'ın laneti ona olsun), mızrağını önce İmam'ın (a.s) boğazına sonra da göğsüne sapladı. Bunun ardından da İmam'ın (a.s) boğazını nişan alarak bir ok fırlattı.

İmam Hüseyin (a.s), okun boğazına isabet etmesiyle yere yığıldı. Kısa bir süre sonra kalkıp oturdu ve boğazındaki oku çıkardı. Her iki elini akan kanın altında tuttu. Elllerinde toplanan kanı başına ve yüzüne akıttı ve şöyle buyurdu:

Hakkım gasp edilmiş ve kanıma belenmiş bir hâlde Allah'ın huzuruna çıkacağım!

Ömer b. Sa'd (Allah'ın laneti ona olsun), sağında duran birine, "Yazıklar olsun sana! İn ve Hüseyin'i (a.s) rahatlat!" dedi.

Havli b. Yezid-i Esbahî (Allah'ın laneti ona olsun), İmam'ın (a.s) başını kesmek istedi, ama bedenine bir titreme düştü ve geri döndü.

Senan b. Enes-i Nehaî (Allah'ın laneti ona olsun) atından inerek kılıcını İmam'ın (a.s) boğazına indirirken şöyle dedi: "Andolsun, senin başını bedeninden ayıracağım ve şunu da biliyorum ki sen hem Peygamber evladı, hem de anne ve baba yönünden herkesten üstünsün!"

Sonra da başını bedeninden ayırdı. Bu hususta şair şöyle demiş:

Hangi musibet Hüseyin'in (a.s) musibetiyle kıyaslanabilir.

O gün Senan b. Enes'in (Allah'ın laneti ona olsun) cinayetskâr ve habis elleri, Hüseyin'i (a.s) öldürüp başını bedeninden ayırdı.

Ebu Muhammed b. Hasan Taresî "Maalimu'd-Din" kitabında İmam Cafer Sadık'tan (a.s) şöyle rivayet eder:

لَمَّا كَانَ مِنْ أَمْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مَا كَانَ ضَجَّتِ الْمَلَائِكَةُ إِلَى اللَّهِ
بِالْبُكَاءِ وَقَالَتْ: يَا رَبُّ هَذَا الْحُسَيْنُ صَفِيكَ وَابْنُ بِنْتِ نَبِيِّكَ! قَالَ: فَأَقَامَ
اللَّهُ ظِلًّا لِقَائِمِ (عليه السلام) وَقَالَ: بِهَذَا أَنْتَقِمُ لَهُذَا.

"Hüseyin'in (a.s) öldürüldüğü gün melekler haykırırca-
sına, 'Allah'ımız! Bu öldürülen, senin seçkin kulun ve Pey-
gamber'inin kızının oğlu Hüseyin'dir!' Yüce Allah, İmam-ı
Zaman Hz. Mehdi'nin (a.s) yüzünü onlara göstererek, 'Hü-
seyin'in intikamını, bunun eliyle alacağım!' buyurdu."

Tarihte bildirildiğine göre Muhtar b. Ebu Übeyde-i
Sakafî, Senan b. Enes'i (Allah'ın laneti ona olsun) yakala-
yıp parmaklarını boğum boğum, sonra el ve ayaklarını ke-
sip büyük bir kazanı zeytin yağıyla doldurarak kaynatı.
Sonra da onu kazana attı ve böyle öldürdü.

İmam Hüseyin'in (a.s) şehit edildiği günü anlatan şahıs
şöyle devam etmektedir: Birden karanlık ve katı bir toz
kütlesi kapladı gökyüzünü. Karanlık çöktüğünde kızıl bir
yel esti ve gözler hiçbir şeyi görmez oldu. Bir ara İbn Zi-
yad'ın ordusu azap indiğini sandı. Bir süre bu durum de-
vam etti ve sonra hava aydınlanmaya başladı.

İmam Hüseyin'in (a.s) Son Anları

Hilal b. Nafi şöyle rivayet eder:

Ben Ömer b. Sa'd'ın ordusuyla durmuştum. Biri
gelip şöyle dedi: "Ey emir, müjdelersun sana! Şimr,
Hüseyin'i öldürdü!"

Hemen ordudan ayrılıp can vermekte olan Hü-
seyin'in (a.s) karşısında durdum. Andolsun Allah'a
ki, bu güne kadar ondan daha güzel yüzlü kanına
belenmiş bir şehit görmemişim! Yüzünün nuru ve
görünüm güzelliği karşısında onun şehit edildiğini

düşünemedim bile. İmam Hüseyin (a.s) henüz su istiyordu.

Birinin şöyle dediğini duydum: "Andolsun Allah'a, suyu tadamayacaksın ve ancak cehenneme gidip kaynar suyundan içeceksin!"

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

يَا وَيْلَكَ أَنَا لَا أَرُدُّ الْحَامِيَةَ وَلَا أَشْرَبُ مِنْ حَمِيمِهَا، بَلْ
أَرُدُّ عَلَىٰ جَدِّي رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) وَأَسْكُنُ مَعَهُ
فِي دَارِهِ فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُّقْتَدِرٍ، وَأَشْرَبُ مِنْ مَاءٍ
غَيْرِ آسِنٍ، وَأَشْكُو إِلَيْهِ مَا رَتَكَبْتُمْ مِنِّي وَفَعَلْتُمْ بِي.

"Ben ceddım Resulullah'ın (s.a.a) nezdine ve cennetteki makamına gideceğim; cennetin zülal suyundan içeceğim. Bana yaptığınız zulümleri de ceddime şikâyet edeceğim!"

Hilal devamla şöyle diyor:

Ordu bu sözü duyunca, öyle hiddetlendi ki, sanki Allah hiçbirinin kalbinde acıma duygusu yaratmamıştı. İmam Hüseyin (a.s) onlarla konuşurken başını bedeninden ayırdılar. Acımasızlığından bu denlisinden hayrete düşmüştüm. Şöyle dedim: "Andolsun Allah'a, sizinle birlikteliğim artık bitmiştir."

Daha sonra Ömer b. Sa'd'ın ordusu Hüseyin'in (a.s) elbiselerini çıkarmaya giriştiler; gömleğini İshak b. Harbe-i Hazremî (Allah'ın laneti ona olsun) alıp giydi ve çöpür hastalığına yakalandı; bedenindeki tüyler döküldü.

Rivayet edildiğine göre o hazretin gömleğinde yüz on dokuza yakın kılıç, ok ve mızrak yarası vardı.

İmam Cafer Sadık (a.s), Hüseyin'in (a.s) bedeninde otuz üç mızrak ve otuz dört kılıç yarası görüldüğünü buyurmuştur.

Ebhar b. Ka'b-i Temimî (Allah'ın laneti ona olsun), Hüseyin'in (a.s) gömlek altına giydiği elbiseyi aldı. Onu aldıktan sonra felç olduğu rivayet edilmiştir.

Ahnes b. Mursid b. Alkame veya bir başka rivayete göre de Cabir b. Yezid-i Avdî (Allah'ın laneti onlara olsun), Hüseyin'in (a.s) imâmesini alıp başına bağladıktan sonra delirdi.

Esved b. Halid (Allah'ın laneti ona olsun), Hüseyin'in (a.s) ayakkabılarını götürdü.

Becdel b. Selim-i Kelbî (Allah'ın laneti ona olsun), Hüseyin'in (a.s) parmağını keserek yüzüğünü aldı.

Muhtar Sekafî kıyam ettikten sonra Becdel b. Selim'i tutup her iki el ve ayağını kestikten sonra öylece ölüme terketti.

Kays b. Eş'as (Allah'ın laneti ona olsun), Hüseyin'in (a.s) kadife giysisini aldı.

Ömer b. Sa'd (Allah'ın laneti ona olsun), Hüseyin'in (a.s) Betra adındaki zırhını aldı.

Muhtar kıyam ettiğinde bu zırhı, Ömer b. Sa'd'ı öldüren Ebu Ümre'ye bağışladı.

Cemi b. Hakl-i Avdî veya bir başka rivayete göre Temimoğulları kabilesinden Esved b. Hanzele (Allah'ın laneti onlara olsun), Hüseyin'in (a.s) kılıcını aldı.

İbn Ebî Es'ad'ın rivayetinde ise, Hüseyin'in (a.s) kılıcını Felafes-i Nahşelî'nin (Allah'ın laneti ona olsun), aldığı söylenmiştir.

Muhammed b. Zekeriyya bu rivayeti naklettikten sonra şöyle der: "O kılıç Nahşelî'den sonra Habib b. Bedil'in kızına intikal etti."

Şunu da belirtmek gerekir ki ganimet olarak alınan bu kılıç Zülfikar değildir. Çünkü Zülfikar nübüvvet ve imametnin diğer zahireleriyle birlikte korunmuştur. Raviler bunu onaylayarak nakletmişlerdir.

Çadırların Yağmalanıp Yakılması

İmam Hüseyin (a.s) şehit edildikten sonra çadırlardan bir kadın çıktı. Biri ona şöyle dedi: "Ey Allah'ın kulu, efendin Hüseyin öldürüldü!" Bunu duyan kadın: "Ağlayarak kadınların yanına döndüm ve beni ağlar gören herkes ağlamaya başladı." der.

Ömer b. Sa'd'ın ordusu, Peygamber (s.a.a) evlatlarının, Hz. Fatıma'nın (a.s) göz nurlarının mallarını yağma etmek için hızla çadırlara yöneldiler. Kadınların üzerlerindeki örtüleri bile çekip aldılar.

Peygamber (s.a.a) ailesi, çadırlardan çıkıp şehit edilen koruyucuları ve dostlarına gözyaşı döktüler.

Hamid b. Müslim şöyle aktarır:

Berk b. Vâילוğulları'ndan bir kadın kocasıyla birlikte Ömer b. Sa'd'ın ordusunda idi. Ordunun kadınlara, çadırlara saldırdığını ve ele geçirdikleri her şeyi yağma ettiğini görünce, eline bir kılıç alarak çadırlara geldi ve "Ey Berk b. Vâil kabilesi! Gözünüzün önünde Peygamber (s.a.a) kızlarının giysileri yağma ediliyor; nerde gayretiniz, nerde yiğitliğiniz!?" diye bağırdı. Kocası gelip kolundan tuttu ve çadırına götürdü.

Çadırlar yağmalandıktan sonra ateşle yakıldı. Giysileri yağmalanan Peygamber (s.a.a) ailesi, çadırlardan dışarı çıkarıldılar. Başları açık, yalın ayak, ağlar bir hâlde ve horlanarak esir edildiler.

Esir edilen Peygamber (s.a.a) ailesi, "Allah aşkına, bizi Hüseyin'e (a.s) götürün!" dediler. İmam Hüseyin'in (a.s)

öldürüldüğü yere geldiklerinde şehitleri gördüler. İşte burada yakınma, dövünme ve ağlamalar başladı.

İmam Hüseyin'in (a.s) Naaşı Yanında

Şöyle rivayet edilmiştir:

Müminler Emiri Ali'nin (a.s) kızı Hz. Zeyneb (s.a), kardeşi Hüseyin'in (a.s) naaşı yanında durdu; hazin bir ses ve acı dolu yürekle şöyle dedi:

يَا مُحَمَّدَاهُ، صَلَّى عَلَيْكَ مَلَائِكَةُ السَّمَاءِ، هَذَا الْحُسَيْنُ مُرْمَلٌ بِالِدَّمَاءِ،
مُقَطَّعُ أَيْعَضَاءِ، وَبِنَائِكَ سَبَايَا، إِلَى اللَّهِ الْمُشْتَكَى، وَإِلَى مُحَمَّدٍ الْمُصْطَفَى،
وَإِلَى عَلِيِّ الْمُرْتَضَى، وَإِلَى فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ، وَإِلَى حَمْرَةَ سَيِّدِ الشَّهَدَاءِ.
يَا مُحَمَّدَاهُ، هَذَا حُسَيْنٌ بِالْعَرَاءِ، تَسْفَى عَلَيْهِ الصَّبَا، قَتِيلٌ أَوْلَادِ الْبَغَايَا،
وَإِحْزَانَاهُ، وَكَرْبَاهُ، الْيَوْمَ مَاتَ جَدِّي رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ)، يَا
أَصْحَابَ مُحَمَّدَاهُ، هُوَئِي دُرِّيَّةُ الْمُصْطَفَى يُسَاقُونَ سَوْقَ السَّبَايَا!

"Ey Muhammed (s.a.a)! Ey meleklerin selam gönderdiği yüce ceddim! Bu Hüseyin'dir (a.s); kanına boyanmış ve doğram doğram doğranmış! Bunlar da senin kızlarındır; esir edilmiş. Bu zulümleri Allah'a, Muhammed Mustafa'ya (s.a.a), Ali Murtaza'ya (a.s), Fatimatü'z-Zehra'ya (a.s) ve Şehitler Efendisi Hamza'ya şikâyet ediyorum. Ey Muhammed! Bu senin Hüseyin'indir; Kerbela'da üryan bırakılmış ve seher yeli toprak serpiyor üzerine. Bu senin Hüseyin'indir; zinazâdelerin zulmüyle öldürülmüş. Aman bu hüzünden, aman bu beladan! Bu gün ceddim Resulullah'ın (s.a.a) dünyadan göçtüğü gündür. Ey Muhammed'in (s.a.a) yarenleri, bu esir götürülenler sizin Peygamberinizin (s.a.a) evlatlarıdır!"

Başka bir rivayet de Hz. Zeyneb'in (s.a) şöyle dediğini bildirir:

Ey Muhammed! Kızların esir edildi ve oğulların öldürüldü. Seher yeli o bedenlerin üzerine toprak savurmaktadır şimdi. Bu senin Hüseyin'indir; başı boynundan kesilmiş, imâme ve abasını yağmalanmış. Babam feda olsun ona ki, ordusu pazartesi katledildi ve yağmalandı. Babam feda olsun ona ki, çadırları yakıldı/yıkıldı. Babam feda olsun ona ki, gittiği yolculuktan dönmeyecek ve yaralarına merhem konmayacak. Canım feda olsun ona ki, uğrunda seve seve feda olmak isterdim. Babam feda olsun, acı dolu bir kalple ve susuz olarak dünyadan göçene. Babam feda olsun ona ki, Allah'ın peygamberi Muhammed Mustafa'nın (s.a.a) oğludur. Babam feda olsun hidayet Peygamber'inin (s.a.a) oğluna, Muhammed Mustafa'ya (s.a.a), Hatice'tül-Kübra'ya, Ali Murtaza'ya (a.s), kadınların yücesi Fatimatü'z-Zehra'ya (s.a) ve namaz kılması için güneş geri döndürülene!

Olayı anlatan şöyle devam etmektedir: "Andolsun Allah'a, Hz. Zeyneb (s.a), gözyaşıyla yoğurduğu bu sözleriyle hem dostlarını, hem de düşmanlarını ağlattı."

Daha sonra Sakine babasının naaşını kucakladı. Birkaç kişi gelip zorla Sakine'yi babasından ayırdı.

Sonra da Ömer b. Sa'd ordusundan on kişi atlarına binerek Hüseyin'in (a.s) naaşı üzerinde at koşturdu ve İmam'ın (a.s) göğüs ve sırt kemiklerini kırdılar.

Bu on kişi şunlardı:

- 1- İshak b. Harbe (Hüseyin'in (a.s) gömleğini alan)
- 2- Ahnes b. Mursid
- 3- Hekim b. Tufeyl-i Sanbesî
- 4- Amr b. Sabih-i Saydavî

- 5- Recâ b. Münkiz-i Abdî
- 6- Salim b. Hasime-i Cufî
- 7- Vahiz b. Naim
- 8- Salih b. Vahab-i Cufî
- 9- Hâni b. Şebs-i Hazremî
- 10- Üseyd b. Malik (Yüce Allah'ın ebedi laneti onlarla olsun)

Bu on kişi, Kûfe'ye döndüklerinde İbn Ziyad'ın yanına gelip mükâfat almayı beklemeye koyuldular.

İbn Ziyad sordu: "Siz kimsiniz?"

Bunlardan biri olan Üseyd b. Malik kendilerini şöyle tanıttı: "Biz sıkıca denetlenen atlarla göğüs ve sırt (kemiklerini) ufalayanlarız!"

İbn Ziyad bunlara itina etmeden çok az bir ödül verdi.

Ebu Amr-i Zahid şöyle diyor:

"Bu on kişiyi öğrendikten sonra hepsinin zinadan dünyaya gelmiş olduğunu gördük."

Muhtar kıyamını gerçekleştirdikten sonra bu on kişiyi yakaladı; bunların el ve ayaklarını yere çiviledi ve ölünceye kadar üzerlerinde at koşturuldu.

Kûfe Ordusundan Bazılarının Cezalandırılması

İbn Riyah şöyle anlatmıştır:

İmam Hüseyin'in (a.s) şehit edildiği gün Kerbela'da bulunan birini gördüm. Gözleri görmüyordu. Adama, bunun nedenini sordum. Şöyle cevap verdi:

Biz on arkadaştık. Hüseyin'i (a.s) öldürmek için Kerbela'ya gitmiştik. Ben ne kılıç, ne ok, ne de mızrak kullanmamıştım. Hüseyin (a.s) öldürüldükten sonra eve döndüm ve yatsı namazını kılıp uyudum. Rüyamda, biri gelip şöyle dedi: "Resulullah (s.a.a) seni

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

istiyor, kalk ve yanına git!" Dedim: "Resulullah ile benim ne işim var?"

Yakamdan tutup çeke çeke Resulullah'ın (s.a.a) yanına götürdü. Resulullah'ı (s.a.a) gördüm; bir çölde oturmuştu. Elbisesinin kollarını yukarı doğru toplamıştı ve elinde bir savaş aleti vardı. Yanında bir melek durmuştu; onun elinde de ateşten bir silah vardı. Dokuz arkadaşımı öldürdü. Onların her birine bir darbe indirdi ve onlar tepeden tırnağa ateş alıp yandılar.

Ben Resulullah'ın (s.a.a) yanına gidip önünde diz çöktüm ve dedim: "Ey Allah'ın Resülü, selam olsun sana!"

Hazret bana cevap vermedi. Uzun bir süre bekledikten sonra başını kaldırıp buyurdu: "Ey Allah'ın düşmanı! Bana ihanet ettin, ailemi katlettin, hakkımı gözetmedin ve dilediğin her şeyi yaptın!"

Dedim: "Ey Allah'ın Resülü! Allah'a yemin ederim ki, ben evlatlarının öldürülmesinde ne kılıç, ne mızrak, ne de ok kullanmadım."

Allah Resülü (s.a.a) buyurdu: "Doğru söylüyorsun. Ama Hüseyin'i (a.s) öldüren orduda sen de vardın; yaklaş! Yanına yaklaştığımda kan dolu bir tabak gördüm."

Allah Resülü (s.a.a) buyurdu: "Bu, oğlum Hüseyin'in kanıdır."

Sonra da o kandan benim gözüme sürdü. Uyanığımdan itibaren hiçbir şey göremiyorum.

Mahşerde Hz. Fatıma (s.a)

İmam Cafer Sadık'ın (a.s) bildirdiğine göre Allah Resülü (s.a.a) şöyle buyurmuştur:

Kıyamet günü geldiğinde Fatıma (s.a) için nurdan bir kubbe yapılacak ve Hüseyin (a.s) de kesik başını eline alarak mahşer sahrasına gelecektir. Hz. Fatıma (s.a) Hüseyin'i (a.s) görünce öyle yakınacak ve inleyecektir ki, ilâhî dergâha yakın melekleri ve peygamberleri ağlatacaktır.

Yüce Allah, Hüseyin'i (a.s) en iyi şekilde Hz. Fatıma'ya (s.a) gösterecektir. Hüseyin (a.s), başı kesik olarak katilleriyle husumet edecektir. Yüce Allah, Hüseyin'in (a.s) katillerini, öldürmek için hazırlık yapanları ve öldürülmesinde parmağı olan herkesi Fatıma'nın (s.a) huzurunda bir araya toplayacaktır. Ben de onları tek tek öldüreceğim. Onlar yeniden diriltilecekler. Müminler Emiri Ali (a.s), Hasan (a.s) ve sonra Hüseyin (a.s) onları tek tek katledecekler. Onlar tekrar diriltileceklerdir. Bizim neslimizden olan herkes bir defa onları öldürecektir. Daha sonra gazabımız dincek ve acılar unutulacaktır.

İmam Cafer Sadık (a.s) sonra buyurdu:

رَحِمَ اللهُ شِيعَتَنَا، شِيعَتْنَا هُمْ وَاللَّهُ الْمُؤْمِنُونَ، فَقَدْ وَاللَّهِ شَرَكُونَا فِي
الْمُصِيبَةِ بِطُولِ الْحُزْنِ وَالْحَسْرَةِ.

"Allah bizim yolumuzu izliyenlere rahmet etsin! Onlar uzun süren hüznün ve hasretleriyle bizim acılarımızı paylaşırlar."

Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivayet edilmiştir:

إِذَا كَانَ يَوْمُ الْقِيَامَةِ جَاءَتْ فَاطِمَةُ (عليه السلام) فِي لَمَّةٍ مِنْ نِسَائِهَا
فَيَقَالُ لَهَا: أَدْخِلِي الْجَنَّةَ. فَيَقُولُ: لَا أَدْخُلُ حَتَّى أَعْلَمَ مَا صَنَعَ بِوَلَدِي مِنْ
بَعْدِي. فَيَقَالُ لَهَا: أَنْظِرِي فِي قَلْبِ الْقِيَامَةِ. فَتَنْظُرُ إِلَى الْحُسَيْنِ (عليه السلام)

قَائِمًا لَيْسَ عَلَيْهِ رَأْسٌ، فَتَصْرَحُ صَرْحَةً فَأَصْرَحُ لِصُرَاخِهَا وَ تَصْرَحُ
الْمَلَائِكَةُ لِصُرَاخِهَا.

"Kıyamet günü olduğunda Fatıma (s.a) bir grup kadınla birlikte mahşere gelecektir. Ona denecektir: 'Cennete gir!' Diyecektir ki: 'Benden sonra oğluma yapılanları öğrenmedikçe cennete girmem.' Denecektir ki: 'O zaman kıyametin kalbine bak.' Fatıma (s.a), gösterilen yere bakacak ve başı kesik hâlde duran Hüseyin'i (a.s) görüp inleyecektir. Hem ben ve hem de melekler onunla birlikte sızlayacak ve inleyeceğiz."

Bu bağlamdaki başka bir rivayet de şöyledir:

Fatıma (s.a), Hüseyin'i (a.s) görünce feryat edecek, "Yavrucuğum! Kalbimin meyvesi!" diyecektir.

Bu esnada yüce Allah, Fatıma'nın (a.s) hürmetine gazaplanacak ve Hubhub adındaki ateşi, Hüseyin'in (a.s) katillerini yok etmekle görevlendirecek. Ateş onları halkın arasından seçip çıkaracak ve kendi içine alacaktır. Ateş kükredikçe körüklenecektir. Onlar da çığlık çığığa şöyle diyecekler: Rabbimiz, neden putperestlerden önce bizi ateşe atıp azaplandırдың?

Bunlara şu cevap verilecektir: "Şüphesiz ki bilen, bilmeyen gibi değildir."

İbn Babuye bu iki rivayeti "İkabu'l-A'mal" kitabında nakletmiştir.

Şeyhu'l-Muhaddisin-i Bağdat Muhammed b. Neccar da "Tezyil" kitabının otuzuncu cildinde onları Ebu'l-Azdî kızı Fatıma hakkında nakletmiştir. Kendi isnadıyla Talha'dan şöyle nakleder:

Allah Resulü'nün (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum:

"Musa b. İmran ölen kardeşi Harun için Allah'tan yarlıganma dilediğinde yüce Allah şöyle vah-yetti: Ya Musa, geçmiş ve gelecek bütün insanları bağışlamamı isteyecek olsan, bu isteğini kabul ederim; fakat Hüseyin b. Ali b. Ebutalib'in (a.s) katillerini asla affetmem!"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kerbela Kervanının Kûfe ve Şam'a Hareketi ve Medine'ye Dönüşü

Ömer b. Sa'd (Allah'ın laneti ona olsun) Aşûra günü ikinci vakti Hüseyin'in (a.s) mukaddes başını, Havli b. Yezid-i Asbehî ve Hamid b. Müslim-i Azdî (Allah'ın laneti onlara olsun) ile İbn Ziyad'a (Allah'ın laneti ona olsun) gönderdi. Sonra da Haşimoğulları şehitlerinin ve diğer şehitlerin başlarının kesilmesini emretti ve onları kesilen başlarını da Şimr b. Zi'l-Cevşen, Kays b. Eş'as ve Amr b. Haccac (Allah'ın laneti onlara olsun) ile birlikte Kûfe'ye ve İbn Ziyad'a gönderdi.

Ömer b. Sa'd (Allah'ın laneti ona olsun), Aşûra gününü ve sonraki günün öğleye kadarki dilimini Kerbela'da kaldı. Sonra da Hüseyin'in (a.s) kalan Ehlibeyt'ini beraberinde esir olarak alıp Kûfe'ye hareket etti. Ehlibeyt kadınları düşmanlar arasında yüzü açık ve çıplak develer üzerinde götürüldü. Peygamberlerin emanetleri olan bu insanlar, aynen Türk ve Rum esirleri gibi en kötü şartlar altında hareket ettirildi. Bir Arap şairi bu durumu şöyle dile getirmiştir:

Ne ilginçtir ki, Haşimoğulları'ndan seçilen Peygamber'e salât ederler ve onun evlatlarıyla da savaşır!

Başka bir şair de şöyle demiştir:

Hüseyin'i öldüren güruh, kıyamet günü ceddinin şefaatine nâil olacaklarını nasıl ümit ederler?

İmam Hüseyin'in (a.s) ashabının kesilen başlarının yetmiş sekiz adet olduğu rivayet edilmiştir. İmam Hüseyin'e (a.s) karşı Kerbela'da savaşa katılan kabileler, İbn Ziyad ve Yezid b. Muaviye'ye (Allah'ın laneti onlara olsun) yakınlaşmak için kesilen başları aralarında taksim ettiler. Kinde kabilesi Kays b. Eş'as (Allah'ın laneti ona olsun) öncülüğünde on üç, Hevazin kabilesi Şimr b. Zi'l-Cevşen (Allah'ın laneti ona olsun) öncülüğünde on iki, Temimoğulları kabilesi on yedi, Esedoğulları kabilesi on altı, Mazhec kabilesi yedi ve diğerleri de on üç kesik başı alıp Kûfe'ye götürdüler.

Şehitlerin Defnedilişi ve Esirlerin Kûfe'ye Girişi

Şöyle rivayet edilmiştir:

Ömer b. Sa'd (Allah'ın laneti ona olsun) Kerbela'dan ayrıldıktan sonra Esedoğulları kabilesine mensup bir kaç kişi gelip şehitlerin naaşlarına namaz kıldı ve bu gün meşhur olan yere defnettiler.

Ömer b. Sa'd, Peygamber (s.a.a) soyunun esirleriyle Kûfe'ye yaklaşınca, halk onları seyretmek için toplandılar. Kûfeli kadınlardan biri sordu: "Siz hangi esirlerdensiniz?"

Dediler: "Biz Muhammed (s.a.a) evlatlarıyız ve esir tutulmuşuz."

Kadın, hemen evinin üstünden indi ve esirlerin örtünebilmeleri için evinden getirdiği giysileri Ehlibeyt'e verdi.

Esirler arasında bulunan Ali b. Hüseyin Zeynelabidin (a.s) hastalığından dolayı çok zayıflamıştı.

İmamı ve amcası Hüseyin'e (a.s) yardım etmek için Kerbela'da savaşan ve almış olduğu kılıç ve mızrak yaralarına rağmen yaşayan Hasan b. Hasan-ı Müsenna da esirler arasındaydı.

"Mesabih" kitabının yazarı şöyle rivayet eder:

Hasan b. Hasan-ı Müsenna, Aşûra günü İmam Hüseyin'in (a.s) huzurunda savaşıp on yedi kişiyi öldürdü ve on sekiz yara alarak atından düştü. Esma b. Harice onu alıp Kûfe'ye ve iyileştikten sonra da Medine'ye götürdü.

İmam Hasan-ı Mücteba'nın (a.s) oğulları Zeyd ve Amr da esirler arasındaydı.

Kûfe halkı Muhammed (s.a.a) evlatlarını esir olarak görünce ağlamaya ve inlemeye başladılar.

Ali b. Hüseyin Zeynelabidin (a.s) buyurdu:

Bizim için mi ağlıyor ve yakınıyorsunuz? Peki bizleri katleden kimdi?

Hz. Zeyneb'in (a.s) Konuşması

Beşir b. Hüzeym-i Esedî şöyle diyor: Müminler Emiri Ali'nin (a.s) kızı Zeyneb'i (s.a) gördüm; insanlara hitaben konuşma yapıyordu ve andolsun ki ondan daha güzel konuşabilen bir kadın görmemiştim. Ali'nin (a.s) sözleri dökülüyordu dilinden.

İnsanlara, susmaları için işaret etti. Nefesler tutuldu, develerin boynundaki çingiraklar durdu. Sonra konuşmaya başladı:

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ وَالصَّلَاةُ عَلَى أَبِي مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّيِّبِينَ أَيُّهَا، أَمَّا بَعْدُ:
يَا أَهْلَ الْكُوفَةِ، يَا أَهْلَ الْحِثْلِ وَالْعُدْرِ، أَتَبْكُونَ؟ فَلَا رِقَاتِ الدَّمْعَةِ وَ
لَا هِدَاةِ الرِّيَّةِ، إِنَّمَا مَثَلُكُمْ كَمَثَلِ النَّبِيِّ تَقَضَّتْ غَزْلَهَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةِ
أَنْكَاثًا، تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَحْلًا بَيْنَكُمْ، أَلَا وَ هَلْ فِيكُمْ إِلَّا الصَّلَفُ
وَالنَّطْفُ وَالصَّدْرُ الشَّنْفُ وَمَلَقُ الْأِمَاءِ وَ غَمْرُ أَيْعَدَاءِ، أَوْ كَمْرَعَى عَلَى

دِمْنَةٍ، أَوْ كَيْفَظَّةٍ عَلَىٰ مَلْحُودَةٍ، أَلَا سَاءَ مَا قَدَّمْتُمْ لَكُمْ أَنْفُسَكُمْ أَنْ سَخِطَ
اللَّهُ عَلَيْكُمْ وَفِي الْعَذَابِ أَنْتُمْ خَالِدُونَ.

أَتَبْكُونَ وَ تَتَّحِبُونَ؟ إِي وَاللَّهِ فَابْكُوا كَثِيرًا وَاضْحَكُوا قَلِيلًا، فَلَقَدْ
ذَهَبْتُمْ بَعَارَهَا وَ شَتَارَهَا، وَلَنْ تَرْحَضُوهَا بَعْسَلٍ بَعْدَهَا أَبَدًا، وَ أَمِّي
تَرْحَضُونَ قَتْلَ سَلِيلِ حَاتِمِ الثُّبَوَّةِ وَ مَعْدِنِ الرَّسَالَةِ وَ سَيِّدِ شَبَابِ أَهْلِ
الْجَنَّةِ وَ مَلَاذِ خَيْرِيَتِكُمْ وَ مَفْرَعِ نَاذِلِيَتِكُمْ وَ مَنَارِ حُجَّتِكُمْ وَ مَدْرَةِ سُنِّيَتِكُمْ.
أَلَا سَاءَ مَا تَزْرُونَ وَ بَعْدًا لَكُمْ وَ سَحَقًا، فَلَقَدْ خَابَ السَّعْيُ وَ تَبَّتْ
أَيْدِي وَ حَسِرَتِ الصَّفْقَةُ، وَ بُؤِثُمْ بِعُضْبٍ مِّنَ اللَّهِ وَ ضُرِبْتُ عَلَيْكُمْ الذَّلَّةُ
وَ الْمَسْكَنَةُ.

وَيَلَّكُمْ يَا أَهْلَ الْكُوفَةِ، أَتَدْرُونَ أَيَّ كَبِدٍ لِرَسُولِ اللَّهِ فَرَيْتُمْ، وَ أَيَّ
كَرِيمَةٍ لَهُ أَبْرَزْتُمْ، وَ أَيَّ دَمٍ لَهُ سَفَكْتُمْ، وَ أَيَّ حُرْمَةٍ لَهُ ائْتَهَكْتُمْ؟ وَ لَقَدْ
جِئْتُمْ بِهَا صَلْعَاءَ عَنُقَاءَ سَوَاءَ فَقَمَاءَ (و فِي بَعْضِهَا: حُرْقَاءَ شَوْهَاءَ) كَطِلَاعِ
أَيْرِضٍ أَوْ مِلَاءِ السَّمَاءِ.

أَفَعَجِبْتُمْ إِنْ مَطَرَتِ السَّمَاءُ دَمًا، وَ لَعَذَابُ أَيِّ خِرَةٍ أَحْزَى، وَ أَنْتُمْ لَا
تَنْصَرُونَ، فَلَا يَسْتَحْفِنُّكُمْ الْمَهْلُ فَإِنَّهُ لَا يَحْفِزُهُ الْبِدَارُ، وَ لَا يَخَافُ فَوْتُ
الثَّارِ، وَ إِنْ رَبَّكُمْ لِبِالْمِرْصَادِ.

"Hamd Allah'a mahsustur ve salât olsun babam Muhammed'e, tertemiz kılınmış ve seçilmiş Ehlibeyt'ine."

"Ey Kûfe halkı, ey hilekâr ve düzenbazlar, bize mi ağ-hyORSUNUZ? Göz yaşlarınız dinmesin ve iniltileriniz susma-

sın! Siz, iplerini iyice ve sıkıca dokuyan ve sonra da dokuduğunu söken bir kadın gibisiniz. Yeminlerinizi hile ve hıyanetinize siper edindiniz; iman bağı kurup sonra kopardınız. Kendinizi övmekten ve fesat çıkarmaktan başka bir şey bilmezsiniz. Köleler gibisiniz; içiniz kin ve yağcılık dolu ve düşmanlara gammazlık edersiniz. Siz pisliklerde yeşeren bitkiler gibisiniz, yenmez; ve kabirleri süsleyen gümüşler gibisiniz, kullanılmaz. Öbür dünyanız için öylesine kötü bir yol azığı aldınız ki, Allah'ın gazabına sebep oldu ve ebedî azap hazırlandı sizler için."

"Bizi öldürdükten sonra bir de kalkıp bize ağlıyor ve kendinizi zemmediyorsunuz, öyle mi? Evet, andolsun Allah'a, çok ağlayın ve az gülün! Çünkü siz öyle bir leke ve aşağılığı kabullendiniz ki hiçbir suyla yıkanmaz. Cennet gençlerinin efendisi olan Peygamber evladını, savaşlarda ve sıkıntılarda sığındığınız insanı, düşmanlar karşısındaki imam ve önderinizi, kendisinden din ve şeriati öğrendiğiniz insanı öldürdünüz. Bu lekeyi hangi su temizler?"

Bilmiş olun, büyük bir günah işlediniz ve vebaliniz çok büyüktür. Allah'ın rahmetinden uzak olun, kahrolun! Çabalarınız sizi meyas etti; elleriniz ziyankâr oldu, muameleleriniz de hüsrana sebep oldu. Şüphesiz Allah'ın gazabına uğradınız; aşağılık ve düşkünlük kuşattı sizi."

"Yazıklar olsun size ey Kûfeliler! Allah Resulü'nün (s.a.a) ciğerini parelediniz; haberiniz var mı? Perde ardında bulunan masum ailesini perdenin dışına çıkardınız. Onun kanını nasıl akıttınız ve hürmetini ayak altına aldınız? Ne de kötü ettiniz; ne de büyük bir musibet çıkardınız! Yer ve gök büyüklüğünde bir zulüm işlediniz!"

"Gökyüzünün kan yağmasına hayret mi ettiniz? Şüphesiz kıyametin azabı daha çetin ve aşağılayıcıdır; o gün size yardım eden de olmayacaktır. Allah'ın size vermiş olduğu bu mühlet sizi rahatlatmasın ve haddinizi aşırmasın.

Çünkü Allah intikam almada acele etmez ve intikam hakkını kaybetmekten de korkmaz. Şüphesiz ki Rabbiniz pusudadır!"

Olayı anlatan şahıs şöyle ekliyor:

Andolsun Allah'a, bu sözler karşısında halkın hayrete düştüğünü gördüm; ağlıyor ve ellerini ısırtıyorlardı. Yanımdaki yaşlı adam o kadar ağlamıştı ki yüzü ıslanmıştı ve şöyle diyordu: Babam, anam size feda olsun! Yaşlılarınız yaşlıların, gençleriniz gençlerin, kadınlarınız kadınların ve soyunuz da bütün soyların en hayırlısıdır; ne aşağılanır ve ne de yenilgiye uğrar.

İmam Hüseyin'in (a.s) Kızı Fatıma'nın Konuşması

Zeyd b. Musa b. Cafer (a.s), babalarından şöyle rivayet eder: Fatıma-ı Suğra (s.a) Kûfe'ye girdikten sonra bir konuşma yaptı ve şöyle dedi:

Hamd ediyorum Allah'a; kum ve çakıl taneleri adedince, yerden arşa kadar olan şeyler ağırlığınca. O'na hamd ve iman ediyor ve O'dur dayanağım. Allah'ın birliğine ve şeriki olmadığına şahadet getiriyorum. Şahadet getiriyorum ki Muhammed (s.a.a), O'nun kul ve peygamberidir; onun evlatları da suçsuz oldukları hâlde Fırat kenarında öldürülüp başları kesildi.

Allah'ım! Sana yalan ve iftira yakıştırmaktan sana sığınırım. Peygamber'ine (s.a.a), 'Kendi vasi ve halifen Ali b. Ebutalib (a.s) için insanlardan biat al!' buyruğunun aksine bir şey söylemekten sana sığınırım. Oysa ki Ali b. Ebutalib'in (a.s) hakkı gasbedildi ve suçsuz yere öldürüldü. Dün de onun oğlunu, sözde Müslüman ve kalben kafır olan bir topluluk Kербela'da öldürdü. Ona yönelen zulüm ve haksızlıkları, canlarını verme pahasına da olsa defetmeleri

gereken insanlar, bu görevlerini ifa etmediler. Eyvahlar olsun onlara da, büyüklerine de! Nitekim sen onu yüce menkıbeleri ve temiz tabiatıyla, herkesçe bilinen yücelik ve görülen erdemleriyle katına aldın. Allah'ım! O, hiçbir kötuleyicinin yermesine aldırış etmeden sana kulluk sundu. Allah'ım! Sen onu, çocukluk çağında İslâm'a yönelttin ve büyüdüğünde de üstünlüklerini övdün. O hep senin yolunda ve Peygamber'inin (s.a.a) hoşnutluğu için ümmeti nasihat etti ve zamanı geldiğinde de onun ruhunu kabzettin. O, dünyaya asla itina etmedi ve bütün varlığıyla ahirete yöneldi. Senin yolunda düşmanlarıyla savaştı ve cihat etti. Sen ondan razı olup seçkin kıldın ve doğru yola hidayet ettin.

Ey Kûfe halkı, ey hilekâr ve düzenbazlar! Allah bizi sizinle ve sizi de biz Ehlibeyt'le sınıadı. Bizim karşılaştığımız belayı güzelleştirip ilmini bizde karar kıldı. Biz Allah'ın ilim ve hikmetinin mahzeni, yer yüzünde de kanıtlarıyız. Allah lütfederek şehirleri ve kulları arasında bize ikramda bulundu ve peygamberi Muhammed (s.a.a) ile de bizi yarattıklarının birçoğundan açık bir şekilde üstün kıldı. Siz ise bizi yalnladı ve tekfir ettiniz. Bizimle savaşmayı helal saydı ve mallarımızı yağmalamayı câiz gördünüz. Türkistan ve Kâbul esirlerine davrandığınız gibi bize davrandınız. Dün de ceddimizi öldürmüştünüz. Biz Ehlibeyt'in kanı kılıçlarınızdan halen damlamaktadır. Allah'a iftira ettiniz ve yaptığınız hile ile gözleriniz parladı, kalpleriniz ferahladı. Bilesiniz ki, hileleri en güzel şekilde bozan Allah'tır. Kanımızı akıttığınızdan ve mallarımızı yağmaladığınızdan dolayı sevinmeyin. Çünkü bu musibetler, gerçekleşmeden önce Allah'ın kitabında yazılmıştı:

Öyle ki, elinizden çıkana karşı üzüntü duymayasınız ve size (Allah'ın) verdikleri do-

layısıyla sevinip-şımarmayasınız. Allah, büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez.¹

Ey Kûfe halkı, yazıklar olsun size! Şimdi çok yakında gökten inecek Allah'ın lanet ve azabını beklemeye koyulun! Yaptığınız işlerden dolayı azap edileceksiniz. Birilerinizi diğerlerinin canına salarak intikam alacaktır. Bizim hakkımızda yapmış olduğunuz zulümlerden dolayı da, kıyamet günü cehennem elim azabında ebediyen kalacaksınız. Bilmiş olun, Allah'ın laneti zalim toplulukların üzerinedir!

Eyvahlar olsun size, ey Kûfeliler! Bilir misiniz, hangi elle bize ok atıp kılıç salladınız; hangi nefesle bize karşı savaştınız ve bizimle savaşmak için hangi ayakla geldiniz? Andolsun Allah'a, kalpleriniz taşlaşmış, yüreğiniz katılaşmış, kalpleriniz ilimden nasibini almamış, göz ve kulaklarınız görmez ve duymaz olmuş.

Ey Kûfe halkı! Şeytan sizi aldatmış, doğru yoldan saptırılmış ve gözlerinizin önüne cehalet perdesi çekmiştir. Siz artık hidayet olmazsınız. Kahrolasınız, ey Kûfeliler! Allah Resulü'nün (s.a.a) kanı sizin boynunuzdadır, biliyor musunuz? Peygamber (s.a.a) hem onu sizden isteyecek ve hem de kardeşi Ali b. Ebutalib'e (a.s), evlatlarına ve ailesine yapmış olduğunuz düşmanlıkların hesabını soracaktır. İçinizden bazıları, "Ali'yi ve evlatlarını mızraklarla ve Hint kılıçlarıyla biz öldürdük; Türk esirleri gibi esir aldık kadınlarını ve öyle bir tosladık ki meydanın dışına attık." diyerek işlediği bu cinayetle kıvanç duysun.

Ey Allah'ın, her türlü pislikten arındırdığı insanların öldürmekle iftihar edenler, ağzlarınız taşla ve toprakla dolsun! Ey habis, öfkenle patlayasın! Baban nasıl yerinde oturduysa, sen de köpek gibi ye-

1- Hadîd, 23

rinde otur! Şüphesiz herkes yaptıklarının ve ahiret yurduna gönderdiklerinin sahibidir. Yazıklar olsun size! Allah'ın bizi üstün kıldığı şeye haset mi ediyorsunuz?

Bu Allah'ın bir fazlıdır, onu dilediğine verir. Allah büyük fazl sahibidir.¹

Allah kime nur vermemişse, artık onun için nur yoktur.²

Fatıma'nın (s.a) konuşması buraya varınca, insanlar yüksek sesle ağlayıp dediler:

Ey yücelerin ve masumların kızı, yüreklerimizi ve göğüslerimizi dağladın. Ciğerlerimizi hüznün ve ıstırap ateşiyle yaktın. Yeter artık!

Bunun üzerine Fatıma (s.a), konuşmasına devam etmedi.

Ümm'ü Külsüm'ün (s.a) Konuşması

Şöyle rivayet edilmiştir: O gün Müminler Emiri Hz. Ali'nin (a.s) kızı Ümm'ü Külsüm (s.a) hıçkırarak ağladığı hâlde tahtırevanın perdesi ardında kalarak şu konuşmayı yaptı:

Vay hâlinize Kûfeliler! Neden ağlıyorsunuz; Hüseyin'i (a.s) aşağılayarak öldürdünüz diye mi, yoksa mallarını yağmaladığınız ve kadınlarını-kızlarını esir aldığınız için mi?

Yazıklar olsun size, kahrolun, bedbaht kalın! Ne de büyük bir felakete sebep oldunuz ve ne de büyük bir cinayet işlediniz, biliyor musunuz? Nasıl bir cinayetin sorumluluğunu yükledi ve nasıl da yüce kanları haksız yere akıttınız. Perde ardındaki hangi kadınları dışarı çıkardınız, hangi ailenin süslerine el

1- Hadîd, 21

2- Nûr, 40

koydunuz ve hangi malları yağmaladınız, haberiniz var mı?

Öyle birini öldürdünüz ki, Allah Resulü'nden (s.a.a) sonra kimse onun makamında değildi. Kalplerinizden merhamet duygusu alındı. Bilmiş olun ki kurtuluşa erecek olanlar Allah'ın hizbidir, hüsrana uğrayacaklar ise şeytanın.

Daha sonra şu şiiri okudu:

Zecirle öldürdünüz kardeşimi. Vay olsun analarınıza!

Öyle bir ateşle azaplanacaksınız ki alevi her an yükselecek.

Allah'ın, Kur'ân'ın ve Muhammed'in (s.a.a) haram kıldığı kanları akıttınız.

Bilmiş olun, ateşle müjdelenmişsiniz.

Şüphesiz ki, yarın siz ateşte ebediyen kalacaksınız. Buna eminim.

Ben ise, hayatım boyunca Peygamber'den sonraki en hayırlı insan kardeşime ağlayacağım.

Gözlerime batacak gözyaşlarım ve yanaklarım asla kurumayacak.

Tam bu sırada insanların inleyiş ve sızlayışları çoştı. Kadınlar saçlarını yolarak başlarına toprak serptiler; yüzlerini yırtıp dövündüler. Erkekler de sakallarını yolarak ağladılar. İnsanlar o gün ağladıkları kadar hiç ağlamamışlardı.

İmam Zeynelabidin'in (a.s) Konuşması

Ümm'ü Külsüm konuşmasını bitirdikten sonra İmam Zeynelabidin (a.s) halkın susmasını istedi. Herkes sustuktan sonra İmam (a.s) Allah'a hamd-u senâ ve Resul'üne (s.a.a) salât etti ve şöyle buyurdu:

أَيُّهَا النَّاسُ، مَنْ عَرَفَنِي فَقَدْ عَرَفَنِي، وَ مَنْ لَمْ يَعْرِفَنِي فَأَنَا أَعْرِفُهُ
 بِنَفْسِي: أَنَا عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ (عليه السلام)، أَنَا ابْنُ
 مَنْ انْتَهَكَتْ حُرْمَتُهُ وَ سَلَبَتْ نِعْمَتَهُ وَ انْتَهَبَ مَالَهُ وَ سَبَى عِيَالَهُ، أَنَا
 ابْنُ الْمَذْبُوحِ بِسَطِّ الْفُرَاتِ مِنْ غَيْرِ ذَحْلِ وَ لَا تَرَاتِ، أَنَا ابْنُ مَنْ قُتِلَ
 صَبْرًا وَ كَفَى بِذَلِكَ فَحْرًا.

أَيُّهَا النَّاسُ، فَأَنْشِدُكُمْ اللَّهَ، هَلْ تَعْلَمُونَ أَنَّكُمْ كَتَبْتُمْ إِلَى أَبِي وَ
 خَدَعْتُمُوهُ وَ أَعْطَيْتُمُوهُ مِنْ أَنْفُسِكُمُ الْعَهْدَ وَ الْمِيثَاقَ وَ الْبَيْعَةَ وَ قَاتَلْتُمُوهُ،
 فَبَيًّا لِمَا قَدَّمْتُمْ يَنْفُسِكُمْ وَ سَوَاءً لِرَأْيِكُمْ، بِأَيَّةِ عَيْنٍ تَنْظُرُونَ إِلَى رَسُولِ
 اللَّهِ (صلى الله عليه وآله وسلم) إِذْ يَقُولُ لَكُمْ: قَتَلْتُمْ عَثْرَتِي وَ انْتَهَكْتُمْ حُرْمَتِي
 فَلَسْتُمْ مِنْ أُمَّتِي؟

"Ey insanlar! Beni tanıyan, zaten tanıyor; tanımayanlara ise kendimi tanıtacağım. Ben Ali b. Ebutalib oğlu Hüseyin oğlu (Allah'ın selamı onlara olsun) Ali'yim. Ben, hürmeti ayak altına alınan, nimeti gasp edilen, malları talan edilen ve ailesi esaret altında tutulanın oğluyum. Ben, kimseye kan borcu olmaksızın Fırat nehri yanında boğazlananın oğluyum. Zecir ve eziyetle öldürülenin oğluyum. Bu iftihar bizim için kâfidir."

"Ey insanlar! Sizi Allah'a ant veriyorum, babama yazmış olduğunuz mektuplardan haberiniz yok muydu? Babam sizin ısrarlarınızla size yadıma geldiğinde de hile yaptınız. Babam sizden herhangi bir şey istemeksizin siz kendiniz aranızda ahitleştiniz ve biat ettiniz; sonra da kalkıp babama karşı savaştınız. Kahrolasıcılar, ahiretiniz için ne de kötü bir azık yolladınız; ne de iğrenç düşüncelerdesiniz!

Resulullah (s.a.a), 'İtretimi öldürdünüz ve hürmetimi ayak altına aldınız; siz benim ümmetimden değilsiniz!' dediğinde, hangi gözle ona bakarsınız?"

Her yer hıçkırıklarla inliyordu ve insanlar birbirlerine "Helak oldunuz ve bilmediniz!" diyorlardı.

İmam Zeynelabidin (a.s) buyurdu:

رَحِمَ اللَّهُ أُمَّرَأً قَبْلَ نَصِيحَتِي وَ حَفِظَ وَصِيَّتِي فِي اللَّهِ وَ فِي رَسُولِهِ وَ أَهْلَ بَيْتِهِ، فَإِنَّ لَنَا فِي رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) أُسْوَةً حَسَنَةً.

"Benim nasihatimi kabul eden; Allah'ın, Resul'ünün (s.a.a) ve Ehlibeyt'in rızasını kazanmak için benim durumumu riayet eden kula Allah merhamet buyursun! Bizler için Allah Resulü'nde (s.a.a) güzel bir örnek vardır."

Herkes bir ağızdan dedi:

Ey Peygamber evladı! Emir ver, itaat edelim! Ah-dimizi koruyacak, senden yüz çevirmeyecek ve her emrini uygulayacağız. Seninle savaşan herkesle savaşacak ve barışta olduğun insanlarla barışta olacağız. Böylece Yezid'den intikam alacak, sana ve bize zulüm edenlerden berî olduğumuzu göstereceğiz!

İmam Zeynelabidin (a.s) buyurdu:

هِيَهَاتَ هِيَهَاتَ أَيُّهَا الْعُدْرَةُ الْمَكْرَةُ، حِيلَ بَيْنَكُمْ وَ بَيْنَ شَهَوَاتِ أَنْفُسِكُمْ، أَتُرِيدُونَ أَنْ تَأْتُوا إِلَيَّ كَمَا أَتَيْتُمْ إِلَيَّ آبَائِي مِنْ قَبْلُ؟ كَلَّا وَ رَبُّ الرَّاقِصَاتِ، فَإِنَّ الْجَرْحَ لَمَّا يَنْدَمِلُ، قُتِلَ أَبِي صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ بِأَيْمَسٍ وَ أَهْلُ بَيْتِهِ مَعَهُ، وَ لَمْ يُنْسَ تَكْلُ رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) وَ تَكْلُ أَبِي وَ بَنِي أَبِي، وَ وَجْدُهُ بَيْنَ لِهَاتِي، وَ مِرَارَتُهُ بَيْنَ حَنَاجِرِي وَ حَلْقِي،

وَ غَصَّصَهُ تَجْرِي فِي فِرَاشِ صَدْرِي، وَ مَسْأَلَتِي أَنْ تَكُونُوا لَنَا وَ لَا عَلَيْنَا.

"Heyhat! Heyhat! Ey düzenbaz ve hilekârlar, sizde hile ve düzenden başka bir şey yoktur. Babalarım yaptıklarını bana da mı yapmak istiyorsunuz. Andolsun bunun imkânı yok. Babamın Ehlibeyt'ine yapılanlar kalbimi yaralamıştır. Ceddim Resulullah'ın (s.a.a), babamın ve kardeşlerimin musibeti henüz unutulmamış ve acısı halen ağzımdadır; göğsümü ve boğazımı tıkamıştır. Derdini sinemde taşımaktayım. Ben sizden, ne bize yardım etmenizi ve ne de bizimle savaşmanızı istiyorum!"

Sonra da şu beyitleri okudu:

لَا غَرَوَ إِنْ قُتِلَ الْحُسَيْنُ فَسَيُحْيَاهُ قَدْ كَانَ خَيْرًا مِنْ حُسَيْنٍ وَ أَكْرَمَ
فَلَا تَفْرَحُوا يَا أَهْلَ كُوفَانَ بِالَّذِي أُصِيبَ حُسَيْنٌ كَانَ ذَلِكَ أَعْظَمًا
قَتِيلٌ بَشَطُ النَّهْرِ رُوحِي فِدَائِهِ جَزَاءُ الَّذِي أَرْدَاهُ نَارُ جَهَنَّمَ

"Hüseyin'in öldürülmesi şaşırtıcı değildir.

Çünkü Hüseyin'den daha yüce ve daha kerim babası da öldürülmüştür.

Ey Kûfeliler, Hüseyin'e gelen musibetler sizi sevindirmesin; onun musibeti her şeyden büyüktür.

Canım feda olsun Fırat yanında öldürülene, onu öldürenlerin cezası cehennem ateşidir."

Daha sonra da şu beyti okudu:

رَضِينَا مِنْكُمْ رَأْسًا بِرَأْسٍ فَلَا يَوْمَ لَنَا وَ لَا يَوْمَ عَلَيْنَا

"Sizden razı olmamız başa baştır ne bizimle olun, ne de aleyhimize. / Ne bize yardım edin, ne de bizi katledin!"

Valilik Konağında Esirler

Olayı nakleden kişi şöyle devam etmektedir:

İbn Ziyad valilik konağında tahtına serilerek halkın konağa girebilmesi için genel izin vermişti. Hz. Hüseyin'in (a.s) mukaddes başını getirip önüne koydular. Hüseyin'in (a.s) ailesi de konağa getirildi. Müminler Emiri Hz. Ali'nin (a.s) kızı Hz. Zeyneb (a.s), tanınmayacak şekilde girip bir köşeye oturdu.

İbn Ziyad:

– Kimdir bu kadın?

Dediler:

– Ali kızı Zeyneb.

İbn Ziyad, Zeyneb'e dönerek:

– Hamdolsun Allah'a ki, sizi rezil etti ve yalanlarınızı ortaya çıkardı.

Zeyneb:

إِنَّمَا يَفْتَضِحُ الْفَاسِقُ وَيُكْذِبُ الْفَاجِرُ وَهُوَ غَيْرُنَا.

– Ancak fasık rezil olur ve facir yalan söyler. Onlar da bizim dışımızdakilerdir.

İbn Ziyad:

– Allah'ın senin kardeşine yaptıklarını nasıl buldun?

Zeyneb:

مَا رَأَيْتُ إِلَّا جَمِيلًا. هُوَ هُوَ قَوْمٌ كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ الْقَتْلَ فَبَرَزُوا إِلَيَّ
مَضْجَعِهِمْ وَ سَيَجِعُ اللَّهُ بَيْنَكَ وَ بَيْنَهُمْ فَتَحَاجُّ وَ تُحَاصِمُ، فَأَنْظِرْ لِمَنْ
يَكُونُ الْفَلْحُ يَوْمَئِذٍ، هَبْلَثَكَ أُمَّكَ يَا بِنَ مَرْجَانَةَ.

– Hayır ve güzellikten başka bir şey görmedim. Peygamber (s.a.a) evlatları, Allah'ın şehitliği takdir buyurduğu kimselerdir. Şehadete kucak açtı ve ebedi yataklarına koş-

tular. Ancak Allah'ın sizleri hesaba çekmek için bir araya getirmesi çok yakındır. Onlar seninle orada hesaplaşacaklar. İşte o zaman kurtuluş ve akıbetin kime ait olduğunu göreceksin. Ey Mercane oğlu, anan sana ağlasın!

İbn Ziyad bu söze öfkelenerek Zeyneb'i öldürmeye karar verdi. Mecliste bulunan Amr b. Haris buna karşı gelip İbn Ziyad'a şöyle dedi: "O bir kadındır ve kimse bir kadını, söylediklerinden dolayı cezalandırmaz."

İbn Ziyad yatıştıktan sonra Zeyneb'e dedi:

– Allah, Hüseyin'in ve günahkâr Ehlibeyt'inin öldürülmesiyle kalbime şifa, yüreğime serinlik verdi.

Zeyneb:

لَعْمَرِي لَقَدْ قَتَلْتَ كَهْلِي وَ قَطَعْتَ فَرْعِي وَاجْتَشْتِ أَصْلِي، فَإِنْ كَانَ
هَذَا شِفَاكَ فَقَدْ اسْتَفَيْتَ.

– Canıma andolsun, yaşlılarımızı öldürdün, kök ve dalımızı kestin. Eğer kalbinin şifası buysa, elbete şifa buldun."

İbn Ziyad:

– Zeyneb, uyumlu ve kafiyeli konuşan bir kadındır. Canıma andolsun ki, babası Ali de şair ve uyumlu söz söyleyen biriydi!

Zeyneb:

– Ey İbn Ziyad, kadın kafiyeyi ve uyumlu söz söylemeyi ne etsin?

İbn Ziyad Ali b. Hüseyin Zeynelabidin'i (a.s) görünce sordu:

– Bu genç kimdir?

Dediler:

– Ali b. Hüseyin'dir.

İbn Ziyad:

– Ali b. Hüseyin'i Allah öldürmedi mi?

Zeynelabidin (a.s):

– Ali b. Hüseyin adında bir kardeşim vardı ve insanlar onu öldürdü.

İbn Ziyad:

– Hayır, Allah öldürdü.

Zeynelabidin (a.s):

﴿اللَّهُ يَتَوَفَّىٰ أُنْفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ فِي مَنَامِهَا﴾

– "Allah, ölecekleri zaman canlarımı alır; ölmeyeni de uykusunda."¹

İbn Ziyad:

– Bana cevap vermeye nasıl cüret edersin? Çıkarın dışarı boynunu vurun!

Zeyneb bunu duyunca perişan bir hâlde İbn Ziyad'a şöyle dedi: "Ey İbn Ziyad, bizden kimseyi bırakmayın. Eğer bunu öldürmek istiyorsan beni de öldürmelisin!"

Ali b. Hüseyin, halası Zeyneb'e dedi: "Halacığım, sus ki İbn Ziyad'la konuşayım."

Daha sonra İbn Ziyad'a dönerek dedi:

أَبِالْقَتْلِ تُهَدِّدُنِي يَا بَنَ زِيَادٍ، أَمَا عَلِمْتَ أَنَّ الْقَتْلَ لَنَا عَادَةٌ وَكَرَامَتُنَا
الشَّهَادَةُ؟

"Ey İbn Ziyad, ölümle mi tehdit ediyorsun beni? Bilmez misin öldürülmek bizim geleneğimiz ve şehadet yüceliğimizdir?"

Bundan sonra İbn Ziyad'ın emriyle Ali b. Hüseyin (a.s) ve Ehlibeyt, Kûfe'deki büyük camii yanındaki bir eve yerleştirildi.

Zeyneb buyurdu:

1- Zümer, 42

Bizim gibi esir olan ümmüvelet (efendisinin kendisiyle ilişkiye geçerek çocuk taşıyan cariyeye) ve cariyeler dışında hiç bir kadın evimize gelmesin!

Daha sonra İbn Ziyad'ın emriyle İmam Hüseyin'in (a.s) mukaddes başı Kûfe sokaklarında dolaştırıldı.

Bunu gören Hüseyin (a.s) düşmanlarından biri, bir ağıt yakarak Hüseyin (a.s) matemini şöyle şiirleştirmiştir:

Muhammed'in (s.a.a) halifesinin ve kızının oğlunun başı mızraklar ucunda seyre gelenlere gösterilir,

Bunu gören ve duyan Müslümanlar da tepki göstermez, kalpleri yanmaz.

Bu durumu görüp de karşı çıkmayan göz kör olsun, müsbetini duyup da engel olmayan kulak sağır olsun!

Ey Hüseyin! Sen, himayen altında uyuyan gözleri şehadetinle uyandırıp senin korkunla uyuyamayan gözleri de uyuttun.

Ey Hüseyin! Yeryüzünde hiçbir bahçe yoktur ki senin mezarının ve ebedi istirahatgâhının kendisinde olmasını arzu etmesin!

Abdullah b. Afif'in Cesaret ve Şehadeti

İbn Ziyad minbere çıkıp Allah'a hamd-u sena ettikten sonra dedi: "Allah'a şükürler olsun ki hakkı aşikar kıldı, müminlerin emiri Yezid ve dostlarına yardım etti. Yalancı oğlu yalancı Hüseyin b. Ali'yi öldürdü."

Azd kabilesinden Abdullah b. Afif¹ ayağa kalktı ve söze başladı.

Abdullah:

1- Abdullah, vefalı Şiîlerden ve zahitlerden idi. Sağ gözünü Sıffin ve sol gözünü de Cemel Savaşı'nda kaybetmişti. Kûfe'nin Mescid-i Azam'ına kapanmış ve hergün gecelere kadar namaz kılardı.

– Ey Mercane'nin oğlu! Yalancı sensin ve senin babandır; seni Kûfe'ye vali olarak gönderen ve onun babasıdır asıl yalancı olan! Ey Allah'ın düşmanı, peygamberlerin evlatlarını öldürüp sonra da Müslümanların minberine çıkararak nasıl bu sözleri söylersin?

İbn Ziyad öfkeyle:

– Bunları söyleyen kimdir?

Abdullah:

– Ey Allah'ın düşmanı, bendim söyleyen. Allah'ın her türlü pislikten arındırdığı Allah Resulü'nün (s.a.a) pak Ehlilbeyt'ini öldürüyor ve bununla da Müslüman olduğunu mu sanıyorsun? Nerededir Ensar ve Muhacir evlatları? Yüce Peygamberimizin (s.a.a), melun oğlu melun diye adlandırdığı bu habisten neden gelip intikam almıyorlar?

İbn Ziyad çıldırmışçasına hiddetlenerek:

– Abdullah'ı yanıma getirin!

Usta korumalar her taraftan Abdullah'ı çevreleyerek yakaladılar. Abdullah'ın amca oğulları olan Azd kabilesinin büyükleri yerlerinden fırlayarak onu korumaların elinden kurtardı ve mescitten çıkarıp evine götürdüler.

İbn Ziyad:

– Allah, gözünü kör ettiği gibi kalbini de kör etsin onun! O körün evine gidin ve bulup yanıma getirin!

Bir grup kalkıp gittiler. Azd kabilesi bu haberi duyunca bir araya toplandı ve Abdullah'ı korumak üzere Yemen kabileleri de onlara katıldı.

İbn Ziyad bu direnişi duyunca, Muzr kabilesini toplayarak Muhammed b. Eş'as komutasında onlarla savaşmaya gönderdi. Çetin bir savaş başladı ve birçok insanlar öldü. İbn Ziyad'ın ordusu Abdullah'ın evini ele geçirdikten sonra kapıyı kırarak içeri girdi. Abdullah'ın kızı, "Babacığım, düşman eve girdi!" diye bağırdı.

Abdullah, "Korkma, kılıcımı ver!" dedi.

Kızının getirdiği kılıca sıkıca yapışan Abdullah, kendini savunurken şu beyitleri okuyordu:

Ben fazilet sahibi temiz Afif'in oğluyum.
Şeyhimin Afif'i ve Ümmü Amir'in oğluyum.
Nicelerinizin derisini yüzüp atmışım,
Namus için savaşmışım sizinle!

Abdullah'ın kızı dedi: "Babacığım, keşke ben de erkek olsaydım ve seninle birlikte Peygamber evlatlarını öldüren bu zalimlere karşı savaşsaydım!"

İbn Ziyad'ın askerleri her taraftan saldırıyor ve Abdullah da kendini savunuyordu. Abdullah'ın kızı da düşmanın ne yönden saldırdığını babasına haber veriyordu. Bilahare düşman saldırısını her yönden başlatıp Abdullah'ı çembere aldı.

Bu durumu gören Abdullah'ın kızı, "Yalnız ve kimse-siz babamın işi zorlaştı!" diye söyleniyordu.

Abdullah kılıcını etrafında döndürüyor ve şöyle diyor-du: "Andolsun ki gözlerim bir açılrsa, işiniz çok zor olacaktır."

Çok geçmeden İbn Ziyad'ın askerleri Abdullah'ı yakaladı ve İbn Ziyad'a götürdüler.

İbn Ziyad onu görünce:

– Hamdolsun Allah'a ki seni zelil etti.

Abdullah:

– Ey Allah'ın düşmanı, Allah niye zelil etsin ki beni?

İbn Ziyad:

– Ey Allah'ın düşmanı, Osman b. Affan hakkında ne düşünüyorsun?

Abdullah, İbn Ziyad'a hakaret ederek:

– Ey İlacoğulları'nın kölesi ve ey Mercane'nin oğlu, Osman'dan sana ne? Eğer kötü ettiyse, Allah kendi hakkının velisidir ve onlarla Osman arasında adalet üzere hük-

medecektir. Sormak istersen sen kendi hakkında, baban, Yezid ve babası hakkında sor!

İbn Ziyad:

– Andolsun ki hiçbir şey sormayacağım ve ölüm şerbetini içireceğim sana.

Abdullah Allah'a hamdederek:

– Sen doğmadan önce ben Allah'tan şehadet diliyor ve en melun insanın eliyle gerçekleşmesini istiyordum. Her iki gözümü de kaybedince şehitlik makamından ümidimi kesmişim. Şimdi Allah'a hamdediyorum ki ümitsizliğimi ümide dönüştürüp beni amacıma ulaştırdı ve eski duamı kabul buyurduğunu gösterdi bana.

Abdullah, İbn Ziyad'ın emriyle öldürüldükten sonra Kûfe sokaklarının birinde darağacına asıldı.

Übeydullah b. Ziyad, Yezid'e bir mektup yazarak Hüseyin'in öldürüldüğünü ve ailesinin de esir edildiğini bildirdi. Benzer bir mektubu da Medine valisi Amr b. Said b. As'a yazdı.

Amr b. Said, İbn Ziyad'ın gönderdiği mektubunu okuduktan sonra minbere çıkıp bir konuşma yaptı ve Hüseyin'in (a.s) şehit edildiğini duyurdu.

Haşimoğulları bunu duyunca inledi, ağladı ve matem meclisleri tertipletiler. Akil b. Ebutalib'in kızı Zeyneb ağlıyor ve şöyle diyordu:

Peygamber (s.a.a), "Ümmetlerin sonuncusu olan sizler, benim Ehlibeyt'ime ne yaptınız? Oysa ki ben, benden sonra Ehlibeyt'ime kötü davranmamanız için sizi öğütlemiş ve uyarılmışım!" derse, acep ne olur cevapları.

Medine halkı, o günün akşamı gayb âleminden gelen bir ses duydu. Şöyle diyordu:

Ey cehalet yüzünden Hüseyin'i (a.s) öldürenler, azap ve bedbahtlıkla müjdeleniyorsunuz. Bilmiş

olun ki, göklerdeki peygamberler, nebiler ve şehitler sizi telin etmekte! Süleyman b. Davud, Musa b. İmran ve İsa b. Meryem size lanet ediyor!

Esirlerin Şam'a Gönderilmesi

Yezid, İbn Ziyad'ın mektubunu okuduktan sonra cevap olarak şunu yazdı: "Hüseyin'in ve öldürülen dostlarının başlarını ailesiyle birlikte Şam'a gönder."

İbn Ziyad, Mahfer b. Salebe-i Anidî'yi çağırarak şehitlerin kesilen başlarını ve Resulullah'ın (s.a.a) esir edilen ailesini ona teslim etti. Mahfer, kafirlerin esirlerine davranıldığı gibi Peygamber'in (s.a.a) esir ailesine davranarak onları yüzü açık olarak Şam'a hareket ettirdi.

İbn Lahia ve diğerlerinin nakletmiş olduğu rivayetin bir bölümünü buraya aktarıyoruz.

İbn Lahia şöyle diyor:

Allah'ın evini tavaf ediyordum. Birinin, "Allah'ım, beni bağışla! Gerçi bağışlayacağını sanmıyorum!" dediğini duyunca yaklaşım, "Ey Allah'ın kulu, Allah'tan kork ve böyle konuşma! Yağmur taneleri ve ağaçların yaprakları kadar günah işlemiş olsan dahi, mağfiret dilediğinde Allah bağışlar! O bağışlayan ve şefkatlidir!" dedim.

Adam, "Gel de olayı sana anlatayım." dedi.

Yanına gidince adam söze başladı: "Biz elli kişiydik ve Hüseyin'in (a.s) başını Şam'a götürüyorduk. Akşam olduğunda Hüseyin'in (a.s) başını bir sandığa koyup, onun etrafında oturuyor ve içki içiyorduk. Bir akşam dostlarım sarhoş olana kadar içtiler, ama ben onlarla içmedim. Gecenin karanlığı her yere çökünce gök gürledi. Bir yıldırım çaktı ve gökyüzünün kapıları açıldı. Âdem, Nuh, İbrahim, İsmail, İshak ve Hz. Muhammed (Allah'ın selamı onlara olsun) gökyüzünden indiler. Cebrail ve bir grup melek

de yanlarındaydı. Cebrail sandığın kapağını açıp Hüseyin'in (a.s) başını çıkardı. Sonra da başına basıp öptü durdu. Peygamberler de aynısını yaptılar. İslâm Peygamberi (s.a.a) Hüseyin'e (a.s) çok ağladı. Peygamberler onu teselli ettiler ve Cebrail şöyle dedi: "Ey Muhammed, ümmetin hakkında vereceğin her emre uymak ve uygulamakla görevlendirildim. İstersen, Lut kavmine yaptığım gibi yeri sarsıp altüst ederim." Resulullah (s.a.a) buyurdu: "Hayır, kıyamet günü Allah'ın nezdinde onlarla bir hesabım var benim." Bir grup melek bizi öldürmek için yaklaştılar. Bunu görünce Allah Resülü'ne (s.a.a) sığınarak eman dilendim. Peygamber: "Git, Allah bağışlamasın seni!" buyurdu.

Şeyhu'l-Muhaddisin-i Bağdat Muhammed b. Neccar "Tezyil" kitabında ve Ali b. Nasr-i Şebuki'nin şerh-i hâlinde önceki rivayetin yanı sıra şunu da nakletmiştir:

Hüseyin b. Ali (a.s) öldürüldükten sonra kesilen başını Şam'a götürmekle görevli olanlar, yol arasındaki konakların birinde oturdu ve içki içmeye başladılar. Hüseyin'in (a.s) başını da elden ele dolaştırıyorlardı. Birden bir el çıkıp demir kalemle duvara şunları yazdı:

"Hüseyin'i (a.s) öldürenler kıyamet günü onun ceddinin şefaatine nâil olmayı nasıl umarlar?"

Oradakiler bu ilginç olayı görünce Hüseyin'in (a.s) başını bırakıp kaçtılar.

Ehlibeyt'in Şam'a Girişi

İmam Hüseyin'in (a.s) başı, esir ailesiyle birlikte Şam'a doğru götürülmekteydi.

Dımışk şehrine yaklaşmışlardı ki Ümm'ü Külsüm, Şimr'in (Allah'ın laneti ona olsun) yanına gelip dedi: "Senden bir isteğim var."

Şimr, "İsteğin nedir?" dedi.

Ümm'ü Külsüm dedi: "Madem bizi bu şehre götüreceksin, en azından insanların daha az olduğu yerlerden götür. Bu kesik başları da bizim aramızdan uzaklaştırsınlar. Esir elbiseleri içinde insanlar bize o kadar baktı ki rüsva olduk!"

Şimr, kendine has habislik ve serkeşliğiyle Ümm'ü Külsüm'ün isteği karşısında adamlarına, başların mızraklara takılıp esirler arasında hareket ettirilmesini emretti ve esirleri, seyretmeye gelenlerin arasından götürerek Dımışk kapısından geçirdi. Sonra da esirlerin bekletildiği, şehrin merkez camiinin kapısı önünde bekletti.

Rivayete göre tâbiünden biri, Hüseyin'in (a.s) başını Şam'da görünce gidip saklandı. Bir ay dostlarına görünmedi. Bir ay sonra onu gördüklerinde saklanmasının nedenini sordular. "Ne büyük bir belaya duçar olduğumuzu görmüyor musunuz?" dedikten sonra şu beyitleri okudu:

Ey Muhammed (s.a.a) kızının oğlu! Senin kana belenmiş başını Şam'a getirdiler.

Seni öldürmekle açıkça ve bilerek Resulullah'ı (s.a.a) öldürdüler.

Ey Peygamber evladı! Seni susuz öldürdü ve Kur'an'ı göz önünde tutmadılar.

Seni öldürdükleri için tekbir getirirler. Oysa ki tekbiri katlettiler.

Hüseyin'in (a.s) ehlibeyti, merkez camiin kapısı önünde bekletilmekteydi ki yaşlı biri onların yanına yaklaşıp dedi:

– Hamd olsun Allah'a ki sizleri helak etti; erkeklerinizi öldürerek şehirlere asayiş verdi ve müminlerin emiri Yazid'i size musallat kıldı!

Ali b. Hüseyin (a.s):

– Ey adam, Kur'ân okumuş musun?

Yaşlı:

– Evet.

Ali b. Hüseyin (a.s):

– **"De ki; ben buna karşılık yakınlar(ım) hakkında sevgi dışında birşey istemiyorum."**¹ ayetini okumuş musun?

Yaşlı:

– Evet, okumuşum.

Ali b. Hüseyin (a.s):

– Peygamber'in yakınları bizleriz.

"Yakınların hakkını ver!"² ayetini okumuş musun?

Yaşlı:

– Evet, okumuşum.

Ali b. Hüseyin (a.s):

– Resulullah'ın (s.a.a) akraba ve yakınları bizleriz.

"Bilin ki bir şeyden kazancınızın şüphesiz Allah içindir beşte biri ve Resul içindir ve yakınlar için..."³ ayetini okumuş musun?

Yaşlı:

– Evet, bunu da okumuşum.

Ali b. Hüseyin (a.s):

– Peygamber'in yakınları da akrabaları da bizleriz.

"Şüphesiz Allah her türlü pislği siz Ehlibeyt'ten gidermek ve sizi tertemiz kılmak istemektedir."⁴ ayetini okumuş musun?

Yaşlı:

– Evet, okumuşum.

1- Şûrâ, 23

2- İsrâ, 26

3- Enfâl, 41

4- Ahzâb, 33

Ali b. Hüseyin (a.s):

– Allah'ın Tethir ayetine mazhar kıldığı Ehlibeyt bizleriz.

Yaşlı adam bunları duyunca, yaptığından utanarak şöyle dedi:

– Seni Allah'a ant veriyorum, Kur'ân'ın bu ayetleri sizin hakkınızda mı?

Ali b. Hüseyin (a.s):

– Andolsun Allah'a ve ceddim Resulullah'a (s.a.a) ki bu ayetler bizim hakkımızdadır.

Yaşlı adam başındaki sarığı çıkarıp yere vurdu ve başını gökyüzüne kaldırarak dedi: Allah'ım, Âl-i Muhammed'in (s.a.a) cin ve ins düşmanlarından bizarım!

Sonra da Ali b. Hüseyin'e (a.s) dönerek dedi:

– Benim tövbem kabul olur mu?

Ali b. Hüseyin Zeynelabidin (a.s) buyurdu:

– Allah tövbeni kabul buyurur ve seni de bizimle birlikte kılar.

Yaşlı adam dedi:

– Ben tövbe ediyorum.

Yezid b. Muaviye bu yaşlı adamın öyküsünü duyunca, onu öldürttü.

Ehlibeyt (a.s) Şam'da

Hüseyin'in (a.s) ehlibeyti kolları bağlı olarak Yezid'in tertiplelediği meclise götürüldü. Kolları bağlı olarak Yezid'in karşısına çıkarılan Ali b. Hüseyin (a.s) şöyle buyurdu:

أُنشِدُكَ اللهُ يَا يَزِيدُ، مَا ظَنَّنَاكَ بِرَسُولِ اللهِ (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) لَوْ رَأَى

عَلَى هَذِهِ الصَّفَةِ؟

"Ey Yezid, seni Allah'a ant veriyorum, eğer Resulullah (s.a.a) bizi bu hâlde görse sence ne yapar?"

Bunun üzerine Ehlibeyt'in kollarındaki ipler çözüldü.

İmam Hüseyin'in (a.s) kesik başı Yezid'in önünde bir yere koyuldu. Kadınlar, o mukaddes başı görmemek için arkada bir yer seçip oturdular.

Ali b. Hüseyin Zeynelabidin (a.s) de, Zeyneb (s.a) de Hüseyin'in (a.s) başını gördüler. Zeyneb (s.a) bu durum karşısında her iki eliyle yakasından yapışıp kalpleri sarsan hazin bir sesle şöyle dedi:

يَا حُسَيْنَاهُ، يَا حَبِيبَ رَسُولِ اللَّهِ، يَا بَنَ مَكَّةَ وَ مِئِي، يَا بَنَ فَاطِمَةَ
الرَّهْرَاءِ سَيِّدَةَ النَّسَاءِ، يَا بَنَ بِنْتِ الْمُصْطَفَى!

"Ey Hüseyin, ey Resulullah'ın habibi, ey Mekke ve Mina oğlu, ey Kadınların Hanım Efendisi Fatımatü'z-Zehra'nın oğlu, ey Mustafa kızının oğlu!"

Olayı anlatan şahıs şöyle devam eder: Zeyneb (s.a) orada olanların tümünü ağlattı ve Yezid de susmuştu artık. Bu arada Yezid'in evinde bulunan Haşimoğulları'ndan bir kadın Hüseyin (a.s) için ağlıyor ve şöyle diyordu:

Ey habibim, ey Ehlibeyt'immin efendisi, ey Muhammed (s.a.a) evladı, ey kumların ve yetimlerin baharı ve ey zinazade oğulları tarafından öldürülen!

Onu duyan herkes ağladı. Yezid bir çubuk istedi ve onunla İmam Hüseyin'in (a.s) dudak ve dişlerine vurmaya başladı.

Ebu Burze-i Eslemî yerinde duramadı ve Yezid'e hitaben dedi:

Yazıklar olsun sana Yezid! Fatıma'nın (s.a) oğlu Hüseyin'e (a.s) çukubla mı vuruyorsun? Oysa ki, ben Resulullah'ın (s.a.a), Hüseyin ve kardeşi Hasan'ın (Allah'ın selamı onlara olsun) dişlerini öperek

'Siz ikiniz cennet gençlerinin efendilerisiniz. Allah sizi öldürenleri öldürsün, lanet etsin ve cehenneme atsın. Ne de kötü bir yerdir orası!' dediğini duymuş ve görmüş biriyim.

Yezid buna öfkelenerek onu meclisten dışarı çıkarmalarını emretti ve sonra da İbn Zebârî'nin şiirini okumaya başladı:

Keşke Bedir Savaşı'nda öldürülen kabilemin büyükleri olsalardı da,

Hazrec kabilesinin, kılıçlarımızın inmesiyle nasıl inlediğini görselerdi.

Görselerdi de bunun sevinciyle çılgık atarak "Ey Yezid, ellerin kırılmasın!" deselerdi!

Biz Haşimoğulları büyüklerini öldürerek, Bedir Savaşı'nın yerine hesap ettik.

Ahmed'in yaptıklarından ötürü, onun oğullarından intikam almazsam Hindifoğulları'ndan değilim!

Zeyneb'in (a.s) Konuşması

Emîrül-Müminin Ali (a.s) kızı Zeyneb (s.a) bunu duyunca, yerinden kalktı. Allah'a hamd-u senâ ve Resul'üne (s.a.a) salat ettikten sonra şu ayeti okudu:

﴿ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةَ الَّذِينَ أَسَاءُوا السُّوْأَىٰ أَن كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَكَانُوا

بِهَا يَسْتَهْزِؤْنَ﴾

Sonra kötülük yapanların uğradıkları son, Allah'ın ayetlerini yalanlamaları ve alay konusu edinmeleri dolayısıyla çok kötü oldu.¹

Ve şöyle devam etti:

1- Rûm, 10

أَطْنَنْتَ يَا زَيْدٌ حَيْثُ أَحْذَتْ عَلَيْنَا أَقْطَارَ أَيْرُضَ وَ آفَاقَ السَّمَاءِ
فَأَصْبَحْنَا نُسَاقُ كَمَا تُسَاقُ أَيْسْرَاءُ أَنْ بِنَا هَوَانًا عَلَيْهِ وَ بِكَ عَلَيْهِ كِرَامَةٌ وَ
أَنَّ ذَلِكَ لِعِظَمِ حَطْرِكَ عِنْدَهُ...

فَمَهْلًا مَهْلًا، أُنْسِيَتْ قَوْلَ اللَّهِ تَعَالَى: ﴿وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّمَا
نُمَلِي لَهُمْ خَيْرٌ لِّأَنفُسِهِمْ إِنَّمَا نُمَلِي لَهُمْ لِيبْزِدُوا إِثْمًا وَ لَهُمْ عَذَابٌ
مُّهِينٌ﴾؟

أَمِنَ الْعَدْلُ يَابْنَ الطُّلُقَاءِ تَحْدِيرُكَ حَرَائِكَ وَ إِمَائِكَ وَ سَوْتِكَ بَنَاتِ
رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) سَبَابًا؟ قَدْ هَتَكْتَ سُتُورَهُنَّ وَ أَبْدَيْتَ
وُجُوهَهُنَّ، تَحْدُوْ بِهِنَّ أَيْعْدَاءُ مِنْ بَلَدٍ إِلَى بَلَدٍ وَ يَسْتَشْرِفُهُنَّ أَهْلُ الْمَنَاهِلِ
وَ الْمَنَاقِلِ، وَ يَتَصَفَّحُ وَجُوهَهُنَّ الْقَرِيبُ وَ الْبَعِيدُ وَ الدَّنِيُّ وَ الشَّرِيفُ، لَيْسَ
مَعَهُنَّ مِنْ رِجَالِهِنَّ وَ لِيٍّ وَ لَا مِنْ حُمَاتِهِنَّ حَمِيٌّ...

اللَّهُمَّ خُذْ لَنَا بِحَقِّنَا وَ انْتَقِمْ مِنْ ظَالِمِنَا وَ أَحْلِلْ غَضَبَكَ بِمَنْ سَفَكَ
دِمَائِنَا وَ قَتَلَ حُمَاتِنَا... ﴿وَ لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قَتَلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا
بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ﴾ وَ حَسْبُكَ بِاللَّهِ حَاكِمًا وَ بِمُحَمَّدٍ (صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) حَصِيمًا وَ بِجَبْرِئِيلَ ظَهِيرًا وَ سَيَعْلَمُ مَنْ سَوَّلَ لَكَ وَ مَكَّنَكَ
مِنْ رِقَابِ الْمُسْلِمِينَ، بَعْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا...

فَالِي اللَّهِ الْمُشْتَكَى وَ عَلَيْهِ الْمُعْوَلُ، فَكِدْ كَيْدَكَ وَ اسْعَ سَعِيكَ وَ
نَاصِبٌ جُهْدِكَ، فَوَاللَّهِ لَا تَمُحُو ذِكْرَنَا وَ لَا تُمِيتُ وَحِينَنَا وَ لَا تُدْرِكُ
أَمَدَنَا... يَوْمَ يُنَادِي الْمُنَادِي أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ.

فَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ الَّذِي حَتَمَ لَأَوْلَانَا بِالسَّعَادَةِ وَالْمَغْفِرَةِ وَ
لَاخِرْنَا بِالشَّهَادَةِ وَالرَّحْمَةِ وَ تَسْأَلُ اللَّهُ أَنْ يُكَمِّلَ لَهُمُ الثَّوَابَ وَيُوجِبَ
لَهُمُ الْمَزِيدَ وَيُحْسِنَ عَلَيْنَا الْخِلَافَةَ، إِنَّهُ رَحِيمٌ وَدُودٌ، وَ حَسْبُنَا اللَّهُ وَ نِعْمَ
الْوَكِيلُ.

"Ey Yezid, esir olarak şehir şehir dolaştırmakla bu geniş yeryüzünü ve bu fezaı bize dar ettiğini, bizi Allah katında hor ve zelil, kendini de yücelttiğini ve bu olayların da senin yüce makamından olduğunu mu sanırsın ki bundan ötürü çok övünür ve sevinirsin? Dünyayı abat ettiğin için çok mu mutlusun? Her şeyin istediğin gibi gerçekleşmesine ve saltanatı ele geçirmene çok mu sevinirsin? Yavaş ol, yavaş! Allah'ın, **"O küfre sapanlar, kendilerine tanıdığımız süreyi sakın kendileri için hayırlı sanmasınlar, biz onlara, ancak günahları daha da artsın, diye süre vermekteyiz. Onlar için aşağılatıcı bir azab vardır."**¹ buyurduğunu unuttun mu yoksa?"

"Ey azat edilenlerin (Mekke'nin fethi sonrasında) oğlu, kendi kadın ve cariyelerini perde ardında tutup Resulullah'ın (s.a.a) kızlarını da yüzü açık ve örtüsüz olarak düşmanlarının yanında şehir şehir dolaştırman ve her konağın sakinlerine göstermen, yabancıya ve aşınaya, alçaklara ve şerefli insanlara, bu himayesiz esirleri göstermen insaf ve adalet midir? Soylu ve asil insanların ciğerini ağzına alıp sonra dışarı atan ve şehitlerin kanıyla beslenen birinden² nasıl merhamet beklenebilir? Her zaman itiraz, husumet ve kinle bize bakan kimse, elinden gelen her türlü kötülüğü neden yapmasın? Şimdi de sanki bu yaptığıyla günah işlememiş gibi mest ve mağrur bir hâlde cennet gençlerinin

1- Âl-i İmrân, 178

2- Muaviye'nin annesi Hind'in Uhud Savaşı'nda, Hamza'nın ciğerini ağzına alarak yemek istemesi olayına işarettir.

efendisi Hüseyin b. Ali'nin (a.s) dişlerine çukubla vuruyor ve pervasızca, 'Bedir Savaşı'nda ölen büyüklerim keşke burada olsalardı da bu durumu görmekle çılgınlık atarak, 'Ellerin dert görmesin ey Yezid!' deselerdi.' diyorsun. Niye bu sözü demeyesin ve niye bu şiiri okumayasın ki? Sen Muhammed (s.a.a) evlatlarının kanına buladın elini ve yeryüzünün yıldızları olan Abdulmuttaliboğulları'nı katlettin. Fakat bununla kendi ölüm ve bedbahtlığına zemin oluşturdu. Şimdi de duyuyormuş gibi kendi kabilenin yaşlılarını sesliyorsun. Çok geçmeden sen de onlara katılacak ve 'Keşke ellerim kırılıysaydı ve dilim lâl olsaydı da bunları demeseydim!' diyeceksin."

"Ey güçlü Allah'ım, bize zulmedenlerden intikamımızı ve hakkımızı al ve gazabının ateşinde yak onları!"

"Yezid! Bu yaptıklarınla ancak kendi derini yüzdün ve kendi etini parçaladın. Çok sürmeyecek; Peygamber (s.a.a) evlatlarının kanını akıtmak ve Ehlibeyt'ine saygısızlıkta bulunmakla yüklendiğin bu vebalin altında Hz. Peygamber'in (s.a.a) huzuruna çıkacaksın. O gün Allah onları bir araya toplayacak ve haklarını alacaktır. **"Allah yolunda öldürülenleri sakın 'ölüler' sanmayın. Hayır, onlar Rableri katında diridirler, rızıklanmaktadırlar."**¹ Allah'ın hükmedici, Muhammed'in (s.a.a) davacı ve Cebrail'in de ona yardımcı olacağı gün senin için yeterlidir. Seni bu makama getirerek Müslümanların sırtına bindirenler, zalimler arasından ne de kötü bir bedel seçtiklerini çok yakında anlayacak ve kimin daha bedbaht olduğunu bilecekler. Sen konuşulmayacak kadar değersiz birisin; ama mevcut durum, seninle konuşmayı mecbur etmiştir. Seni kınamak ve zemmetmek ise benim gözümde değerli ve büyük bir iştir. Gözler ağlamakta ve sineler de gam ateşiyle yanmakta. Ah, Allah ordusunun şeytan ordusu eliyle öldürülmesi ne ilginçtir! Bizim

1- Âl-i İmrân, 169

kanımız ellerinden damlamakta ve etlerimiz ise ağızlarında çiğnenmekte. O arı ve pak bedenler yer üstünde kalmıştır. Çöl kurtları sırayla onları ziyaret etmekte." "

"Ey Yezid, bugünkü zaferini ganimet biliyor isen, yaptıklarından başka bir şey göremeyeceğin o gün geldiğinde bunun hesabını vereceksin. Allah kullarına haksızlık etmez! Biz de şikâyetimizi O'na yöneltiyoruz. O'dur bizim sığınacağımız. Ey Yezid, kendi işinle meşgul ol ve istediğin şekilde düzen kurmak için çalış! Ne yaparsan yap, Allah'a andolsun ki adımızı silemeyecek, vahyimizi söndüremeyecek ve bizim işimizi bitiremeyeceksin. Alnındaki bu lekeyi de silemeyeceksin. Çünkü aklın âlil, yaşayacağın günler az ve kâlidir. "Allah'ın laneti zalimlerin üzerine olsun!" diye seslendiğinde gaybî münadi, o gün bu topluluğun da dağılacaktır. Allah'a hamdolsun ki, başlangıcımızı saadet ve mağfiret, sonumuzu da şehadet ve rahmet kıldı. Allah'tan istiyoruz ki nimetini şehitlerimize tamamlasın, mükâfatlarını artırsın ve bizleri de onlar için salih haleflerden kılsın. Çünkü O, bağışlayan ve şefkatlidir. Allah bize yeter, ne de güzel vekildir O!"

Yezid bu konuşmayı dinledikten sonra, "İnleyenlerin inleyişi ne de güzeldir ve musibete düşen kadınlar için ölmek ne de kolaydır!" dedi ve sonra da esirlere ne yapılması gerektiği konusunda Şam'ın büyükleriyle danıştı.

Onlar esirlerin öldürülmesini istedi, fakat Nüman b. Beşir şöyle dedi: "Resulullah (s.a.a) esirlere karşı nasıl davranıyor idiye, sen de öyle davran!"

Bu sırada Şam ehlinden olan biri İmam Hüseyin'in (a.s) kızı Fatıma'ya baktı ve dedi: "Ey müminlerin emiri, bu cariyeyi bana hediye et!"

Fatıma, halası Zeyneb'e (s.a) bakarak, "Halacığım, babamı öldürdüler ve şimdi de cariyeye yapmak istiyorlar!"

dedi. Hz. Zeyneb (s.a) şöyle dedi: "Bu fasık, bir şey yapamaz!"

Şamlı, Yezid'e sordu:

– Kimdir bu kız?

Yezid dedi:

– Hüseyin kızı Fatıma'dır ve o kadın da Ali b. Ebutalib kızı Zeyneb'dir (s.a).

Şamlı:

– Ey Yezid, Allah sana lanet etsin! Peygamber (s.a.a) evlatlarını öldürüp Ehlibeyt'ini de nasıl esir edersin? Andolsun Allah'a, ben, Rum esirleri sanmıştım bunları.

Yezid:

– Andolsun, seni de onların yanına göndereceğim! dedi ve adamı öldürttü.

Yezid, bir hatip çağırarak minbere çıkmasını, Hüseyin'e (a.s) ve babasına (a.s) hakaret etmesini emretti.

Hatip minbere çıkarak Müminler Emiri Ali (a.s) ve şehit Hüseyin'i (a.s) kötülemeye, Muaviye ve Yezid'i de övmeye başladı.

Ali b. Hüseyin Zeynelabidin (a.s) haykırarak dedi:

وَيْلَكَ أَيُّهَا الْخَاطِبُ، إِشْتَرَيْتَ مَرَضَةَ الْمَخْلُوقِ بِسَخَطِ الْخَالِقِ، فَتَبَوَّأَ
مَقْعَدَكَ مِنَ النَّارِ.

"Ey hatip, yazıklar olsun sana! Mahlукun rızasını kazanmak için Allah'ı gazaplandırdın. Ateş içinde yerini hazırladın."

Müminler Emiri Ali'nin (a.s) vafında ne de güzel demiştir İbn Sinan-ı Haffacî:

Minberler üzerinde alenen nasıl küfredersiniz
Ali'ye?

Oysa minberler de onun kılıcıyla kurulmuştur!

Aynı gün Yezid, Ali b. Hüseyin'in (a.s) üç isteğini yerine getireceğine dair söz verdi ve sonra da Ehlibeyt'i, tavanı olmayan bir eve yerleştirilmesini istedi.

Bu evde Ehlibeyt'in yüzleri şişti ve yara-bere içinde kaldı. Orada kaldıkları sürece İmam Hüseyin'e (a.s) matem tuttu ve ağladılar.

Sakine (s.a) şöyle diyor:

Dımışk'taki dördüncü günümüzde bir rüya gördüm.

-Gördüğü rüyayı uzun uzadıya anlattıktan sonra- şöyle devam etti:

Tahtirevanda oturmuş bir kadın gördüm, elleri başındaydı. "Bu kadın kimdir?" diye sordum. "Muhammed (s.a.a) kızı Fatıma (s.a) ve babanın annesidir o." dediler. "Andolsun, bize yapılan zulümleri gidip anlatacağım." dedim ve koşarak gidip yetiştim ona. Karşısında durdum, hem ağlıyor, hem de anlatıyordum: "Anacığım! Andolsun Allah'a, bizim hakkımızı inkâr ettiler, topluluğumuzu dağıttılar ve hürmetimizi ayak altına aldılar. Anacığım! Andolsun Allah'a, babamız Hüseyin'i (a.s) öldürdüler."

Dedi: "Sakine! Dur, anlatma artık! Çünkü kalbimin damarını parçaladın. Bu, baban Hüseyin'in (a.s) gömleğidir. Allah'ın huzuruna çıkıncaya kadar yanımdan ayırmayacağım onu."

İbn Lahia, Muhammed b. Abdurrahman'dan şöyle rivayet eder: Re'su'l-Calut beni görüp dedi:

Andolsun Allah'a, ben Hz. Davud'un (a.s) yetmişinci torunuyum ve Museviler beni gördüklerinde tazim ederler. Siz ise Peygamberinizle (s.a.a) oğlu arasında sadece bir baba olmasına rağmen onun oğullarını katlettiniz.

Rum Padişahının Elçisi

İmam Zeynelabidin'den (a.s) şöyle rivayet edilmiştir:

Hüseyin'in (a.s) kesik başı Yezid'e getirildiği günün sonrasından itibaren Yezid içki meclisleri düzenliyor ve Hüseyin'in (a.s) başını da karşısına koyuyordu. Bir gün tanınmış büyüklerden olan Rum Padişahı'nın elçisi, Yezid'in meclisine katıldı. Oradaki kesik başı görünce sordu:

– Ey Arapların padişahı, bu kimin başıdır?

Yezid:

– Bu baştan sana ne, boş ver?

Elçi:

– Padişahım, yanına döndüğüm zaman gördüklerimi sorar. Bu başın ve sahibinin öyküsünü bilmek isterim ki padişahıma anlatayım. Böylece o da senin sevincine ortak olur.

Yezid:

– Bu, Ali b. Ebutalib'in oğlu Hüseyin'in başıdır.

Elçi:

– Anası kimdir?

Yezid:

– Resulullah'ın kızı Fatıma.

Elçi:

– Yazıklar olsun sana! Benim dinim sizin dininizden daha iyidir. Çünkü benim babam Hz. Davud'un torunlarındanmış. Benimle onun arasında bir çok babalar olmasına rağmen Nasraniler bana saygı gösterir ve ayağımın değdiği toprağı teberrük amacıyla alırlar. Siz ise Peygamberinizin öz kızının oğlunu öldürüyorsunuz. Bu sizin dininiz nasıl bir dindir? Ey Yezid, Hafir kilisesinin öyküsünü duymuş musun?

Yezid:

– Anlat, bilmek isterim!

Elçi:

– Umman ve Çin arasında bir deniz vardır ve bunu geçmek bir yıl alır. Bu denizin ortasında sadece bir şehir vardır. Diğer ülkelere yakut ve kafur oradan gider. Oranın ağaçları öd ve anberdir. Bu şehir de tümüyle Nasranilerin elindedir ve Nasrani padişahları dışında hiç bir padişahın orada eli yoktur. Orada çok kilise vardır, en büyüğü de Hafir kilisesidir. Bu kilisenin mihrabında altından yapılmış bir kutu vardır. Hz. İsa'nın (a.s) ona binmiş olduğu söylenmektedir. O kutunun etrafına ipek ayin parçaları sarılmıştır ve her yıl Nasranilerin büyük bir bölümü bu kiliseyi ziyaret etmek için uzak yerlerden gelirler. O kutunun etrafında tavaf eder ve öperler. Dileklerini orda Allah'tan dilerler. Siz ise kendi Peygamberinizin oğlunu öldürüyorsunuz. Yazıklar olsun size de, dininize de!

Yezid:

– Bu Nasranî'yi öldürün, beni kendi ülkemde rezil etmesin!

Elçi öldürüleceğini anlayınca:

– Beni mi öldüreceksiniz?

Yezid:

– Evet

Elçi:

– Bilmiş ol, dün gece Peygamberinizi rüyada gördüm. Bana diyordu ki: "*Ey Nasranî, sen cennet ehlisin!*" Ben şaşır kalmıştım. Ama şimdi anlıyorum. "Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilâh yoktur ve şüphesiz Muhammed Allah'ın elçisidir."

Sonra İmam Hüseyin'in (a.s) mukaddes başını alarak bağrına bastı ve öptü durdu. Sonra da ağladı ve sonunda öldürüldü.

Minhal Hadisi

Bir gün İmam Zeynelabidin (a.s) evden çıkıp Dımışk pazarında yürüyordu. Minhal b. Amr gelip dedi: "Ey Peygamber (s.a.a) evladı, günün nasıl geçti?"

İmam buyurdu:

Firavunoğulları içinde erkek çocukları öldürülen ve kadınları diri bırakılan İsrailoğulları gibi. Ey Minhal! Araplar, "Muhammed (s.a.a) Arap'tır." diyerek Arap olmayanlar karşısında iftihar eder; Kureyş de "Muhammed (s.a.a) bizim kabilemizdendir." diyerek diğer Araplara karşı iftihar eder. Muhammed'in (s.a.a) Ehlibeyt'i olmamıza rağmen hakkımızı gasp etti ve bizi katlettiler. Ey Minhal! Biz Allah'a aitiz ve dönüşümüz de O'nadır.

Ne de güzel demiş Mehyar:

Resulullah'ın (s.a.a) hürmetine minberinin tahtalarına saygı gösterirler

Onun evlatlarını ise ayaklar altına alırlar.

Hangi kanun gereği Peygamber'in evlatları size tabi olsunlar.

Oysa ki siz Peygamber'in dostları ve tâbînden olmakla iftihar edersiniz.

Yezid bir gün Ali b. Hüseyin'i (a.s) ve Amr b. Hüseyin'i (a.s) çağırdı. Amr on bir yaşında bir çocuktü. Yezid ona dedi: "Benim oğlum Halid'le gürüşmeye var mısın?"

Amr dedi: "Gürüşmeye yokum, bir bıçak ona ve birini de bana ver, savaşalım!"

Yezid dedi: "Bu, babalarından aldıkları mirastır; yılan elbetteki yılan doğar!"

Sonra Ali b. Hüseyin'e (a.s) dönerek dedi: "Senin üç dileğini yerine getireceğime dair söz vermiştim. Şimdi isteklerini söyle!"

Ali b. Hüseyin Zeynelabidin (a.s) buyurdu:

Babam Hüseyin'in mukaddes başını bir kez daha görmek istiyorum. Yağmalanan mallarımızı geri istiyorum. Son isteğim de eğer beni öldürme niyetindeysen, kadınları Medine'ye götürmesi için emin birini görevlendir!

Yezid dedi: "Babanın yüzünü asla göremeyeceksin. Sana gelince; affettim seni ve öldürmeyeceğim. Kadınları da senden başkası Medine'ye götürmeyecektir. Sizden alınan malları fazlasıyla ödeyeceğim."

Zeynelabidin (a.s) buyurdu:

Senin mallarını istemiyoruz, bırak da malların azalmasın. Biz yağmalanan kendi malımızı istiyoruz. Çünkü Muhammed (s.a.a) kızı Fatıma'nın (s.a) örtüleri, örtüsü, boynuna astığı süs eşyası ve ayrıca gömleği onların içindedir.

Yezid'in emriyle yağmalanan eşyalar toplatıldı, iki yüz dinar da kendisi onların üzerine koyup Hz. Zeynelabidin'e (a.s) verdi. İmam Zeynelabidin (a.s) iki yüz dinarı fakirler arasında bölüştürdü.

Yezid, Hüseyin'in (a.s) esir edilen Ehlibeyt'inin kendi vatanları Medine'ye geri götürülmesini emretti.

Rivayete göre Hüseyin'in(a.s) mukaddes başı da Kerbela'ya götürüldü ve kutsî bedeniyle birlikte defnedildi. İmamiye Şia'sının görüş ve ameli de bu doğrultudadır.

Bunun dışında da rivayetler nakledilmiştir, fakat bunlar birbirleriyle çelişmektedir. Konuyu fazla uzatmamak için bu çelişik rivayetlere değinmiyoruz.

Ehlibeyt'in Kerbela'ya Girişi

Hüseyin'in (a.s) ehlibeyti Şam'dan Irak'a geldiler. Kafile kılavuzuna dediler: "Bizi Kerbela yolundan götür!"

Kerbela'ya geldiklerinde Hüseyin'in (a.s) mezarını ziyarete gelen Cabir b. Abdullah-i Ensarî'yi, Haşimoğulları'ndan birilerini ve Peygamber (s.a.a) ailesine mensup bazıalarını gördüler.

Herkes ağlamaya ve inlemeye başladı. Ciğer pareleyen ve yürek yakan bir yasa büründüler. Kerbela'nın yakınlarında bulunan Arap kadınları bir araya gelerek birkaç gün yas tuttu.

Nakledildiğine göre Ebu Habbab-i Kelbî, bazı alçı ustalarından şöyle rivayet etmiştir:

Biz geceleri Hibabe denen yere gittiğimizde cinlerin Hüseyin'e (a.s) ağladıklarını, yas tuttıklarını duyuyorduk.

Ehlibeyt Medine Yakınlarında

Hüseyin'in (a.s) kafilesi Kerbela'dan çıkıp Medine'ye taraf yol almaya başladı. Beşir b. Cazlem şöyle aktarır:

Medine'ye yaklaştığımızda Ali b. Hüseyin (a.s) inip çadırları kurdu. Kadınları da indirdikten sonra bana dedi:

Ey Beşir! Allah babana rahmet etsin; senin de baban gibi şairliğin var mıdır?

Dedim: "Evet, ey Peygamber (s.a.a) evladı! Bende de şairlik var."

Buyurdu:

Medine'ye git ve Hüseyin'in (a.s) şehit edildiğini duyur!

Atıma binip hızla Medine'ye gittim. Mescid'ün Nebi'ye (s.a.a) vardığımda yüksek sesle ve ağlayarak şu beyitleri okudum:

يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لَا مَقَامَ لَكُمْ بِهَا قُتِلَ الْحُسَيْنُ فَادْمَعِي مِدْرَارًا
الْجِسْمُ مِنْهُ بِكَرْبَلَاءَ مُضْرَجٌ وَالرَّأْسُ مِنْهُ عَلَى الْقِنَاقَةِ يُدَارُ

"Ey Medine ehli, artık burada duramazsınız.

Hüseyin (a.s) öldürüldü, bu yüzden gözlerimden yağmur gibi yaş akmadadır.

Hüseyin'in bedeni Kerbela'da kanlar içinde kaldı

Mukaddes başı da mızraklar ucunda şehir şehir dolaştırılmadadır!"

Sonra da şöyle dedim:

Medine halkı, Ali b. Hüseyin (a.s), halaları ve bacalarıyla birlikte sizin yakınıınızda ve şehrin duvarının arkasındadır. Onun yerini size göstermek için onun tarafından gönderilmişim.

Bu sözlerimi duyan Medine kadınları yasa büründüler, ağlamaya ve inlemeye başladılar. O kadar insan ağlıyordu ve o kadar acı bir durum ortaya çıkmıştı ki, o güne kadar böylesini görmemiştim. Bir kadın, Hüseyin (a.s) için ağlıyor ve şöyle diyordu:

Bir haberci gelip efendimin şehit edildiğini söyledi

Bununla yüreğimi dağladı, hasta ve perişan etti beni.

O hâlde ey gözlerim, yaş dökmede cömert olun!

Musibetiyle arşı etkileyen, arşı sarsan Hüseyin'e durmadan ağlayın!

Onun şehit olmasıyla dindarlık ve yüceliğin azaları kopmuştur.

Şehirden uzak kalan Resulullah'ın (s.a.a) evladına, Ali b. Ebutalib'in (a.s) oğlu ve halifesine ağlayın!

Sonra da şöyle dedi:

Ey habercisi! Hüseyin'in (a.s) şehadetini bildirmekle acımızı tazeledin ve henüz iyileşmeyen yaralarımızı deştin. Sen kimsin?

Dedim:

Ben Beşir b. Cazlem'im, İmamım Ali b. Hüseyin (a.s) göndermiştir beni. O hazret Hüseyin'in (a.s) Ehlibeyt'iyle birlikte filan yerde çadır kurmuştur.

Medineliler bunu duyunca beni bırakıp hızla şehirden çıkmaya başladılar. Atımı dört nal koşturup İmam Zeynelabidin'in (a.s) çadır kurduğu yere vardığımda halkın kalabalığı yolları kapatmıştı. Atımdan inip insanların sırtına ayak basarak çadırlara ulaşabildim.

Ali b. Hüseyin Zeynelabidin (a.s) çadırın içindeydi ve ağlıyordu. Sonra elindeki mendille gözyaşlarını sildi ve dışarı çıktı. İmamın hemen birkaç adım arkasında hareket eden bir hizmetçi, elindeki sandalyeyi yere koydu. İmam Zeynelabidin (a.s) sandalyeye oturdu ve göz yaşlarına engel olamıyordu. Her yerden ağlama sesi geliyordu. İnsanlar dört bir yandan gelip İmam'a tesliyette bulunuyorlardı.

Bu esnada İmam (a.s) eliyle işaret ederek insanları susturdu ve konuşmaya başladı:

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، مَا لِكَ يَوْمَ الدِّينِ، بَارِئِ الْخَلَائِقِ أَجْمَعِينَ،
الَّذِي بَعْدَ فَارْتَفَعَ فِي السَّمَاوَاتِ الْعُلَى، وَ قَرَّبَ فَشَهِدَ التَّجْوَى،
نَحْمَدُهُ عَلَى عِظَائِمِ أُمُورٍ وَ فَجَائِعِ الدُّهُورِ وَ أَلَمِ الْفَجَائِعِ...
أَيُّهَا الْقَوْمُ، إِنَّ اللَّهَ وَ لَهُ الْحَمْدُ ابْتِلَاءًا بِمَصَائِبَ جَلِيلَةٍ، وَ ثَلْمَةً فِي
الْإِسْلَامِ عَظِيمَةً، قُتِلَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) وَ عِشْرَتُهُ، وَ سُبِي
نِسَاؤُهُ وَ صَبِيَّتُهُ، وَ دَارُوا بِرَأْسِهِ فِي الْبُلْدَانِ مِنْ فَوْقِ عَامِلِ السَّنَانِ، وَ
هَذِهِ الرَّزِيَّةُ الَّتِي لَيْسَ مِثْلَهَا رَزِيَّةٌ.

أَيُّهَا النَّاسُ، فَأَيُّ رَجَالَاتٍ مِنْكُمْ يَسْرُونَ بَعْدَ قَتْلِهِ؟ أَمْ أَىُّ فُؤَادٍ لَا يَحْزَنُ مِنْ أَجْلِهِ؟ أَمْ آيَّةٌ عَيْنٍ مِنْكُمْ تَحْبَسُ دَمْعَهَا وَ تَضِنُّ عَنِ انْهَمَالِهَا؟ فَلَقَدْ بَكَتِ السَّبْعُ الشَّدَادُ لِثَلْثِهِ وَ بَكَتِ الْبِحَارُ بِأَمْوَاجِهَا وَالسَّمَاوَاتُ بِأَرْكَانِهَا وَ أَيْرِضُ بِأَرْجَائِهَا وَ أَيْشَجَارُ بِأَغْصَانِهَا وَ الْحَيَاتَانُ وَ لُجَجُ الْبِحَارِ وَ الْمَلَائِكَةُ الْمُقْرَبُونَ وَ أَهْلُ السَّمَاوَاتِ أَجْمَعُونَ.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ، أَىُّ قَلْبٍ لَا يَنْصَدِعُ لِثَلْثِهِ؟ أَمْ أَىُّ فُؤَادٍ لَا يَحِنُّ إِلَيْهِ؟ أَمْ أَىُّ سَمْعٍ يَسْمَعُ هَذِهِ الثُّلْمَةَ الَّتِي ثَلَمَتْ فِي الْإِسْلَامِ وَ لَا يَصْمُ؟

أَيُّهَا النَّاسُ، أَصْبَحْنَا مَطْرُودِينَ مُشْرَدِينَ مُذَوِّدِينَ وَ شَاسِعِينَ عَنِ أَيْمِصَارِ كَأَنَّا أَوْلَادُ تُرْكٍ وَ كَابِلٍ، مِنْ غَيْرِ جُرْمٍ اجْتَرَمْنَا، وَ لَا مَكْرُوهٍ ارْتَكَبْنَا، وَ لَا ثَلْمَةَ فِي الْإِسْلَامِ ثَلَمْنَا ﴿مَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي آبَائِنَا أَيْوَلِينَ إِنْ هَذَا إِلَّا اخْتِلَاقٌ﴾

وَاللَّهِ لَوْ أَنَّ النَّبِيَّ تَقَدَّمَ إِلَيْهِمْ فِي قِتَالِنَا كَمَا تَقَدَّمَ إِلَيْهِمْ فِي الْوَصَايَةِ بِنَا لَمَا ازْدَادُوا عَلَيَّ مَا فَعَلُوا بِنَا، فَإِنَّا لِلَّهِ وَ إِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ مِنْ مَّصِيبَةٍ مَا أَعْظَمَهَا وَ أَوْجَعَهَا وَ أَفْجَعَهَا وَ أَكْظَمَهَا وَ أَفْطَعَهَا وَ أَمْرَهَا وَ أَفْذَحَهَا، فَعِنْدَ اللَّهِ نَحْتَسِبُ فِيمَا أَصَابَنَا وَ مَا بَلَغَ بِنَا، فَإِنَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ.

"Hamd, her iki cihanın Rabbi, ceza gününün sahibi ve bütün mahlukların yaratıcısı Allah'a mahsustur. O ki, akıllar O'nu idrak edemez ve gizli sırlar O'nun nezdinde aşikardır. Büyük musibetler, zamanın felaketleri, belaların acısı, üzücü hadiseler ve şiddetli gamlara karşılık hamd ederiz Allah'a. Ey insanlar! Bizi büyük musibetlerle ve İslâm'da

açılan bir yarayla imtihana tâbi tutan Allah'adır hamd-u sena. Bilmiş olun ki Hüseyin (a.s) oğul ve akrabalarını katletti ve kadınlarını esir tuttular. Hüseyin'in (a.s) mukaddes başını kesip mızraklar ucunda şehir şehir gezdirdiler. Bu, eşsiz ve benzersiz bir musibettir!"

"Ey insanlar, bu musibetten sonra erkeklerinizin hangisi sevinecek? Hanginizin kalbi bu acı ve elemi taşımayacak? Hangi göz ağlamayacak? Oysa ki yedi gökler ona ağladı. Denizler dalgalarıyla ağladı. Gökler ve yeryüzü ağladı. Ağaçların yaprakları, balıklar, denizlerin dalgaları, mukarreb melekler ve göklerin ehli bu musibete ağladı ve yas tuttular."

"Ey insanlar, hangi kalp ona yönelmedi? İslâm'a inen bu darbeyi hangi kulak duyup da çağır olmadı?"

"Ey insanlar, hiçbir suç ve günah işlemeksizin, İslâm dininde bir değişiklik yapmaksızın Türkistan ve Kâbul ehli gibi bizi darmadağın ettiler ve şehirlerimizden uzaklaştırdılar. Andolsun Allah'a, yüce Peygamber (s.a.a), bizim hakkımızdaki tavsiyeleri yerine bize karşı savaş emri vermiş olsaydı, bu yaptıklarının dışında bir şey yapamayacaklardı."

"Şüphesiz yok ki Allah'tanız ve dönüşümüz de O'nadır. Musibetimiz ne de büyük, ne de acı, ne de yakıcı ve çetindir! Yüce Allah'tan, bu musibet ve acılara karşılık bize mükâfat vermesini ve rahmette bulunmasını umuyoruz. Aziz ve intikam alıcı olan O'dur."

İmam Zeynelabidin'in (a.s) konuşması buraya vardığında, felç olduğu için Kerbela'ya gidemeyen Sûhan b. Sa'saa b. Sûhan yerinden kalkıp şöyle özür diledi: "Ey Allah Resulü'nün (s.a.a) evladı, ben felç ve sakat olduğum için size yardımda bulunamadım."

İmam (a.s) onun mazeretini kabul ve ona teşekkür ettikten sonra babasına da rahmet gönderdi.

Medine Evleri

İmam Zeynelabidin (a.s) ailesi ve beraberindekilerle birlikte hareket ederek Medine'ye girdi. Akrobalarının, yakınlarının ve kabilesinin evlerine bakındı. Sanki evler, kendi koruyucularını kaybettikleri için matemli kadınlar gibi ağlıyor, sızlıyorlardı. Âdetâ İmam'a (a.s), sahiplerini soruyor ve böylelikle de İmam'ın (a.s) içindeki ateşi alevlendiriyorlar ve hüznünü arttırıyorlardı.

Hüseyin'in (a.s) sahipsiz evi haykırırcasına, ey insanlar, böyle ağladığım için beni mazur görün ve bu büyük musibette bana yardımcı olun diyordu, adeta. Benim, hasretlerinden yakındığım insanlar yüce ahlak sahipleriydi. Gecemle, gündüzümle benimleydiler. Karanlıklarımın ve seherlerimin nuruydu; şeref çadırının ipleri, benim iftiharım, güç ve kuvvetimin sebebiydi onlar. Benim ay ve güneşimdi onlar. Nice geceler kendi yücelikleriyle üstümdeki korkumu attılar, ihsanda bulunarak hürmetimi artırdılar. Seher vakitlerindeki yakarışlarını bana duyurdu ve değerli sırlarıyla beni kıymetli kıldılar. Nice günler varlıklarıyla beni süsledi ve erdemleriyle güzel kokulu kıldılar. Benim kuru tahtalarım onları görmekle can bulup filizlendiler. Onlar uğurlarıyla benim uğursuzluğumu ortadan kaldırdılar. Benim arzu tarlalarım nice menkıbe fidanları dikti ve musibetlerden korudular.

Nice sabahlar onların varlığıyla kendimi saraylardan üstün gördüm. Onlarla iftihar ediyordum ve onlarla mutlu idim. Nice ümitsizliklerimi diriltip ümide dönüştürdüler. Çürümüş bir kemik gibi varlık eşliğime saklanmış nice korkularımı çıkarıp dışarı attılar. Fakat zaman beni kıskanıp onları ölüm oklarının hedefi kıldı ve beni düşmanlar arasında kimsesiz bıraktı. Onların parmak işaretleriyle işleyen yücelik dairesi parçalanmış, erdemler abidesi onları kaybetmekle şikâyete başlamış ve iyilikler anıtı, o yüce insanların bedenlerinin parçalanmasıyla darmadağın olmuş-

tur bugün. Allah'ın hükümleri, onların yüzünü göremedikleri için bugün inlemektedir.

Bu savaşta kanı dökülen o yüce insan hani? Bu musibetlerde bayrağı yere düşen olgunluk ordusu nerde? Ağlamada insanoğlu bana eşlik etmez ve bu acıda cahil insanlar beni yalnız bıraksa şayet, eski toprak yığınlarının, viran olmuş evlerin duvarlarının bana eşlik etmesi de yeterlidir. Çünkü onlar da benimle birlikte ağlıyor, benimle birlikte matemdedir. şayet duyacak olursanız, namazlar da o hak yolu şehitlerine ağlamakta ve yas tutmaktalar. Yücelik ve keramet, onları görmek için can atmakta! İhsan ve kerem, onları görmekle neşe bulmayı ve mutlu olmayı dilemektedir. Mescitlerin mihrapları, onların ayrılığında ağlamaktadır! Dilek sahiplerinin dilekleri, onların iyiliklerini anıp sızlanmaktadır!

Bunları duyacak olsaydınız, elbette hüzün ve elemle dolar ve bu büyük musibette ihmalkâr olduğunuzu anardınız. Hatta sadece benim yalnızlığımı ve ezikliğimi görerseniz, bende kurulan meclislerde onların yokluğunu hissetseniz, sabırlı kalpleri bile inciten ve göğüslerdeki hüznü çoşturan bir görüntü canlanır gözünüzün önünde.

Beni kıskanan evler şimdi beni kınamakta ve benimle alay etmekte. Zamanın tehlikeleri beni bozguna uğrattı. Tekrar onların yerleşip uyudukları ev olmayı ne kadar da özlemişim! Keşke insan olsaydım ve göğsümü kılıçlara siper ederek, onların yaşaması için kendimi feda etseydim! Onlara kılıç çeken, mızrak yönelten düşmanlardan intikam alabilseydim ve onlara taraf gelen okları savabilseydim keşke! Madem bu iftihardan yoksun kaldım, en azından o bedenleri ihtiva eden yer olsaydım ve onların tertemiz bedenlerini korusaydım keşke!

Ah, ah! Eğer o yüce ve fedakâr insanların makberi ben olsaydım, var gücümle onları korur, eski borçlarımı ödemeye çalışırdım. O bedenlerin üstüne taş düşmesine engel

olur ve itaatkâr köleler gibi onların huzurunda dururdum. O nurani yüzlerin ve parelenmiş bedenlerin altına ihsan ve ikram halısı sererdim. Onlarla beraber olma arzusuna kavuşmuş olur ve karanlıklarda onların nurundan faydalanırdım.

Ne kadar da bu arzulara kavuşmak istiyorum ve onların ayrılığında ne kadar da yanıp tutuşuyorum. Dünyadaki hiçbir nale benimki kadar olamaz ve bu yarama onların vücudundan başka hiçbir ilaç şifa veremez. Şimdi onları kaybetmekle matemde ve yastayım; sabır ve tahammülden ümidimi kesip şöyle sızlandım: "Ey feleğin huzuruna neden olanlar, görüşmemiz kıyamete kaldı!"

İbn Kutaybe, o sahipsiz evlere bakıp ağlarken ne de güzel demiştir:

Âl-i Muhammed'in (s.a.a) evlerinden geçerken

Onların bulunduğu günkü evler olmadığını gördüm.

Allah bu evleri de sahiplerini de rahmetinden uzak salmasın!

Bu evlerin sahiplerinden boş ve yoksun olduğunu düşünüyorum bugün.

Bilmiş olun ki onların Kerbela'da şehit düşmesiyle,

Müslümanlar zillet yükünün altına girmiş oldu.

Bu zilletin izleri şimdiden görülmektedir.

Peygamber'in evlatları her zaman halkın sığınağı olmuştur.

Şimdi ise kalpler için büyük bir musibet olmuşlardır.

Hüseyin'in (a.s) şehit olmasıyla hastalar gibi

Güneşin yüzünün sarardığını ve yeryüzünün sarıldığını görmedin mi?

Ey Hüseyin'in (a.s) musibetini duyan insan!

Bu acı ve matemde Resulullah'ın (s.a.a) evlatları gibi olmalısın!

İmam Zeynelabidin'in (a.s) Ağlaması

Rivayet edilmiştir ki: İmam Zeynelabidin (a.s), vasfedilemez o hilim ve sabrına rağmen bu musibet karşısında çok ağlıyordu ve acısı sonsuzdu.

İmam Cafer Sadık'tan (a.s) şöyle rivayet edilmiştir:

إِنَّ زَيْنَ الْعَابِدِينَ (عليه السلام) بَكَى عَلَى أَبِيهِ أَرْبَعِينَ سَنَةً، صَائِمًا نَهَارَهُ وَ قَائِمًا لَيْلَهُ، فَإِذَا حَضَرَ الْإِفْطَارُ جَاءَ غُلَامُهُ بِطَعَامِهِ وَ شَرَابِهِ فَيَضَعُهُ بَيْنَ يَدَيْهِ فَيَقُولُ: كُلْ يَا مَوْلَايَ، فَيَقُولُ: قَتَلَ ابْنُ رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) جَائِعًا، قَتَلَ ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) عَطْشَانًا. فَلَا يَزَالُ يُكْرِرُ ذَلِكَ وَ يَبْكِي حَتَّى يُيْتَلَ طَعَامُهُ مِنْ دُمُوعِهِ، ثُمَّ يَمْزِجُ شَرَابَهُ بِدُمُوعِهِ، فَلَمْ يَزَلْ كَذَلِكَ حَتَّى لَحِقَ بِاللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ.

"İmam Zeynelabidin (a.s) babasının musibetinde kırk yıl ağladı. Gündüzleri oruç tuttu ve geceler de ibadet ederek uyanık kaldı. İftar vakti geldiğinde hizmetçisi su ve yemek getirirdi önüne ve 'Yemeğe buyurun, efendim!' derdi. O hazret de, 'Resulullah'ın (s.a.a) oğlu aç öldürüldü, Resulullah'ın (s.a.a) oğlu susuz öldürüldü!' buyururdu. Hep bunu der ve ağlardı. Önüne gelen su ve yemek göz yaşlarıyla karışırdı. Ölünceye kadar da böyle devam etti."

İmam Zeynelabidin'in (a.s) hizmetçisi şöyle nakleder:

Bir gün İmam (a.s) çöle gitti ve ben de ardı sıra gittim. Düz olmayan bir taşın üzerine alnını koyduğunu görünce durdum. Ağladığını ve nale ettiğini duyuyordum.

İmam (a.s), "La ilahe illellahu hakken hakken la ilâhe illellahu teabbuden ve rikken, la ilâhe illellahu imanen ve tasdikem ve sidken" zikrini etmeye ve ben de saymaya başladım. Tam bin kez bu zikri tekrarlardı. Alnımı secdeden kaldırıncaya yüz ve sakalının göz yaşlarıyla yıkandığını gördüm.

Dedim ki: "Efendim, hüznünüzün sonu yok mu, ağlamanız son bulmayacak mı?"

Buyurdu ki:

وَيَحْكُ إِنَّ يَعْقُوبَ بْنَ إِسْحَاقَ بْنَ إِبْرَاهِيمَ كَانَ نَبِيًّا إِنَّ
نَبِيًّا لَهُ إِثْنَا عَشَرَ إِثْنَا، فَغَيَّبَ اللَّهُ وَاحِدًا مِنْهُمْ فَشَابَ رَأْسُهُ
مِنَ الْحُزْنِ وَاحِدًا وَدَبَّ ظَهْرُهُ مِنَ الْعَمِّ وَ ذَهَبَ بَصَرُهُ مِنْ
الْبُكَاءِ وَابْنُهُ حَيٌّ فِي دَارِ الدُّنْيَا، وَ أَنَا رَأَيْتُ أَبِي وَ أَخِي وَ
سَبْعَةَ عَشَرَ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي صَرَخِي مَقْتُولِينَ، فَكَيْفَ يَنْقَضِي
حُزْنِي وَ يَقِلُّ بُكَائِي؟

Ne diyorsun sen?! Yakub b. İshak b. İbrahim, hem peygamberdi, hem peygamber oğluydu ve hem de on iki oğlu vardı. Allah, oğullarından birini gözünden uzaklaştırınca, hüznünden saçları ağardı; beli büküldü ve ağlamaktan gözleri görmez oldu. Hâlbuki onun oğlu yaşıyordu. Ben babamın, kardeşimin ve Ehlibeyt'imden on yedi kişinin öldürüldüğünü, topraklar üzerinde kaldığını gözlerimle gördüm. Nasıl ağlamam, hüznüm nasıl son bulsun?

Yazar şöyle der:

Bu sözlerimi kim götürecektir Kerbela şehitlerine:

Siz ayrılığınızla, asla eskimeyecek ve hatta bizi eskitecek hüznün libası giydirdiniz bizlere.

Onların vuslatıyla bizi güldüren felek şimdi hicranıyla ağlatmaktadır.

Onları kaybetmekle dünyamız karardı, oysa ki karanlık gecelerimiz onların nuruyla aydınlanmıştı.

Kitabımızı burada noktılıyor ve bir noktaya dikkat çekiyoruz:

Bunu okuyarak yazım tarzına vakıf olan kişiler, kitabımızın, bu hususta yazılmış olan kitaplardan daha faydalı olduğunu anlayacaklardır.

İÇİNDEKİLER

Takdim.....	5
Yazarın Önsözü	7
Ehlibeyt'in Karşılaştığı Musibetlere Ağlamanın Sevabı	19

Birinci Bölüm / 15

Savaş Öncesi Vuku Bulan Olaylar / 15

Muaviye'nin Ölümü ve Yezid'in Mektubu	19
Hüseyin'in (a.s), Şehadetinden Haberdar Oluşu.....	21
Hüseyin'in (a.s) Medine'den Hicreti	25
Küfe Halkının Hüseyin'i (a.s) Daveti	25
Müslim b. Akil'in Küfe'ye Gönderilmesi	28
İbn-İ Ziyad'ın Küfe'ye Vali Tayin Edilişi.....	28
Müslim'in, Hâni'ye Sığınması	33
Müslim b. Akil'in Kıyamı	38
Müslim ve Hâni'nin Şehadeti	41
İmam Hüseyin'in (a.s) Irak'a Hareketi.....	43
Hüseynî (a.s) Kafilenin Mekke'den Hareketi	46
Meleklerin ve Cinlerin Yardıma Gelişi.....	48
İmam Hüseyin'in (a.s) Ebu Hirra İle Görüşmesi	51
Züheyr b. Kayn'ın İmam Hüseyin (a.s) İle Görüşmesi.....	52
Kays b. Musahhar'ın Şehadeti	54
Hürr b. Yezid.....	56
Hüseyin'in (a.s) Kerbela'ya Varışı.....	59
Hız. Zeyneb'in (s.a) Kararsızlığı	59

İkinci Bölüm / 63

Aşura Günündeki Olaylar – Kerbela Yiğitlerinin Şehadeti –
Çadırların Yağmalanması / 63

İmam Hüseyin'in (a.s) Kerbela'daki İlk Hutbesi	63
Ebulfazl (a.s) ve Kardeşlerinin Şimr'in Sunduğu Eman Karşı Tutumları	65
İmam Hüseyin'in (a.s) Son Gecesi	67
Aşura Sabahı	71
Ömer b. Sa'd Savaşı Başlatıyor	75
Ali Ekber'in Yiğitliği	83
Kasım b. Hasan'ın (a.s) Savaşı	85
Alemdar Abbas'ın Destan ve Şehadeti	87
Şehitler Efendisi İmam Hüseyin (a.s) Savaşa Çıkıyor	88
Abdullah b. Hasan'ın (a.s) Şehadeti.....	90
İmam Hüseyin'in (a.s) Son Anları	94
Çadırların Yağmalanıp Yakılması.....	97
İmam Hüseyin'in (a.s) Naaşı Yanında.....	98
Kûfe Ordusundan Bazılarının Cezalandırılması.....	100
Mahşerde Hz. Fatıma (s.a)	101

Üçüncü Bölüm / 105

Kerbela Kervanının Kûfe ve Şam'a
Hareketi ve Medine'ye Dönüşü / 105

Şehitlerin Defnedilişi ve Esirlerin Kûfe'ye Girişi.....	106
Hz. Zeyneb'in (a.s) Konuşması	107
İmam Hüseyin'in (a.s) Kızı Fatıma'nın Konuşması.....	110
Ümm'ü Külsüm'ün (s.a) Konuşması.....	113
İmam Zeynelabidin'in (a.s) Konuşması.....	114
Valilik Konağında Esirler.....	118
Abdullah b. Afif'in Cesaret ve Şehadeti	121
Esirlerin Şam'a Gönderilmesi.....	125
Ehlibeyt'in Şam'a Girişi.....	126

Ehlibeyt (a.s) Şam'da.....	129
Zeyneb'in (a.s) Konuşması	131
Rum Padişahının Elçisi	138
Minhal Hadisi.....	140
Ehlibeyt'in Kербela'ya Girişі	141
Ehlibeyt Medine Yakınlarında	142
Medine Evleri.....	147
İmam Zeynelabidin'in (a.s) Ağlaması	150

